ဝိုင်းမော်
စာအုပ်တိုက်

အင်းနားချိုင်း

by
Tim

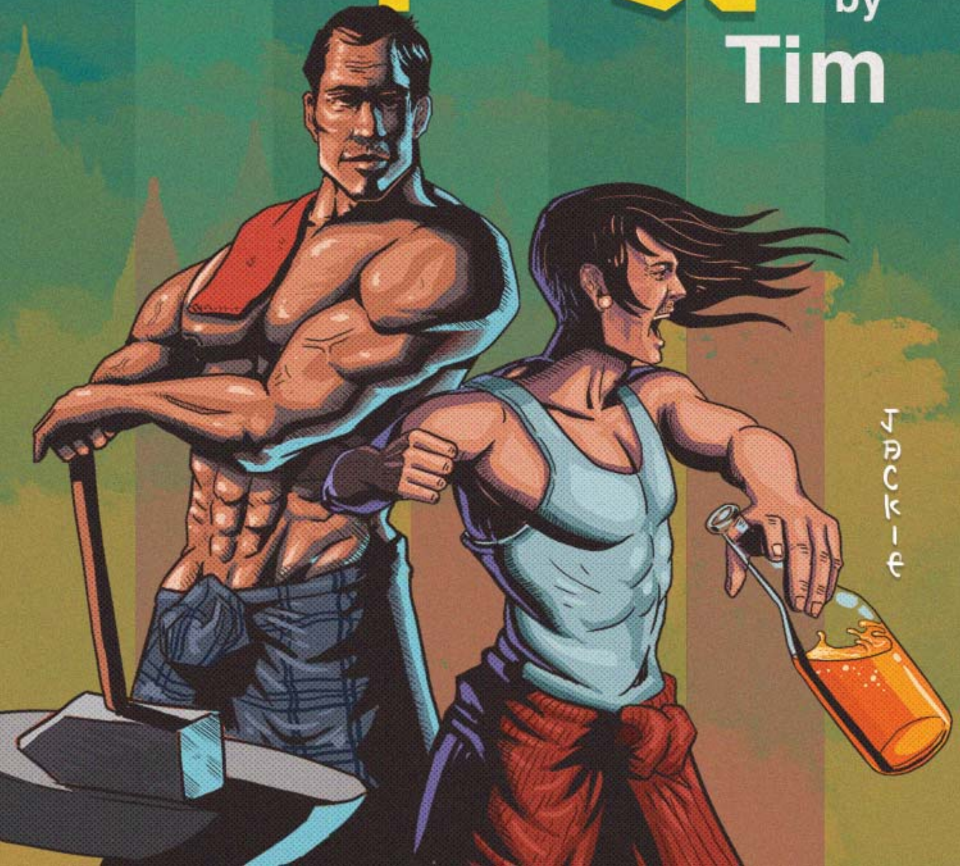

အင်းနားချိုင်း
Tim

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အင်းနားချိုင်း
(Tim)

ပထမအကြိမ်၊ မတ် ၂၀၂၀
အုပ်ရေ ● ၁၀၀၀
တန်ဖိုး ● ၂၅၀၀ ကျပ်
မျက်နှာဖုံး ● ဂျက်ကီလင်း
အတွင်းစာမျက်နှာ ● ဝေးခေါင်
ဖလင် ● EAGLE
ထုတ်ဝေသူ ● ဦးကြည်စိုး၊ ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက် (၀၂၃၉၁)
ဖြန့်ချိရေး ● ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၆၃၃၊ ၃ လွှာ၊ အင်း၀ ၁၉ (ခ) လမ်း၊ ၆ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၀၉ ၅၀၅၂၀၆၆
Email : waykhaun@gmail.com
ပုံနှိပ် ● ဖူဂျီယာမပုံနှိပ်တိုက်၊ ဒေါ်ကြူကြူ (၀၀၄၂၉)။
အမှတ် (၇၂)၊ အထက်တာ၀တံသာလမ်း။ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း-၀၉၅၀၀၅၇၃၇၊ ၀၉၅၀၇၈၄၀၆။
စာအုပ်ချုပ် ● ဒေါ်ကြူကြူ

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

အင်းနားချိုင်း ● Tim
ဝိုင်းမော်စာအုပ်အမှတ် (၀၁၉) ● ရန်ကုန်၊
ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက်။ မတ် ၂၀၂၀။
စာ - ၁၂၀ ၊ ၁၂.၇ စင်တီ × ၁၇.၈ စင်တီ။

မာတိကာ

- "ဟာ" နေတဲ့ မျိုးဆက်တွေ အကြောင်း (ပါပီယွန်)
- စာရေးသူ၏ အမှာ

၁၃ • The Family
၄၃ • ပလွေဆရာ
၆၇ • ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း
၇၄ • လုံခြုံရေး သတိပေးချက်
၇၇ • မိတ်ဆွေကြီး
၈၅ • အကြောင်းရင်းကတော့ လက်ရှိကမ္ဘာနဲ့ မလုံလောက်လို့ပါပဲ

“ဟ” နေတဲ့ မျိုးဆက်တွေ အကြောင်း

ခေါင်းစဉ်က ဂျန်နရေးရှင်း ဂက်ပ် ယောင်ယောင် တပ်ထားတော့ အများသူငါ ဆီသည်မ လက်သုတ် လုပ်ထားနင့်ပြီ ဖြစ်တဲ့ Generation X,Y, Z အစရှိသဖြင့် ပြောတော့မလားပေ့ါ။ မွေးဖွားတဲ့ နှစ်ကာလ အလိုက် အဲ့ဒီလို သတ်မှတ်ကြတဲ့ ကိစ္စ ကျနော် သိပ်စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ယေဘူယျသဘောဆောင်လွန်းတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေကိုး။

ကျနော်တို့ ငယ်ဘဝမှာ ဟေလီကြယ်တံခွန်ကို မြင်ဖူးခဲ့တယ်။ ချာနိဘိုင်း အဏုမြူ ဓာတ်ပေါင်းဖို ပေါက်ကွဲတယ်။ ချဲလန်ဂျာ အာကာသယာဉ် ပျက်ကျသွားခဲ့တယ်။ သေနတ်များနှင့် နှင်းဆီပွင့်များ အဖွဲ့ရဲ့ ငါ၏ချစ်စဖွယ်ကလေးလေး သီချင်းရဲ့အင်ထရို ဂစ်တာသံနဲ့ ဆပိုက်ဗား အဖွဲ့ရဲ့ ကျားရဲမျက်လုံးများ သီချင်းရဲ့ ဂစ်တာရစ်ဖ်က ကျနော်တို့ရဲ့ ဘဝင်ကို ခိုက်စေခဲ့တယ်။

ပြန်ကြားရေး စာကြည့်တိုက်ထဲကို ဆံပင်အရှည်၊ ဂျင်းပန်အပြဲနဲ့ ဂစ်တာလွယ်ထားတဲ့ လူငယ်တွေဟာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့။ အိုက်စလန်ကျွန်းရဲ့ မြို့တော်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ။ အီနိုလာဂေး ဆိုတဲ့ လေယာဉ်ဟာ ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး အဏုမြူဗုံးကို တင်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ ရဲခေါင်ပျောက်ကျား ချေဂွေဗားရား၊ တရုတ်ပြည်ပေါ်က ကြယ်နီ၊ အိုင်အာအေ ရဲ့ သေနတ်သမား ရှောင်ဒီလွန်မှာ မျက်နှာတစ်ထောင် ရှိတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ရှောင်ဒီလွန်ရဲ့သေနတ်ပြောင်းဝက ထွက်ကျလာတဲ့ ဒုတိယမြောက် ကျည်ဆံပဲ။

ဆန်ညှိုတံဆိပ် ကက်ဆက်က ကျနော်တို့ရဲ့ ခြောက်လုံးပူး သေနတ်ပဲ။ မျောက်ဖြူတံဆိပ် ဓာတ်ခဲခြောက်လုံးက ကျည်ဆံတွေပေါ့။ ကက်ဆက်ကြီးကို စစ်ကျောပိုးအိတ်အစိမ်းနဲ့ ကျောမှာလွယ်တယ်။ ဇော်ဝင်းထွဋ် က အော်တယ်။ အို ဟို . . . ဘာကြောင့် အချစ်ရေ အသည်းခွဲ တာလဲ . . . အိုဟို ဘာကြောင့် အချစ်ရေ အသည်းခွဲတာလဲ။ လက်သီးပုန်းနဲ့ ချိန်းကြိုးတွေဟာ ကျနော်တို့ရဲ့ တရားစီရင်မှုတွေမှာ အရေးပါခဲ့တယ်။ ဘဝမှာ တော်တီလာဖလက်ထဲက ကောင်ကြီးဂျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ခဲ့ဖူး တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် လူဆိုးကြီး ဂျော်နီပွမ်ပွမ်ပေါ့။

ရှေ့က မျိုးဆက်နဲ့ ကျနော်တို့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ သူတို့ အမြင်မှာ ကျနော်တို့ဟာ ခြားနားသူတွေ။ ထောင်မထားရုံတစ်မည် ခြားနားတဲ့ ကောင်တွေလို့ မြင်နေပုံရတယ်။ ကျနော်တို့ကလည်း သူတို့ ကို အောက်နေပါပြီကွာ ဆိုတဲ့အမြင်မျိုးနဲ့ သရော်တော်တော် အထင် သေး အမြင်သေးလို့။ မဆလာ မျိုးဆက် အလကား ဘူဒါးကြီးတွေပေါ့။

နောက်တော့ တံတားအောက်မှာ ရေတွေစီးသွားခဲ့တယ်။

ဂူးဂဲလ်၊ ဝိကီပိဒိယ အစရှိတာတွေ ပေါ်လာတယ်။ အရာရာဟာ မြန်နှုန်းမြင့်လာတယ်။ လူတွေရဲ့ သိမှုဟာ ဘောင်တွေ ကျယ်ပြန့်လာ တယ်။ အဲ့ဒီမှာ စာရေးသူ Tim တို့ မျိုးဆက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာပဲ။ မဆလာ မျိုးဆက်တွေကို လှောင်ပြောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျနော်တို့ တုန်လှုပ် တယ်။ သူတို့ ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ကျနော်တို့ အကုန်လုံး နားမလည်နိုင်တော့ဘူး။ စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင် အစရှိတဲ့ နယ်ပယ်တွေမှာ ကျနော်တို့ သူတို့လောက် စုပ်ယူနိုင်စွမ်း မရှိတော့တာကို မြင်လိုက်ရ တယ်။ ဒါဟာ နောက်ထပ် မျိုးဆက် "အဟ" တစ်ခုပဲ။ တခါက ဘူဒါးကြီး တွေ နေရာမှာ ကျနော်တို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ။

Tim တို့ မျိုးဆက်နဲ့ ပွတ်တိုက်မှုအစမှာ ရိုးရိုးသားသားဝန်ခံရရင် ကျနော် သူတို့အမူအကျင့်တွေကို မနှစ်မြို့ဘူး။ ဂျိုထောင်တဲ့ ချာတိတ်တွေလို့ မြင်ခဲ့မိတယ်။ နယ်ပယ်တချို့မှာ သူတို့လောက်မသိနိုင်တော့တဲ့ လူတွေကို လှောင်ပြောင်သရော်တတ်တဲ့ အကျင့်တွေကို ကျနော် မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ ဘိုလို ပြောရရင် arrogant ဖြစ်တဲ့ နောက်မျိုးဆက် ချာတိတ်လေးတွေပေ့ါလေ။

သို့သော် တစ်ချိန်က . . . ငယ်ရွယ်စဉ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိတဲ့ အခါ ငါတို့ကော ဘာထူးခဲ့လို့လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်း။ ရှေ့က မျိုးဆက်ကို ဘူဒါးကြီးတွေပါကွာ၊ သိပ်အောက်တာပဲ လို့ လှောင်ပြောင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချာတိတ်လေးတွေပဲ မဟုတ်လား။ လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုပါပဲကွာ၊ တစ်ချိန်မှာ ရင့်ကျက်လာကြမှာပေ့ါလို့ လက်ခံနိုင်စွမ်းရှိသွားခဲ့တယ်။

နှစ်ရှည်လများ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသူ Tim ရေးတဲ့ စာလေးတွေကို ကြိုကြား ကြိုကြား ဖတ်လာရတဲ့ အခါ ကျနော် နှစ်ခြိုက်ပါတယ်။

အခုလို စာအုပ်လုပ်ဖြစ်တဲ့ အခါ အမှာစာရေးပေးပါလို့ သူက တောင်းလာပါတယ်။ ကျနော် ကနဦးမှာ မရေးပါရစေနဲ့ကွာ လို့ ငြင်းဆန်မိသော်ငြား (အမှာစာ ရေးပေးရလောက်အောင် ကျနော်က ဘာကောင်မှ မဟုတ်လို့ ခံယူထားပါတယ်) တစ်စုံတရာကို တွေးတောမိသွားလို့ သဘောတူလိုက်ရပါတယ်။ Tim တို့ အုပ်စုဟာ အနည်းဆုံးတော့ ရှေ့က မျိုးဆက် ဘူဒါးကြီးတွေရဲ့ အသိမှတ်ပြုမှုကို ခံယူချင်ဟန် ရှိပါသေးလားပေ့ါ။ ဒါဟာ နီဂိုစီရေးရှင်း လို့ပြောရမယ့် စေ့စပ်ရေးတစ်ခုလို့ ကျနော် ယူဆပါတယ်။

နိဂုံးချုပ်ရရင် Tim ဟာ နောက်ထပ် မျိုးဆက်တစ်ခုက ဖြစ်တယ်။ သူတို့ မျိုးဆက်ရဲ့ အသစ်အသစ်သော စာပေလက်ရာတွေကို

စာဖတ်သူတွေ မြည်းစမ်းကြည့်စေချင်ပါတယ်။ Tim ရဲ့အရေးအသား တွေဟာ ကောင်းလှပါချည်ရဲ့ လို့ ကျနော် မညွှန်းဆိုလိုပါ။ သို့သော် မျိုးဆက်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုအကြားက "အပဟ" တစ်ခုကို စေ့ပေးနိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ ရိုးရိုးသားသား ယုံကြည်မိပါတယ်။

ပါပီယွန်

ဖေဖော်ဝါရီ ၁၅၊ ၂၀၂၀

အင်းနားချိုင်း

ကျနော်က စာရေးဆရာ မဟုတ်ပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စာရေးဆရာလို့ မခံယူပါ။ စာလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မရေးတတ်ပါ။ ကျနော့်မှာ ရှိတာက ဇာတ်လမ်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ ဇာတ်လမ်းတွေကို အရုပ်တွေနဲ့ ပြောပြဖို့၊ အသံတွေနဲ့ ပြောပြဖို့ အိပ်မက်တွေရှိဖူးပါတယ်။ အဲဒီ အိပ်မက်တွေက မဖြစ်နိုင်တဲ့အခါ မရတဲ့အဆုံး စာရေးပြီး ပြန်ပြောပြလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းတွေက ကျနော့်ကိုယ်ထဲမှာ နေထိုင်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်က ပြောပြနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် စာဖတ်တဲ့လူအမြင်မှာ ကလေးကလား နိုင်နေတာလည်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း လွတ်လပ်စွာ အထင်သေးပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို ဝယ်ဖတ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

Tim

The Family

ဦးကျော် ကျနော်တို့အိမ်ကို ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်လာခဲ့တာလဲ ကျနော်မသိပါ။ ကျနော် လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်တည်းက ညအိပ်ရာဝင်ခါနီး အချိန်ဆို ဦးကျော်က အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်၊ ကျနော်က သူ့ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး ပုံပြင်တွေ ပြောပြခိုင်းတာ မှတ်မိနေပါသည်။ ဦးကျော် ပြောပြသော ပုံပြင်များကို ကျနော် တအားကြိုက်ပါသည်။ ဆင်ကြီးများကိုပင် အစွယ်ချိုးနိုင်သည့် ဗလကောင်းသော သူရဲကောင်းကြီး၊ မြေလျှိုးမိုးပျံနိုင်သော ညီအစ်ကို၊ ကျွဲချိုထိပ်မှာ ကင်းမြီးကောက် ထောင်နိုင်သည့် မင်းသား၊ လှပသလောက် မာန်မာနကြီးသော ဘုရင်မ စသည့် ပုံပြင်များကို နေ့စဉ်နားထောင်နေရပေမယ့် မရိုးနိုင်ပါ။

"မောင်ကျော်က အင်မတန်အားကိုးရတယ်" လို့ ဖေဖေ ခဏခဏ ပြောတတ်ပါသည်။ ဦးကျော်က ဖေဖေခိုင်းသမျှ မညည်းမညူ လုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်တာလည်း အင်မတန် တိကျသေချာပါသည်။

"အဲ . . . ဒါပေမယ့်" ဒီစကားက ဖေဖေအမြဲ ဆက်ပြောနေကျစကားပါ။ ဦးကျော်က ညနေစောင်းရင်တော့ ရီဝေတတ်ပါသည်။ ဖေဖေက အနနည်းနှင့် သွေးဆောင်၍ တစ်မျိုး၊ အကြမ်းနည်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်၍ တစ်ဖုံ အမျိုးမျိုး လုပ်ဖူးပါသည်။ မရပါ။

"အစ်ကိုကြီးရယ် ကျနော့်မှာ ဒါလေးပဲ ဖြေစရာရှိတာပါ" ဆိုသည့် ဦးကျော်စကားကြောင့် ဖေဖေ အမြဲ လက်လျှော့ရပါသည်။ နောက်ပိုင်းကျ မေမေကပဲ ဝင်ပြီး

"ရှင်ကလည်း မောင်ကျော် သောက်တာက ရှင့်လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်း ပျက်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ မူးပြီး ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်းလည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး။ သူ့ဝါသနာပါတဲ့ ကြက်တိုက်တဲ့ ကိစ္စလည်း ရှင်မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ စွန့်လွှတ်ပြီးပြီလေ။ သူ့မှာ ဒါလေးပဲ ကျန်တာကို။ ဆွေမျိုးမရှိ ဘာမရှိနဲ့ ဒီလောက်တော့ လွှတ်ထားပေးလိုက်ပေါ့ရှင်"

ဆိုပြီး ဖျောင်းဖျတော့မှ ဖေဖေလည်း စိတ်လျှော့သွားပါသည်။ ဒါတောင် "မင်း ဦးကျော်မူးလာရင် သူ့နားမကပ်နဲ့နော်" ဆိုပြီး ကျနော့်ကို ကြိတ်မှာ တတ်သေးသည်။

ခက်တာက ကျနော်ကလည်း ညဘက်မှ ဦးကျော်နှင့် ဆုံရတာ ဖြစ်သည်။ တစ်နေကုန် ကျောင်းမှာ အချိန်ကုန်၊ ပြန်လာရင်လည်း ဦးကျော်က ဖေဖေ့အလုပ်တွေ လုပ်နေရတာ မပြီးသေး။ ပြီးရင်လည်း သူက ထွက်သွားလိုက်တာ (သူ့ထုံးစံမပျက် သွားရီဝေတာပဲ နေမှာပါ) ညအိပ်ခါနီးလောက်မှ ပြန်ပြန်ရောက်လာသည်။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးဆို ခေါင်းငိုက်ငိုက်နှင့် ရေချိန်ကိုက်လာပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် လှဲအိပ်တော့သည်။ ကျနော်က ဖေဖေမမြင်အောင် မယောင်မလည်နဲ့ သွားပြီး ဦးကျော် ပုံပြင်ပြောပြ ဆိုပြီး အတင်းကပ်ရသည်။ နောက်တစ်ခုရှိတာက ဦးကျော်က မထွေပြားတဲ့ ပုံမှန်အချိန်ဆို ခပ်တည်တည်နှင့် နေတတ်သည်။ ဘယ်သူနှင့်မှလည်း သိပ်အရောဝင်လေ့ မရှိပါ။ ရီဝေလာပြီဆိုရင်တော့ ဦးကျော် အူမြူးလာပြီ။ စကားတွေရွှင်လာသည်။ တဟီးဟီးနှင့် ပြောချင်ရာတွေ

ပြောတော့သည်။

"သားအစ်ကိုတွေလည်း ဦးကျော်ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးပြီး ပုံပြင်တွေ ပြောခိုင်းခဲ့ဖူးတာပဲကွ" လို့ ဦးကျော်က ပြောတတ်သည်။ ဦးကျော်နားက အရက်နံ့ ပြင်းခနဲ ထွက်လာလေ့ ရှိသည်။

ဦးကျော် အဲဒီလို ပြောပေမယ့် ကျနော့်အတွက်တော့ ယုံရခက်နေပါသည်။ အဲဒီတုန်းက ကိုလေးက ကိုးတန်းလား ဆယ်တန်းလား မသိ၊ ကိုကြီးကတော့ ရန်ကုန်မှာ ကောလိပ်သွားတက်နေတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုလေးရော ကိုကြီးရော ဦးကျော်ကို သိပ်အရောဝင်တာ ကျနော် မတွေ့ဖူးပါ။ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်သာ ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံကြပါသည်။ ဖေဖေက သူတို့ကိုလည်း မောင်ကျော့်နား သိပ်မကပ်နဲ့ကွ ဆိုပြီး ပြောထားလားမသိ။ သူတို့ကလည်း ဘာလို့ ဖေဖေ့စကား နားထောင်ပါလိမ့်။

တစ်ခါတော့ ကိုကြီး ရန်ကုန်ပြန်တော့ ကျနော်တို့ ဘူတာလိုက်ပို့ကြပါသည်။ ဦးကျော်မောင်းတဲ့ ကားနဲ့ပေါ့။

ကိုကြီးက ရထားပေါ်မတက်ခင် ကျနော့်ကို ပွေ့ချီပြီး တရှုတ်ရှုတ်နှင့် နမ်းပါသည်။

"ကိုကြီးနောက်တစ်ခါ ပြန်လာရင် ပူတူးအတွက် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်နော်၊ ဘာမုန့်စားမလဲ" ဆိုပြီး မေးပါသည်၊

ကျနော်က "သားအတွက်က အမြဲဝယ်ဝယ်လာနေတာပဲ၊ မစားတော့ပါဘူး။ ကိုကြီးက ဦးကျော်အတွက်ကျ ဘာမှ မဝယ်လာဘူး။ ဒီတစ်ခါပြန်လာရင် ဦးကျော်အတွက် ဝယ်ခဲ့" ဆိုပြီး ပြောလိုက်ရာ ဖေဖေရော မေမေပါ ပွဲကျသွားပါသည်။ ကိုကြီးကလည်း တဟားဟားနှင့် တော်တော် စကားတတ်တဲ့ ကောင်လေး ဆိုပြီး ဖက်နမ်းပြန်ပါသည်။

“အရက်သမား လူမိုက်အတွက်များ”

ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်လာသော ကိုလေးအသံက သူ့ဆံပင်ပုံလို ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဖြစ်နေပါသည်။ ဦးကျော်က မလှမ်းမကမ်းက ကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ ဆေးလိပ်မီးညှိနေပါသည်။ ကိုလေးစကားကို ဦးကျော် ကြားမကြားတော့ ကျနော်မသိပါ။ ထိုနေ့ညက ဖေဖေ့အခန်းထဲမှာ ကိုလေးကို ဆူနေကြတာ ကျနော်တစွန်းတစ ကြားပါသည်။

“ဘာမှ ရှိသေစရာမလိုဘူး။ သားတို့နဲ့လည်း အမျိုးတော်တာ မဟုတ်ဘူး” ဆိုတဲ့ ကိုလေးအသံက လူပျိုဖော်ဝင်ခါစ ဆိုတော့ ခပ်အုပ်အုပ်။

ဘာတွေဖြစ်ကြလဲတော့ ကျနော်မမြင်ရပါ။ ဒါပေမယ့်၊ “အကို အကို လွန်မယ်နော်” ဆိုပြီး မေမေက ဖေဖေ့ကို အတင်းဆွဲနေတဲ့ အသံကိုတော့ ကျွန်တော်ကြားပါသည်။

နောက်နေ့ ကိုလေးမျက်နှာမှာ ညိုညိုမည်းမည်းကြီး ဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်တွေ့သည်။

“မင်းတို့အားလုံး မှတ်ထား၊ အကြီးကောင် ပြန်လာရင်လည်း ထပ်ပြောဦးမယ်၊ ကိုယ့်မိဘက မတောင့်မတ မကြောင့်မကြထားလို့ အေးအေးဆေးဆေး နေရတာကို အသားလွတ် ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ သူဌေးသားတွေ မဟုတ်ဘူး”

အင်္ဂါသားဖေဖေ့ အသံက ခြသေ့်လို ဟိန်းပြီးထွက်လာသည်။

* * *

ဦးကျော်က ကိုလေးပြောသလို အရက်သမား လူမိုက် ဆိုတာတော့ ကျနော်မယုံပါ။ ဒါပေမယ့် ဦးကျော်ပုံကတော့ လူမိုက်ကြီးတွေရဲ့ ပုံစံနှင့် တူနေတာ အမှန်ပင်။ ဦးကျော်၏ ဆံပင်ရှည်ကြီးက ကောက်ကောက်ကွေးကွေးနှင့် မျက်နှာကို အမြဲ ဖုံးနေတတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးစစနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးသိုင်းမွှေးတွေကလည်း အပြည့်။ ခြံထဲက ရေတွင်းမှာ ဦးကျော် ရေချိုးတဲ့အချိန်ဆို ခါးတောင်းကျိုက်ထားသည့် ဦးကျော်ပေါင်မှာ ထိုးကွင်းတွေ အပြည့်ဖြစ်နေတာလည်း ကျနော် တွေ့ဖူးတယ်။ ထိုမည်းမည်းအရာများကို ထိုးကွင်းဟု မသိခင်က ဖေဖေ့ကို ကျနော်မေးဖူးသည်။

"ဖေဖေ ဦးကျော်ပေါင်က မည်းမည်းကြီးတွေက ဘာတွေလဲ ဟင်၊ ဖေဖေ့မှာကျ ဘာလို့မရှိတာလဲ"

"အဲဒါ ထိုးကွင်းလို့ခေါ်တယ် သားရဲ့။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက၊ သားကြားဖူးနေကျ ပုံပြင်တွေထဲက မြန်မာကြီးတွေမှာပဲ ရှိတာ"

"ဟင် ဦးကျော်မှာကျ ဘာလို့ရှိလဲ၊ သူက ပုံပြင်ထဲက မြန်မာကြီးလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့"

"သြော် သူက ရှေးအစဉ်အလာ ထိန်းသိမ်းတဲ့ မျိုးရိုးက လာလို့ပေါ့ကွာ၊ မောင်ကျော့်မှာက အတော်စုံတယ်ကွ၊ နဂါးတို့ ဂဠုန်တို့လေ၊ သား ဘုရားတွေမှာ တွေ့ဖူးတဲ့ အရုပ်တွေလေ၊ အဲဒါတွေလည်း သူ့မှာ ရှိတယ်ကွ၊ ကြောင်တွေ အိမ်မြောင်တွေရော၊ စုံလို့ကွာ"

" ဟင် အိမ်မြောင်၊ သား အိမ်မြောင်ကြည့်ချင်တယ် အိမ်မြောင်ကြည့်ချင်တယ်"

ကျနော်က ပူဆာတော့ ဖေဖေက မျက်လုံးတွေ မှိတ်အစ်သွား အောင် ရယ်ပါသည်။

"အေး ကြည့်ချင်ရင် မင်းဦးကျော်ကို ပြခိုင်းပေတော့"

"ဖေဖေ ဟိုဟာ မဖြေရသေးဘူး၊ ဖေဖေ့မှာရော အဲဒီအရုပ်တွေ ဘာလို့ မရှိတာလဲဆိုတာ"

ဖေဖေက တဟားဟားနှင့် ထပ်ရယ်ပါသည်။

"လူလည်လေး၊ မေ့များမေ့သွားမလားလို့ ရောချလိုက်တာ၊ မမေ့ဖူးပဲ"

ဖေဖေက မျက်မှန်ချွတ်၊ မျက်လုံးထဲမှာ အိုင်ထွန်းနေသော မျက်ရည်များကို သုတ်ပြီးမှ

"ဖေဖေ့မှာ မရှိတာက ဒီလိုလေ၊ အဲဒီဟာတွေကို ဆေးမင် ကြောင်လို့ ခေါ်တယ်ကွ။ စုတ်နဲ့ ပေါက်ရတာ၊ စုတ်ဆိုတာ အပ်လိုမျိုးပဲ ကွာ၊ သူက နည်းနည်းပြားပြား၊ ကြီးကြီး၊ အဲဒီအပ်ကြီးနဲ့ ပေါက်ပေါက်ပြီး ထိုးရတာ၊ အရမ်းနာတယ်၊ ကွမ်းသီးခဲကို ပါးစပ်မှာ ကိုက်ပြီး အထိုးခံရ တာ"

"ဘာလို့လဲဟင်၊ ဘာလို့ကိုက်ရတာလဲ"

"နာလွန်းလို့ ကိုယ့်လျှာကိုယ် ပြန်ပြီး ကိုက်မိမှာစိုးလို့ပေါ့ကွ"

"ဩော် လက်စသတ်တော့ ဖေဖေက နာလို့မထိုးတာကိုး"

ဆိုတော့ ဖေဖေ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားတော့ သည်။ မေမေကတောင် ဒီသားအဖ ဘာတွေ ဒီလောက်အူမြူးနေကြတာ လဲ ဆိုပြီး မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာကြည့်ရသည်။

"မင်းသားကို ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ လူကြီးလေး ကျနေတာပဲ စကားတတ်လိုက်တာ" ဆိုပြီး ကျနော့်ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွပေးပါသည်။

"သားဦးကျော် သတ္တိကောင်းတာကတော့ မပြောနဲ့၊ သားအဖေကို မေးကြည့်ပါလား" ဆိုပြီး မေမေက ပြောသည်။

ဖေဖေက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်း ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ကွက်စိပ်ဆရာ တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသေးသည်။

"အမယ်လေး အဲ့အကြောင်းများ ပြောရရင် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြောပါတော့မယ်" ဆိုပြီး မေမေက စကားနာထိုးတာတောင် ဂရုမစိုက်တော့ပဲ "ဒီလိုသားရဲ့" ဟု အစချီကာ ပြောတော့သည်။

ထိုနေ့က စပြီး ပုံပြင်ထဲက ဗလကောင်းတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ၊ မြေလျှိုးမိုးပျံတဲ့ ညီနောင်တွေ နေရာမှာ သူရဲကောင်း အသစ်တစ်ယောက် ထပ်တိုးလာခဲ့သည်။ သူကတော့ ပုံပြင်ထဲက မဟုတ်ပေ။ ညတိုင်း အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ ကျနော့်ကို ပုံပြင်ပြောပြနေကျ ဦးကျော်ပင်ဖြစ်သည်။

ခေတ်ကာလ မကောင်းသော အခြေအနေမှာမှ အရင်းအနှီးတွေ ချေးငှားပြီး စွန့်စားချင်သည့် ဆန်ကုန်သည်ပေါက်စလေး ဖေဖေသည် ထုံးစံအတိုင်း တောလမ်းတစ်နေရာတွင် ဓားပြ အတိုက်ခံရတော့သည်။

"မင်း ဦးကျော်က အဲဒီတုန်းက သျှောင်တစောင်းနဲ့ကွ၊ ဖေဖေပြောပါတယ် ဒီကောင်က ရှေးဆန်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကပါလို့"

"အဲဒီတုန်းက ဒီကောင်ချပုံက အခု သားတို့ကြည့်နေတဲ့ ဒေးဗစ်ချန်းတို့ တီလုံးတို့ ထက်တောင် လှသေးတယ်ကွာ။ ဖေဖေဖြင့် ပိုက်ဆံထုပ် တစ်ဖက်က ပိုက်ပြီး တုန်နေတာတစ်မျိုး၊ သူ့ကို ဘယ်အချိန် ဓားနဲ့အပိုင်းခံရမလဲ ဆိုပြီး ရင်ကလည်း တုန်နေသေးတယ်"

"ဓားရှည်တွေနဲ့ ဓားပြ လေးငါးယောက်လောက်ကို တစ်ယောက်တည်း ခံချတာကွာ၊ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှာက ရှေးတုန်းက ရေတကောင်းကြီး ပါလာတယ်၊ အဲဒါကြီးနဲ့ ခေါင်းတွေကို ပြေးပြေးရိုက်တာ၊ အဲဒါကြီး သူ့အခန်းထဲမှာ ခုထိရှိလိမ့်ဦးမယ်၊ ဘယ်သူ့မှ အကိုင်မခံဘူးဟေ့၊ ဖေဖေ့တောင် မပေးဘူး၊ တစ်ခါက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဘာညာ နားလည်တဲ့ ဖေဖေ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်လာတော့ ဖေဖေက စကားစပ်မိလို့ သူ့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ မောင်ကျော်ရယ် ခဏလေးပဲ ကြည့်မှာပါ ပြလိုက်ပါဆိုမှ သူ့အခန်းထဲက သွားထုတ်ချလာတယ်၊ ဖေဖေ့မိတ်ဆွေကတော့ တော်တော်မျက်လုံးပြူးသွားတာပဲ၊ သူ့နောက်ကွယ်ကျမှ ဖေဖေ့ကိုပြောတယ်၊ ကိုခင်ဇော် ဒါကြီးက နှစ်ပေါင်းကို မနည်းလောက်တော့ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားလူက ဘယ်က ဘယ်လိုရထားတာလဲ တဲ့။ ဖေဖေလည်း သူတို့ဘိုးဘွားပိုင် ဘာညာနေမှာပါဗျာ ဆိုပြီး အင်းအဲနဲ့ ရောချလိုက်ရတယ်၊ တကယ့်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအစစ်ဆို နိုင်ငံတော်ကို အပ်ရမှာလေ"

"အဲဒီ ဓားပြတိုက်တဲ့ကိစ္စလည်း ပြီးရော သူ့ကို ဖေဖေ တစ်ခါတည်း မြို့ခေါ်ချလာတာပဲ။ ဒီကောင့်ကို မိသားစု ဆွေမျိုးတွေ မေးတော့လည်း အကုန်သေပြီတဲ့။ ဒါနဲ့ . . . မင်းငါနဲ့ လိုက်မလား၊ အလုပ်ပေးမယ်၊ ထမင်းကျွေးမယ်၊ နေစရာပေးမယ်ဆိုတော့ အရက်ပုံမှန်သောက်ရရင် တော်ပါပြီတဲ့"

"အဲဒီတုန်းက မေမေဖြင့် မင်းအဖေ ဘယ်က ဇာတ်မင်းသားခေါ်ချလာတာလဲလို့ လန့်သွားတာပဲ၊ သျှောင်တစ်စောင်းကြီးနဲ့၊ တိုက်ကြက်ဖကြီးကလည်း ပိုက်ထားသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မင်းကိုကြီးတောင် ခါလည်သားပဲ ရှိဦးမယ်၊ သူကတော့ မင်းဦးကျော်ကို လူထူး

လူဆန်းထင်ပြီး ပျော်နေတာပဲ၊ အင်း . . . ကလေးတွေလည်း ငယ်ငယ်က မောင်ကျော့ကို တော်တော် တွယ်တာရှာတာနော် . . . အခုမှ"

မေမေ့အသံက ပြောရင်းနှင့် တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဖေဖေက

"မင်းကလည်း မဆိုင်တာတွေ ဝင်ပြောပြန်ပြီကွာ။ တို့သားအဖ ပျော်နေတာလေးတွေ ပျောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့"

ဆိုပြီး ဆူသလိုလိုနဲ့ မေမေ့ကျောကို သပ်ရင်း နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။

ကျနော်ကတော့ မေမေတို့ ဘာတွေ ဆက်ပြောနေလဲ မသိတော့ပါ။ ကျနော့် ပုံရိပ်ထဲမှာ ဓားပြတွေကို သျှောင်တစောင်းကြီးနဲ့ ချနေတဲ့ ဦးကျော်ပုံရိပ်တွေက တရုတ်သိုင်းကားတစ်ကားလို မြင်ယောင်လာသည်။

* * *

ဦးကျော် တကယ် ချတာကို ကိုယ်တွေ့ ကြုံရတော့ ကျနော် ရှစ်တန်း၊ ကြီးကောင်ဝင်စ ပြုနေပြီ။

အဲဒီနေ့က ကျောင်းက အပြန်။ လာကြိုနေကျ ဦးကျော်က လာမကြိုလို့ သူငယ်ချင်းတွေ စက်ဘီးနဲ့ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။ လမ်းထဲ ဝင်လာတော့ ရှေ့ဆုံးက နင်းသွားသော တင်မောင်မြင့်က ပော့ကောင် တွေ ရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်နေတယ်ကွဆိုပြီး အော်ပြောသည်။ ကျနော့်ကို တင် နင်းလာသော နို့ဘူးက ပော့ကောင်ငါ ကြောက်တယ် ဆိုပြီး စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်သည်။ ကျနော်လည်း နို့ဘူး မင်းကလည်း စောက်ကြောက်ပဲဟု ဆဲဆိုကာ ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝှေ့ကြည့်တော့ ဆံပင် ရှည်ကြီးတွေကို ခြသေ့်လည်ဆံမွှေးလို ခါရမ်းနေသည့် ဦးကျော်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။

"စောက်ရူးတွေ သတ္တိရှိရင် တက်လာခဲ့"

အရက်ပုလင်းအကွဲကို မြှောက်ပြီး ဦးကျော်က စိန်ခေါ်နေ သည်။ တစ်ဖက်မှာ ဦးကျော်ကို စားမတတ် ဝါးမတတ် မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေသည့်သူတွေကို တွေ့မှ ကျနော် သဘောပေါက် တော့သည်။

"အစ်ကိုကြီး အဲ့ဒီနတ်ပွဲက တစ်ရက်လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ရက် လည်း မဟုတ်ဗျာ၊ တော်တော် အာရုံနှောက်လာပြီ"

လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တည်းက ဦးကျော် ဖေဖေ့ကို ပြောနေတာ ဖြစ်သည်။ လမ်းထိပ်ကနေ လော်စပီကာနှင့် အကျယ်ကြီး ကခုန်တီးမှုတ် နေသော နတ်ပွဲကို ဦးကျော် တော်တော် မြင်ပြင်းကပ်နေပုံရသည်။ ဖေဖေက ထားလိုက်ပါကွာ ဆိုပြီး တရားချပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်

ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ နတ်ပွဲလုပ်သည့် အိမ်ကို ကျနော် သိပါသည်။ ကိုလေး ဝင်ထွက်နေကျ အန်တီစောတို့ အိမ်ဖြစ်သည်။ အန်တီစောသမီးတွေနဲ့ ကိုလေးနဲ့ကလည်း ဘာလိုလို၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ အသံတွေထွက်နေတဲ့ အချိန်ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေဆိုတော့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိပဲ အပျော်သက်သက် နတ်ပွဲလုပ်သည်။ သူများလို သုံးလေးရက်လည်း မဟုတ်။ တပစ်တ်ကျော်ပြီး ဆယ်ရက်ပြည့်ခါနီးနေပြီ။ ဒီနေ့က နတ်ပွဲနောက်ဆုံးနေ့။ ကျနော် ကျောင်းသွားတဲ့ မနက်က အဲဒီက ဖြတ်သွားရသည်။ အသားကုန် မူးကြ ရူးကြ သောင်းကျန်း ကခုန်နေကြသည်။

"အောင်ကြီး မင်း မတရားမလုပ်နဲ့၊ သတ္တိရှိရင် တစ်ယောက်ချင်း ချလေ"

နတ်ပွဲကို ပွဲထိန်းလုပ်ပေးနေတာက ရပ်ကွက်ထဲက အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ လူမိုက် အောင်ကြီးတို့အဖွဲ့။ သူတို့က ဦးကျော် မူးနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး အုပ်စုအားနဲ့ ဖိဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ဒါပေမယ့် ဦးကျော်က ဝင်လာသမျှ အကုန်လုံးကို ရှောင်တိမ်းပြီး ချက်ကောင်းတွေချည်း ပိတ်ပိတ်ကန်နေ၍ သုံးလေးယောက်လောက် မြေကြီးပေါ် လဲကျသွားပြီးပြီ။ ဖေဖေပြောတဲ့ ဒေးဗစ်ချန်းတို့ထက် ကြည့်ကောင်းတယ် ဆိုတာ အပိုပြောတာ မဟုတ်မှန်း ကျနော်သိလိုက်သည်။

"ငါတို့နဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးထင်လည်း မဆိုင်ဘူးပေါ့ကွာ။ အေး ငါတို့ကတော့ ဆိုင်တယ်။ ဆိုင်ကို ဆိုင်တယ်။ ဦးကျော်ဆိုတာ ငါတို့နဲ့ မိသားစုလို နေလာတာ၊ ငါတို့ ဦးလေးဆိုလည်း မမှားဘူး"

ကိုကိုနဲ့ ညီညီ လူအုပ်ထဲ ဝင်လာတာတော့ အကုန်ရှုံသွားသည်။ အောင်ကြီးတို့ပင် နည်းနည်း အိုးတို့အမ်းတမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ပန်းပဲဖိုက အဘတင့် သားတွေကို ဒီရပ်ကွက်သာမက ဟိုဘက်

ရပ်ကွက်တွေကပါ ရှိန်ကြသည် မဟုတ်လား။ ကိုကိုနဲ့ ညီညီက အမြွာဆို ပေမယ့် ရုပ်တော့ ချွတ်စွပ်တူတာ မဟုတ်ပါ။ ဆင်တာတော့ တော်တော် ဆင်ပါသည်။ လက်သံပြောင်တဲ့ နေရာမှာလည်း အတွဲညီပါသည်။ အဘ တင့်တို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာတော့ ကျနော်က သုံးတန်း။ အဲဒီတုန်းက အဘတင့်ရယ်၊ သူ့မိန်းမ ကြီးကြီးရွှေရယ်၊ ကိုကိုညီညီ အမြွာနှစ်ယောက် ရယ် စုစုပေါင်း လေးယောက်သာဖြစ်သည်။ နောက် ၂ နှစ်လောက်နေမှ အဘတင့် ညီမတွေနှင့် အဘတင့်သမီးလေးပါ လိုက်လာကြသည်။

ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေနှင့် သိပ်အစေးမကပ်သော ဦးကျော်က အဘတင့်တို့ မိသားစုနဲ့တော့ ခဏလေးနဲ့ ရင်းနှီးသွားသည်။ တစ်လ လောက်နဲ့ အဘတင့်ပန်းပဲဖိုက သူ့စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သွားသည်။

ဖေဖေကတောင် "မောင်ကျော်လည်း ကိုမောင်တင့်တို့ ရောက် လာမှ အရင်ထက် ပိုပျော်လာသလိုပဲကွ" လို့ ပြောရသည်။

"ပျော်တာတော့ မပြောနဲ့လေ၊ အဲဒီမှာပဲ စား၊ အဲဒီမှာပဲ အိပ်နေ တာ၊ အိမ်တောင်မလာဘူးလေ၊ ရှင်တောင် ပွဲရုံကျမှ တွေ့ရတာမှတ် လား" ဆိုပြီး မေမေက ဝင်ပြောသည်။

ဟုတ်သည်။ ဦးကျော် အိမ်ကို သိပ်မလာတော့။ နောက်ပိုင်း ကျ ကျနော်က ဖေဖေခိုင်း၍ ဦးကျော်ကို အဘတင့် ပန်းပဲဖိုသို့ သွားသွား ခေါ်ရသည်။ အဲဒီမှာတင် ကျနော်ပါ အဘတင့်တို့ မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးသွားပြီး စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်သွားရသည်။

"ကျွန်မအထင်တော့ ကိုမောင်တင့်တို့က မောင်ကျော့်ရွာက ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်" လို့ မေမေက မှန်းမှန်းဆဆ ပြောသည်။

ဖေဖေကတော့ အဲဒီလောက် မတွေးပါ။ "သူပျော်တယ်ဆို လည်း ပြီးတာပါပဲကွာ" ဟုသာ ဆိုသည်။

"ဟော့ ပုတူး ညီလေး ဝေးဝေးနေစမ်း ငါ့ညီ၊ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး"

လွယ်အိတ်ကို ပစ်ချပြီး ရန်ပွဲထဲ ဝင်ဖို့ လုပ်နေသော ကျနော့်ကို ညီညီက လှမ်းတွေ၍အော်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကိုကိုရောဦးကျော်ပါ ကျနော့်ကို မြင်သွားသည်။

"သား ပုတူး မလာနဲ့ လူလေး အန္တရာယ်များတယ်"

ဦးကျော်က ကျနော့်ကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ တားသည်။ ကိုကိုကလည်း ကျနော့်ကို ဝင်မလာရန် မျက်ရိပ်ပြသည်။ ကျနော် ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ

"ဟော့ အကုန်တော်ကြစမ်း၊ မောင်ကျော် . . . မင်းလည်းတော်၊ ကိုကို ညီညီ မင်းတို့ကို အိမ်ကျမှ ရှင်းမယ်၊ မောင်အောင်ကြီးတို့ မင်းတို့ကို ငါ့ညီနဲ့ ငါ့သားတွေကိုယ်စား တောင်းပန်တယ်ကွာ။ အေး တောင်းပန်တာမှ မကျေနပ်ရင် ငါနဲ့ ရှင်းလို့ရတယ်"

ပန်းပဲထုရာက ထွက်လာသလား ထင်ရသည့် အဘတင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ချွေးတွေနှင့် ပြောင်ရွှဲနေသည်။ စစ်စိမ်းရောင် စွပ်ကျယ်အကျီလက်အောက်မှာ ကြွက်သားကြီးတွေ ဖုထစ်နေသည်။ အရပ်ခြောက်ပေနှင့် ကျောပြင် ကျယ်ကျယ်၊ လူကောင်ကြီးကြီး ကျွဲကြီးလို အဘတင့်ကို အကုန်လုံး ငေးမောကြည့်နေကြသည်။

"ဒါပေမယ့် အဖေ သူတို့က ဦးကျော်ကို အနိုင်ကျင့် . . ."

"ဟော့ကောင် ညီညီ တော်စမ်း၊ ဘာမှထပ်မပြောနဲ့ ခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်"

ညနေက ကျနော့်ကိုကြိုဖို့ ဦးကျော်က အိမ်ကကားနဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီနတ်ပွဲနား အရောက်တွင် ဦးကျော်က ကွမ်းတံတွေး ထွေးလိုက်မိသည်ကို အောင်ကြီးတို့က မြင်ပြီး ကားကို တား၍ ပြဿနာ

ရှာခြင်းဖြစ်သည်။

နတ်ပွဲထဲ ကြည့်လိုက်တော့လည်း အကုန်ဖရိုဖရဲနှင့် မွစာကျဲနေသည်။ နတ်စင်ပေါ်က နတ်ရုပ်တွေ အလဲလဲပြိုပြို။ အရက်ပုလင်းတွေက ကွဲ၊ ဆိုင်းသမားတွေ၊ စက်သမားတွေကတော့ သူတို့ပစ္စည်းတွေထိမှာစိုးလို့ အဲဒီနားမှာပဲ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရပ်နေသည်။ ကြည့်ရတာ ဦးကျော်တော်တော် ပွဲကြမ်းထားပုံရသည်။

"မောင်ကျော် ဒါစော်ကားကောင်းတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းမိုက်ရိုင်းတာ ကြည့်မိုက်ရိုင်း၊ ဒါ နတ်ကွဲ့ နတ်"

တိုက်ဝရန်တာပေါ်က အန်တီစောက လှမ်းအော်ပြီး ရန်တွေ့သည်။

"အဲဒီနတ် ခင်ဗျားဖင်ထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်ပါလား၊ အလကား နတ်၊ စောက်ရူးနတ်တွေ၊ စောက်ထင်ကို မကြီးတာ"

ဦးကျော်ကြည့်ရတာလည်း ထွေနေသည်။ ကျနော့်ကို လာမကြိုခင် နည်းနည်းကစ်လာပုံရသည်။

"ဟေ့ကောင် မောင်ကျော် ငါနောက်တစ်ခေါက် ထပ်မပြောတော့ဘူးနော်"

အဘတင့် အသံကြီးက ပန်းပဲဖိုက တူကြီး ထုရိုက်လိုက်သလို မာကျောခက်ထန်နေသည်။ အဘတင့် ဟောက်လိုက်တော့မှ ဦးကျော်လည်း ငြိမ်သွားသည်။ ခဏနေတော့ ဖေဖေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ရောက်လာပြီး ရပ်ကွက်ရုံးသို့ အကုန်ရောက်သွားကြသည်။ဖေဖေက ကျနော့်ကို အိမ်အတင်းပြန်ခိုင်း၍ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လဲတော့ ကျနော် မသိလိုက်ပါ။

* * *

အဘတင့်က လူကောင်ကြီးသလောက် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် သွက်လက် ဖျတ်လတ်လွန်းလှသည်။ ကွမ်းတမြုံ့မြုံ့ ဝါးနေတတ်ပြီး ရယ်လိုက်လျှင် ကွမ်းတံတွေးတွေ ဖိတ်စင်ကျလာသည်။

ဘဘ၊ ဘဘတို့အိမ်မှာ သားတို့အိမ်လို ဘာလို့ အုန်းသီးကြီး မဆွဲတာလဲ"

"ဟေ ... ဘာအုန်းသီးလဲကွ"

"ဟို အိမ်ခန်းထဲက အုန်းသီးလေ၊ ယပ်တောင်တွေရော၊ လိုက်ကာအနီနဲ့ ကာထားရတာ၊ အိမ်တွင်းအဖေကြီး ဆိုလား"

အဘတင့်က ပြန်မဖြေပဲ ကွမ်းကို ထွေးထုတ်ပြီး၊ ကွမ်းအစ်ထဲကနေ နောက်တစ်ယာ ယာစားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ကျွဲချိုလို သူ့နှုတ်ခမ်းမွှေးကော့ကော့ကြီးကို ပွတ်သပ်ပြီး

"သားကို မေးမယ်၊ ခု ဘဘတို့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူအကြီးဆုံးလဲ"

"ဘဘလေ"

"အေး ကိုကိုနဲ့ ညီညီတို့ရဲ့အဖေကရော ဘယ်သူလဲ"

"ဘဘပဲလေ"

"အေး ဒါဆို ဘဘက အိမ်တွင်းအဖေကြီးပေါ့ကွ၊ အဖေကြီးကိုယ်တိုင်ရှိနေမှတော့ ဘယ်အုန်းဆွဲစရာ လိုတော့မလဲ ဟားဟား ဟားဟား"

အဘတင့်က ထိုသို့ နောက်တီးနောက်တောက်လည်း ပြောတတ်ပါသည်။

ကိုကိုနှင့် ညီညီကလည်း အဘတင့်သွေး ပါသည် ထင်ပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသလို၊ အဘတင့်လို ပျော်ပျော်နေတတ်တာ၊ နောက်တတ်တာလည်း တူသည်။ တစ်ခါက ကျနော့်သူငယ်ချင်းတွေနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေတုန်း သူတို့ နှစ်ယောက်က ခပ်တည်တည်နှင့် ဝင်ထိုင်ချလာသည်။

"ဟေ့ရောင် ပူတူး"

ကျနော်လည်း ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်နေမိသည်။

"ဘာလဲ အကို"

ကိုကိုတို့ ညီညီတို့က ကျနော့်ကိုလေးနှင့်မှ ရွယ်တူသာ ဖြစ်သည်။

"မင်း ငါတို့အိမ် လာလာနေတာကို ငါတို့ကတော့ အကောင်းလာတယ် မှတ်နေတာ၊ မင်းက ငါတို့အဒေါ်တွေကို လာကြောင်တာဆိုကွ၊ အဲ့ကိစ္စရှင်းစမ်းပါဦး"

ကျနော့်ခေါင်းကို မိုးကြိုးပစ်ချခံရသလို ထူပူသွားသည်။ သူခိုးလူမိသလို ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။ အဘတင့်ညီမတွေဆိုပေမယ့် မမမြတ်နဲ့ မမဖြူက နောက်ကျမှ မွေးသည်ဟု ဆိုသည်။ တော်တော်ငယ်သေးသည်။ သူတို့ အသက် အတိအကျကို ကျနော်မသိပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကို ညီညီတို့ အဒေါ်တွေလို့ ပြောရင်တော့ ဘယ်သူမှ ယုံမှာမဟုတ်ပါ။ မသကာ အစ်မတွေလောက်ပဲ ထင်ကြလိမ့်မည်။ သူတို့ကလည်း အဒေါ်လို့ မခေါ်ပါ၊ မမမြတ်၊ မမဖြူ ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ ကျနော်လည်း သူတို့ခေါ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ခေါ်ရင်း မမမြတ် မမဖြူ ဆိုပြီး နှုတ်ကျိုးသွားသည်။

"ဟေ့ကောင် ပြောလေ ဘယ်တစ်ယောက်လဲ၊ မမမြတ်လား

မမဖြူလား၊ နှစ်ယောက်လုံးလား"

ကျနော် အာစေးမိသလို ဘာမှမပြောနိုင်၊ ကျနော့်သူငယ်ချင်းတွေလည်း ကြောက်ဒူးတုန်နေကြပြီ။ ကိုကိုညီညီဆိုတာ လက်သံကပြောင်ပါဘိသနဲ့။

သွေးသားအရွယ်ရောက်ခါစ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျနော်လည်း စိတ်ကစားမိတာ မှန်နေသည်ကိုး။

မမဖြူက ရွှေမိလေးရဲ့ အမေဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကဆုံးသွားတာလား၊ အိမ်ထောင်ကွဲထားတာလားတော့ ကျနော် မသိပါ။ အဘတင့်တို့ မိသားစုက ဖော်ရွေပြီး ခင်မင်စရာကောင်းသလောက်တချို့ကိစ္စတွေကျ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိလှ။ တစ်ခုခုကို လျှို့ဝှက်နေသယောင်ယောင် ခံစားရသည်။ အဘတင့်တို့ မိသားစု ရပ်ကွက်ထဲပြောင်းလာပြီး ၂ နှစ် အကြာမှာ မမမြတ်က အရင်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် တစ်လလောက်နေမှ မမဖြူက ရွှေမိလေးနှင့်အတူ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရပ်ကွက်ထဲကတော့ မမဖြူကို တစ်ခုလပ်အိမ်ထောင်ကွဲလိုလို ပြောကြတာ ကျနော်ကြားဖူးသည်။ မမဖြူလောက်လှသောမိန်းမမျိုးကို ပစ်သွားဝံ့သော ယောကျ်ားရှိလိမ့်မည်ဟုကား ကျနော်မထင်ပါ။ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပါးသွားသည်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျနော့်ဘာကျနော် ယုံကြည်ထားသည်။ သို့သော် ကျနော်စိတ်ဝင်စားမိသည်ကမမဖြူ မဟုတ်ပါ။ မရည်ရွယ်ပေမယ့် အဲဒီအိမ်သွားရင် ကျနော်ခိုးကြည့်မိသည်က အသားဖြူဖြူ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ မမမြတ်ပင်။ မမမြတ်ကလည်းမမဖြူလို လှသည်။ မမဖြူထက် လှသည်ဟုပြောရင် လွန်ရာကျပေမယ့်မမမြတ် လှပုံကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မမမြတ်ကတော့ အိမ်ထောင်မရှိ။ ရည်းစားသနာလည်း မရှိတာကို ကျနော်သိသည့်အတွက် စိတ်

ကစားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

မမမြတ်က စစ်တုရင်ထိုးတာ ဝါသနာပါတော့ ကျနော်ကလည်း ကိုကြီးဆီကနေ စစ်တုရင်ထိုးနည်း တစ်ကွက်နှစ်ကွက်သင်ပြီး သူတို့ အိမ်ရောက်တိုင်း မမမြတ် စစ်တုရင် ကစားမယ်လေ ဆိုတာမျိုးနဲ့ ရောလေ့ရှိသည်။ မမမြတ်ကလည်း ကျနော့်ကို တော်တော်ခင်ပါသည်။ ကျနော်တို့ ညနေတိုင်း စက်ဘီးတစ်ယောက်တစ်စီးနဲ့ စာအုပ်ငှားဆိုင် တူတူသွားကြလေ့ရှိသည်။ နောက်တော့ ကျနော်က အခုဆိုင်က စာအုပ် မစုံဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ အဲဒီထက်ပိုစုံတဲ့ ဆိုင်ကို ခေါ်သွားသည်။ ကျနော်ခေါ်သွားသည့် ဆိုင်က ကျနော်တို့ရပ်ကွက်နှင့် တော်တော်လှမ်း သည်။ တကယ်တော့ မမမြတ်နဲ့ စက်ဘီးအတူတူ ကြာကြာစီးချင်၍ ကြံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကို ညီညီတို့က အိမ်မကပ်တော့ ဒါကို သိပ် သတိမထားမိကြ။ ကျနော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လုံလုပြီ ထင်တာပါပဲ။ မမမြတ်ကို ခိုးခိုးကြည့်လိုက်၊ လူလစ်ရင် မမမြတ်နဲ့ စကား ရော ဖောရော လုပ်လိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီ မှတ်နေခဲ့တာ။ ခု ကိုကိုနဲ့ ညီညီ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုသိသွားလဲ မစဉ်းစားတတ်တော့ ပါ။

ရွှေမိကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်။ ဒီကလေးမလေးက သုံးတန်း လောက်သာ ရှိသေးပေမယ့် အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အင်မတန်လည် သည်။ စကားလည်းတတ်သည်။ ကျနော့်ကို ကိုကြီးပူတူး ကိုကြီးပူတူး ဆိုပြီး ညာညာစားတတ်သည်။ ဟိုနေ့က သူဝယ်ခိုင်းတဲ့ မုန့် ပါမလာ သည့် ကိစ္စကို မှတ်ထားပြီး လူစုံတော့မှ ကိုကြီးပူတူးက အိမ်လာရင် မမမြတ်ကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေတာပဲ ဆိုပြီး အရှက်ခွဲသည်။ ဘဲဥပြုတ်နဲ့ပဲ ထမင်းစားတတ်သော သူ့ကို ကျနော်က ဘဲဥမ ဟု စရင် စိတ်ဆိုးပြီး

စကားမပြောတော့ပေ။ သူ့အမေ ကြီးကြီးရွှေက ကိုကြီးပူတူးက ချစ်လို့ စတာပါ သမီးရဲ့ဟု အတင်းချော့မှ စိတ်ဆိုးပြေသည်။ အဘတင့်နှင့် ကိုကိုညီညီတို့က ဒေါသကြီးသလောက် ကြီးကြီးရွှေက အမြဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိသည်။ အမြဲပြုံးနေတတ်ပြီး စကားကို အေးဆေး တစ်လုံးချင်း ပြောတတ်သည်။ ဟင်းချက်လည်း အလွန်ကောင်းပြီး ကြီးကြီးရွှေချက်သည့် နွားနို့ခဲဟင်းမှာ အင်မတန်အရသာရှိသည်။ ကျနော် အဘတင့်တို့အိမ်ကို ရောက်တိုင်း ကြီးကြီးရွှေက ပူတူး ထမင်းစားသွား၊ ပူတူး ထမင်းစားသွားဆိုပြီး အတင်းစားခိုင်းလေ့ရှိသည်။ သူ့ယောင်းမတွေနည်းတူ ကြီးကြီးရွှေသည်လည်း လှတုန်းပင်။

ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်၊ သူတို့မိသားစုက မိန်းမတွေ အကုန်လှနေကြသည်လို့ ကျနော်မြင်သည်။

"ဟော့ရောင် ပြောလေကွာ ဘယ်တစ်ယောက်လဲလို့"

ကျနော် ချွေးစေးများပင် ပြန်လာသည်။

"မအေဘေးလေး၊ စွတ်ကြောက်မနေနဲ့၊ မင်းကြိုက်ရင် ငါတို့က ချိတ်ပေးမလို့ ဟားဟား ဟားဟား"

အဲဒီတော့မှ ကျနော် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းကြီး ချရတော့သည်။ ကျန်တဲ့ကောင်တွေလည်း အကြောက်လွန်ပြီး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးကိုတော့ ကိုကိုညီညီ၏ ရယ်သံက ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

* * *

အဘတင့်တို့ ထွက်သွားသည့် ညကို ကျနော်မှတ်မိသေးသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အိပ်မောကျနေတဲ့အချိန်မှာ ဦးကျော်က ကျနော့်အခန်းထဲ လာပြီး တိတ်တိတ်လေး နှိုးသည်။

"သား ပူတူး ထ ထ"

ကျနော် ဦးကျော်စက်ဘီး နောက်က အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ငိုက်ပြီး လိုက်ပါသွားသည်။ ကျနော်တို့အိမ်က ကားပေါ်မှာ အဘတင့်တို့ ပစ္စည်းအနည်းငယ် တင်ထားသည်။ ပန်းပဲဖိုသုံးပစ္စည်းတွေက အဓိကဖြစ်သည်။ အိမ်က ကားကို တွေ့ပေမယ့် ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကျနော်မတွေ့ပါ။

ရွှေမိလေးက ကျနော့်ကိုတွေ့တော့ ပြေးဖက်သည်။

"ကိုကြီး ပူတူး"

ပြီးတော့ တရှုတ်ရှုတ်နှင့် ငိုတော့သည်။

"မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးတို့ ပြောင်းသွားလည်း ကိုကြီး လာလည်လို့ရတာပဲ၊ စာတိုက်ကနေ စာမှန်မှန်ရေး၊ မရေးတတ်ရင် ကိုကိုနဲ့ ညီညီ့ကို ရေးခိုင်း၊ ကိုကြီးလာလည်ရင် ညီမလေးဖို့ မုန့်တွေ အများကြီးဝယ်လာခဲ့မယ်နော်"

ပြောရင်းနှင့် ကျနော့်အသံ တိမ်ဝင်လာသည်။

မမမြတ်က အထုပ်တစ်ထုပ်ကို သယ်လာပြီး ကားပေါ်တင်နေသည်။ ကျနော့်ကိုတွေ့တော့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့လေး လျှောက်လာသည်။

"ကိုလင်း"

မမမြတ်က တစ်ရပ်ကွက်လုံးခေါ်သလို ပူတူးလို့ မခေါ်ပဲ ကျနော့်နာမည်ကို အဖျားဆွတ်ခေါ်လေ့ရှိသည်။

"ရော့ ဒါလေး ယူထားကွာ၊ အမှတ်တရပေါ့"

နောင်အခါ ကျနော့်ပုံဆွဲစာအုပ်ကြားထဲ တစ်သက်လုံး ညှပ်ထားတော့မည့် သစ်ရွက်ခြောက်လေး။ မမမြတ် ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေးလဲ ကျနော်မသိသေးပါ။

"နွေဝင်ခါစ အရွက်ကြွေတွေ မြေမကျခင် ဖမ်းရင် လပ်ကီး ကောင်းတယ်ကွ၊ မမမြတ် မနည်းဖမ်းထားရတာ၊ ကိုလင်း စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ထား၊ စာတွေ ဘာတွေ ရတာပေါ့၊ ရှစ်တန်းက အစိုးရစစ်မဟုတ်လား၊ အရေးကြီးတယ် မပေါ့နဲ့၊ သေချာလုပ်"

မမမြတ်ဘာတွေ ပြောနေလဲ ကျနော်မကြားတော့ပါ။ ကျနော့် ရင်ထဲမှာ တခါမှမဖြစ်ဖူးသည့် ဝမ်းနည်းသည့် ခံစားချက်ကြီးကိုသာ မောင်းထုတ်ချင်နေမိသည်။

ကိုကို ညီညီ၊ မမဖြူ၊ ကြီးကြီးရွှေ၊ အဘတင့်၊ သူတို့ကိုယ်စီ ကျနော့်ကို လာနှုတ်ဆက်ကြသည်ကိုလည်း ကျနော်မမှတ်မိတော့ပါ။

သူတို့ ထွက်သွားကြတော့ ကားကြီးက နှင်းတွေကြားမှာ ဝိုးတဝါးပဲ မြင်ရသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျနော့်မျက်လုံးတွေ မျက်ရည်တွေနှင့် ပိတ်နေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်မည်။

* * *

ဦးကျော် ထွက်သွားသည့်အကြောင်း ကျနော့်ကို မပြောပြ၍ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ကျနော် တစ်လလောက် စကားမပြောပါ။

ကျနော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဦးကျော် ခရီးထွက်သွားသည်ဟုသာ ထင်နေခဲ့သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကလည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုသာ မရေမရာ လုပ်နေသည်။ ဦးကျော်က အဘတင့်တို့ ထွက်သွားသည့်အချိန်လိုပင်၊ ကျနော်အိပ်နေတုန်း တိတ်တိတ်လေး ထွက်သွားတာ ဖြစ်သည်။

"ပူတူးသိရင် ကျနော့်ကိုပေးသွားမှာမဟုတ်ဘူး အစ်မရဲ့"

ဦးကျော်က ကျနော့်ကို အသိမပေးဖို့ ဖေဖေနှင့် မေမေကို အတင်းအကြပ် ကတိတောင်းသွားခဲ့သည်။ ဦးကျော်ထွက်သွားတာက အဘတင့်တို့နှင့် တစ်လသာ ခြားပါသည်။ ဘယ်ကိုသွားမလဲ ပြောမသွားပေမယ့် ကျနော် သေချာ သိနေပါသည်။ အဘတင့်တို့နောက်ကိုသာ လိုက်သွားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ ခက်တာက အဘတင့်တို့ ဘယ်ကိုထွက်သွားလဲ ကျွန်တော်မသိပါ။ ဖေဖေနှင့် မေမေလည်း မသိပါ။

ကျနော် စာအုပ်ကြားက သစ်ရွက်လေးကိုသာ ထုတ်ကြည့်နေမိသည်။

* * *

“အဖေလာလေ နောက်တစ်ပုံလောက်ရိုက်ရအောင်”

ကျနော့်သားက ခေါ်နေသည်ကို ပြန်ပင်မဖြေနိုင် လက်ပဲပြလိုက်ရသည်။ ပုဂံနေက ပူလွန်း၍ ကျနော် ပင်ပန်းနေတာ ဝန်မခံချင်ပေမယ့် ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဖိုးဖိုးကလည်း မီးမီးနဲ့ နှစ်ပုံပဲ ရိုက်ရသေးသည်”

“မောင်ကလည်း အဖေနားပါစေ၊ ဘယ့်နှယ့် သူ့ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တိုင်း လျှောက်ခေါ်နေတယ်၊ သမီးရေ ဖိုးဖိုးက အသက်ကြီးပြီကွဲ့၊ နေပူထဲ အကြာကြီးနေရင် ပင်ပန်းတတ်သည်၊ အတင်းမခေါ်ရဘူး ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

ကျနော့်ချွေးမက အလိုက်တသိနှင့် ပြောရှာသည်။ ကျနော့်သားက ကျနော့်ခြေရာနင်းပြီး သဘောသား်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒီအတွက် ကျနော်ဂုဏ်ယူပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျနော်ကျောင်းပြီးတည်းက စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသော ပုံဆွဲဝါသနာကိုတော့ ဒီကောင် ဆက်မသယ်ဆောင်ဖြစ်ပါ။ သူက တစ်မျိုး။ သူ့ဘကြီး ကျနော့် ကိုလေးလို ဓာတ်ပုံရူး ရူးတဲ့ကောင် ဖြစ်လာသည်။ ပုံဆွဲတာနဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ နီးတော့ နီးစပ်ပါသည် အဖေရ ဆိုပြီး အမြဲရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောတတ်သည်။ ဒီကောင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျနော့်ထက် သူ့ဘကြီးကို ပိုခင်သည်ဟု ကျနော်ထင်သည်။

ကိုလေးတို့က သားသမီး မထွန်းကားပါ။ ကိုကြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားပြီးတည်းက ကိုလေးက မိသားစုတာဝန်ကို ကိုကြီးကိုယ်စား ပခုံးထမ်းလွှဲယူခဲ့သည်။ ဖေဖေအားကိုးရသော သားတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ တစ်ခါက ဖေဖေ့လက်သီးစာဖြင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းယောင်ကိုင်းသွားသော ကိုလေးပုံရိပ်ကို ကျနော် ဝိုးတဝါးမြင်မိသေးသည်။ ကိုကြီး မဆုံးခင်ထိ ကင်မရာတကားကားနှင့် မြန်မာပြည်အနှံ့လျှောက်သွားနေသော ကိုလေးသည် ကိုကြီးကိစ္စ ဖြစ်သည့်အချိန်မှ စ၍သူချစ်သော ကင်မရာကို ထိပင်မထိတော့ချေ။ ကျနော့်သား မွေးလာတော့ ထိုကင်မရာသည် သူ့အတွက်ဖြစ်သွားသည်။ ကိုလေးက ကျနော့်သားနှင့ မြေးကို ကျနော့်ထက်ပင် ပိုချစ်သည်ဟု ထင်ရသည်။ ယခုပုဂံဘုရားဖူး ခရီးကိုတော့ ကိုလေးမလိုက်နိုင်တော့ပါ။

ပုဂံကို လာတာက ဘုရားဖူးသက်သက်ထက် ကိုလေးအတွက်ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ချင်သည် ဆိုတဲ့ သားရဲ့ ဆန္ဒဖြစ်သည်။ ကျနော်က အစတော့ ခရီးပန်းမှာစိုးလို့ ငြင်းသေးသည်။ ဒါပေမယ့်ကျောင်းသားဘဝက တစ်ခေါက်၊ အိမ်ထောင်မကျခင် တစ်ခေါက်သာရောက်ဖူးသော ပုဂံကို ပြန်သွားချင်တာရော၊ ပုံလေးဘာလေး ပြန်ဆွဲချင်တာရောကြောင့် ကျနော် လိုက်လာဖြစ်ခဲ့သည်။ ပုဂံကတော့ ပုဂံပီပီလှနေပါသည်။ နေဝင်ခါစ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ဖို့တော့ ဓမ္မရံကြီးပေါ် တက်ရဦးမည်။ တက်နိုင်ပါ့မလား ကျနော့်ကိုယ်ကျနော် မသေချာတော့။

"ဘဘကြီး ပို့စ်ကတ်လေးတွေ ဝယ်ပါဦး"

စာအုပ်ထဲ ပုံကြမ်းတွေခြစ်နေသော ကျနော့်နားကို ကလေးမလေး တစ်ယောက် ကပ်လာသည်။

ကျနော့်မြေးမလေး အရွယ်လောက်ပဲရှိမည်။ သနပ်ခါး ပါးကွက်

ကျားလေးနှင့် ချစ်ဖို့ တော်တော်ကောင်းသည်။

"ဝယ်မှာပေါ့ကွ၊ သမီးက တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ" ဆိုတော့ သွားကျိုးလေးများ ပေါ်အောင်ပြုံးပြသည်။

"ဟင်...ရွှေ..."

ကျနော် စကားမဆုံးပဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကလေးမလေးက ကျနော့်ကို မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနှင့်ကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့ နိုင်ငံခြားသားနှစ်ယောက် ဘုရားထဲ ဝင်လာတော့ တခြားကလေးတွေနှင့်အတူ သူလည်း ဝိုင်းအုံပြီး ပြေးဝင်သွားသည်။

ကျနော် ကလေးမလေးနောက် အပြေးလိုက်သွားမိသည်။ ရုတ်တရက် ထလိုက်၍ သိပ်မကောင်းတော့သည့် ဒူးက ဆစ်ခနဲ နာသွားသည်။ ဇရာက ကျနော့်ကို နိုင်စပြုနေပြီ။ အသက် ၇၀ ဆိုတာ လူ့လောကမှာနေခဲ့တဲ့ အချိန်တွေ တော်တော်များနေပြီပဲ။

ကျနော် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နှင့်ပင် ကလေးမလေးဆီ အပြေးတပိုင်း လိုက်သွားမိသည်။ ပြီးတော့မှ အသက်ကို မနည်းရှူပြီး သူ့ပခုံးကို တို့လိုက်ရသည်။

"သမီး ဘဘကြီး အကုန်ဝယ်မယ်၊ သမီးအိမ်ကို ဘဘကြီးကို ခေါ်သွားပါလား"

"တကယ်လား ဘဘကြီး၊ ပျော်လိုက်တာ၊ အာ့ဆို အိမ်လိုက်ခဲ့၊ အိမ်မှာ ထမင်းအလကားကျွေးမယ် သမီးကြီးကြီးရဲ့လက်ရာက ရှယ်ပဲ"

ဘုရား နှစ်ဆူ သုံးဆူလောက် ဖြတ်ပြီးတော့၊ ဓမ္မာရုံတစ်ခုဘေးမှာ ခပ်လတ်လတ် မြန်မာထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သွပ်ပြားပေါ် သဘော်ာဆေးနှင့် ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ကျနော်

မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

"တင့်မိသားစု မြန်မာထမင်းဆိုင်"

ကလေးမလေးက ကျနော့်လက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲခေါ်သွားသည်။

"ဘဘတင့် ကြီးကြီးရွှေ၊ ဒီ ဘဘကို ရှယ်ဟင်းတွေပဲ ချပေးနော်၊ ဘဘက သမီးပို့စ်ကတ်တွေ အကုန်ဝယ်လိုက်တာ"

အသက် ၄၀ အရွယ် အသားဖြူဖြူ မိန်းမတစ်ယောက် နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြသည်။

"ထိုင်ပါ ဆရာကြီး ထိုင်၊ ဒီနေ့ ရှယ်တွေချည်း ချက်ထားတာ"

အသက် ၅၀ အရွယ် ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ယောကျ်ားကြီးတစ်ယောက်က ကျနော့်ကို သေချာ နေရာထိုင်ခင်း ချပေးသည်။

အသားဖြူဖြူ မိန်းမပျိုလေးနှစ်ယောက် တို့စရာနှင့် ဟင်းခွက်များ အစီအရီလာချပေးသည်။

စားပွဲထိုးနေသည် ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ကျနော့်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်လို့။

ဆိုင်ဘေးမှာ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် လူလတ်ပိုင်း ယောကျ်ားတစ်ယောက်က သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို စူးချွန်နဲ့ထိုးပြီး စုပုံနေသည်။

ကျနော် ထမင်းနှင့် ဟင်းကို သေချာ အရသာခံပြီးစားမိသည်။ တစ်ချိန်က တစ်ခုသော မီးဖိုချောင်ထဲ ကျနော် လှန်လှောစားဖူးတဲ့ အရသာ။

* * *

ဆင်တွေကိုတောင် လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ အစွယ်ချိုးနိုင်တဲ့ ပန်းပဲသမားကြီးကို ဘုရင်က ကြောက်လာတော့ နန်းတော်ကို ဆင့်ခေါ်တာပေါ့ကွာ"

"ဘုရင်ကြီးက သူ့ကို သတ်မှာလားဟင်"

"အေး...ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ရာထူးပေးပြီး မျှားခေါ်တာ၊ ပန်းပဲသမားကြီးက သိတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ ထွက်ပြေးသွားရောတဲ့"

"ဟင် ဒါပေမယ့် သားသူငယ်ချင်းတွေကို အဲ့ပုံပြင်ပြန်ပြောပြတော့ သူတို့က ပြောတာကျ ပန်းပဲသမားကြီး သေသွားတယ်တဲ့၊ ဘုရင်က မီးရှို့သတ်တာတဲ့၊ မင်းပုံပြင်က အတုကြီးတဲ့"

"ဟားဟား ဘယ့်နယ့် အတုဖြစ်ရမှာလဲကွ၊ ဦးကျော်ကို အဲဒီပန်းပဲသမားကြီးကိုယ်တိုင် ပြောပြတာ၊ အစစ်မှ ရေတောင်မရောဘူး"

"ဟင်း၊ ဦးကျော်က ပလီပြီ၊ ပန်းပဲသမားကြီးက ပုံပြင်ထဲက လူကြီးဥစ္စာ၊ ဦးကျော်ကို ဘယ်လိုတွေ့မှာလဲ"

"ဟားဟား ပူတူးက ဦးကျော်ကို အထင်သေးလို့၊ ဦးကျော် လည်း ပုံပြင်ထဲက လူပဲကွ"

"အမယ် အဲဒါဆို ပြောပါဦး ဦးကျော်ပုံပြင်"

"ဟားဟားဦးကျော် ပုံပြင်က ဘာမှစိတ်ဝင်စားဖို့မကောင်းဘူး။ အရက်သောက်တာနဲ့ ကြက်တိုက်တာပဲ ပါတယ်ကွ"

"ဟားဟား ပူတူးကြီးလာရင် ဦးကျော်လို အရက်မသောက်နဲ့နော်"

* * *

"စားလို့ မြိန်တယ်ထင်သည်၊ ဆရာကြီး၊ စားလိုက်တာ ပြောင်သလင်းခါသွားတာပဲ"

ခုနက သစ်ရွက်တွေ စုနေတဲ့လူ ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး ကျနော့်ဘေးမှာ ပြုံးပြီးလာရပ်နေသည်။ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး စစနဲ့၊ ဒီမျက်နှာကို ကျနော်တစ်သက် မေ့စရာမရှိပါ။

ကျနော် မတ်တပ်ထရပ်ပြီး ပြေးဖက်ပစ်လိုက်သည်။

လူလတ်ပိုင်းလူက ကြောင်အမ်းအမ်းနဲ့ ကျနော့်ကို ပြန်ဖက်လာသည်။

"ဦးကျော် . . . ခင်ဗျားဗျာ . . . ကျနော့်ကို မပြောပဲနဲ့ . . . ခင်ဗျား"

ကျနော် စကားလုံးတွေ ရှာမရတော့ပါ။ အသက် ၄၀ အရွယ်မိန်းမက အရပ်မြင့်မြင့် ယောကျ်ားကြီးကို လက်တို့ရင်း . . .

"ဒါ . . . ဒါ . . . မဟုတ်မှလွဲရော"

အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်မောင်း ဗလအထွားသားနှင့် ယောကျ်ားကြီးက နှုတ်ခမ်းတွေ ရိပ်ခနဲ လှုပ်သွားသည်။

ကျနော် အားရနှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

"အဘတင့်တို့ နေကောင်းကြတယ်နော်"

ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်လူက ကျနော့်ကိုကြည့်ပြီး တုန်တုန်ရီရီနှင့်ရေရွတ်လိုက်သည်

"သား . . . ပူတူး"

"ဟဲဟဲ ကျနော်က အခု ဦးကျော်တို့ အဘတင့်တို့အားလုံးထက် အသက်ကြီးသွားပြီဗျ၊ သားလို့မခေါ်နဲ့ ငရဲကြီးမယ်"

သူတို့ ကျနော့်စကားကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ မသိကြပဲ ကြောင်နေကြသည်။ စားပွဲထိုးနေသည့် ကောင်လေးနစ်ယောက်က ကျနော့်ဆီ ပြေးလာပြီး ဖက်ကြသည်။ ကလေးမလေးက မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်နှင့် နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။

"ကြီးကြီး အဲဒီဘဘက ဘယ်သူမို့လို့လဲဟင်"

အသက် ၄၀ အရွယ် အမျိုးသမီးက ကလေးမလေးနားကို ကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြောပြလိုက်သည့်နောက် ...

"ကိုကြီး ပူတူး" ဆိုပြီး ကျနော့်ကို ပြေးဖက်ရင်း ငိုတော့သည်။ ကျနော့်မျက်လုံးများ ထပ်မံဝေဝါးသွားပြန်သည်။

အဲဒီအချိန်မှာ မီးဖိုထဲက ထွက်လာတဲ့ အသားဖြူဖြူ မိန်းမပျို လေး လက်ထဲက လင်ပန်း လွတ်ကျသွားသည်။ ကျနော့်ကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေး ပြူးလို့။ သူ့ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ခုကို ရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျနော် အသက် ၇၀ ကျော်နေပါပြီ။ နားတွေလည်း မကောင်း တော့ပါ။ ဒါပေမယ့် မိန်းမပျို ရွတ်လိုက်တဲ့ စကားက "ကိုလင်း" ဆိုတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျနော် ရဲရဲကြီးပြောရဲပါသည်။

ပုံဆွဲစာအုပ်လေးက ဘုရားပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့သည်။ အထဲမှာ သစ်ရွက်ခြောက်လေး ရှိနေဦးမလား။ ကျနော်မသိပါ။

၁၉ - ၅ - ၂၀၁၉

Dedicated to Neil Gaiman and Bill Willingham

■

ပလွေဆရာ

အမှောင်တိုက်၌ အနားကွပ်ကို ရှာမရပါ။ အဆုံးမဲ့ ကျယ်ပြော သော အဇဋ္ဌာဟင်းလင်းပြင်တွင် အလင်းရောင် တစ်ခုကို သူတို့ မြင်နေ ရသည်။

* * *

"မင်းတို့ ဟုမ္ဗလင်းက ပလွေဆရာကို သိလား"

ရဲရင့်၏ အသံက ထုံးစံအတိုင်း စွာကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်လာ သည်။ မနက်ဖြန် စနေနေ့ပြီးရင် တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာထိ ကျောင်းဆက် တိုက် ပိတ်မည်မို့ အားလုံးက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြ- သမို့ ရဲရင့်စကားကို ဘယ်သူမှ အာရုံမထားပါ။ ပြီးတော့ မိုးကလည်း တော် တော် သည်းနေ၍ ကားဘေးပတ်ပတ်လည်နှင့် ကားနောက်ကိုပါ ဝါတာ ဘလူးတွေ အုပ်ထား၍ ကားထဲမှာ အတော်မှောင်နေသည်။

"ဟင်အင်း မကြားဖူးဘူး၊ ကိုကြီးရဲရင့် ပြောပြပါ"

ရဲရင့်ကို ဆရာတင်ထားတဲ့ ဘီစကွတ်တို့ အုပ်စုကတော့ သူတို့ ဆရာကို အဖက်လုပ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။ သူတို့ ကျောင်းကားပေါ်မှာက ကျောင်းသူ နည်းသည်။ ရဲရင့်တို့ အတန်းက အာနီးနှင့် မေမဥ္ဇူတို့ နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ လိုက်ထရပ်ကားကို ထိုင်ခုံမပါ၊ ပိုက်ဖျာခင်းပြီး ကြပ်ကြပ်ညပ်ညပ် ထိုင်ရတာ ဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေက သိပ်မစီးချင် ကြ။ ဦးဌေးဟု သူတို့သိကြသော ကားဆရာ နှာဘူးကြီးက လူကို ရရင် ရသလို ဖိသိပ်ပြီး တင်တတ်သည်။ သူတို့ကား လမ်းကြောင်းက သူများ ကားတွေလို တဖြောင့်တည်းမဟုတ်။ လမ်းကြို လမ်းကြားပေါင်းစုံ ဝင်ပြီး

လူကြိုရလို့ သူများထက် ကြာတတ်သည်။ အသွားဆိုရင် အမြဲ ဒူးလေး တွေ တုပ်ပြီး ထိုင်ရလွန်းလို့ ကျောင်းရောက်ရင် ချိမလိုလိုတောင် ဖြစ် တတ်သည်။ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းပျက်တဲ့သူ များလို့ အသွားမှာတည်းက ချောင်နေသည်။ ဒါတောင် နေ့လယ်က အိမ်ကလာကြိုလို့ နေ့တစ်ဝက် ပြန်သွားတဲ့လူတွေရှိသေးသည်။

အဲဒီကိစ္စလည်း ထူးဆန်းသည်။ ဒီနေ့ သူတို့ကျောင်းကို ကျောင်းသားမိဘတွေ နေ့လယ်ခင်းကြီး အများအပြား ရောက်လာကြ သည်။ ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ သူငယ်တန်းတို့ ဘာတို့က ကလေးမိဘတွေ က နေ့ခင်း ထမင်းလာကျွေးကြတာ ဘာညာ ရှိတတ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကတော့ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းက ကျောင်းသားမိဘတွေပါ လာပြီး သူတို့ သားသမီးတွေကို ကြိုသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ လာကြိုမယ့် သူ မရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေသာ ညနေထိ နေနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မနက် ဖြန် ကျောင်းပိတ်မှာပဲ ဥစ္စာ၊ ဘာလို့ နေ့လယ်တည်းက လာကြိုနေကြလဲ မသိဘူးလို့ သူတွေးမိသည်။ ကေန္တ အရေးအခင်းများ ဖြစ်ပြန်ပြီလား မသိ ဘူး။ မနှစ်က ဘုန်းကြီး အရေးအခင်းတုန်းကလည်း အဲလိုဘဲ မိဘတွေ လာကြိုသွားကြတာ ရှိသည်။ သူတို့မြို့က ဘုန်းကြီး အရေးအခင်းမှာ အတက်ကြွဆုံးလို့ သူထင်သည်။ ရန်ကုန်ထက်ပင် တက်ကြွလိမ့်ဦးမည်။ သူတို့မြို့မှာက ဘုန်းကြီးကျောင်း အတော်ပေါသည်။ ဘုန်းကြီးအင်အား လည်း တောင့်သည်။ တောင့်လွန်းလို့ ကြောက်တောင်ကြောက်ရသည်။ တောင်သမန်အင်းဘက်က ကျောင်းတွေနားဆို တော်ရုံလူ မသွားရဲ။ တစ်ခါက သူ ညဘက် စာကျက်ဝိုင်းက အပြန်၊ ဘီယာဆိုင်ထဲကနေ ဆိုင်ကယ်ကြီး ခေါင်းထောင်ပြီး မောင်းထွက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

တကယ်တော့ သူက နိုင်ငံရေးတွေ ဘာတွေလည်း သိပ်နားမလည်ပါ။ အဖေတို့ကတော့ အိမ်မှာ ကြုံရင်ကြုံသလို လူစုပြီး အစိုးရမကောင်းကြောင်း ပြောတတ်သည်။ သူသိတာက ကျောင်းက သူတို့စာသင်ခန်းတိုင်းမှာ ချိတ်ထားတတ်တဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက စစ်ဗိုလ်ကြီးက သူတို့ကို အုပ်ချုပ်နေသည် ဆိုတာလောက်သာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး တီဗီက လာတဲ့ နိုင်ငံတကာသတင်းမှာ သူတွေ့နေကျ အမြဲမျက်မှောင်ကြုတ်ထားတဲ့ လူဖြူ အဖိုးကြီးနေရာမှာ အရပ်အရှည်ကြီးနဲ့ လူမည်းအမျိုးသား တစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့ရတော့တာကိုလည်း သူသတိထားမိသည်။

"ဟော့ရောင် သတင်းမှာတော့ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေတယ်တဲ့ကွ သိလား"

မိခေလ စကားကြောင့် သူတွေးနေတာ အဆက်ပြတ်သွားသည်။

"ဘာလဲ အရေးအခင်း ဖြစ်ပြန်ပြီလား"

"မဟုတ်ဘူးကွ။ ခုက ငါတို့ တစ်နိုင်ငံတည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ဖြစ်နေတာတဲ့၊ မီးတောင်တွေပေါက်သည်၊ ရေခဲတောင်တွေ ပြိုကျသည်၊ ပိုလာဝက်ဝံတွေလည်း သေကုန်ပြီတဲ့၊ လူ . . . လူတွေက ပြောနေကြတယ်။ ကမ္ဘာပျက်တော့မယ်တဲ့"

မိခေလ လေသံက တကယ် စိုးရိမ်တဲ့ လေသံဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာကလည်း ဖြူဆုတ်ဆုတ်နှင့်။ ဒါပေမယ့် သူ့စကားက တစ်ကားလုံး ဝိုင်းဟားခြင်းကိုသာ ခံလိုက်ရသည်။ ကျနော်လည်း မိခေလကို အဲ့လောက်တောင် တုံးရလား ဆိုပြီး စိတ်တိုမိသွားသည်။

"မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"အမိုး ဖုန်းလှမ်းဆက်တာကွ။ ဟို (A) ခန်း အတန်းပိုင် ဒေါ်တင်တင်မြင့်ဆီမှာ ဟမ်းဖုန်းရှိတယ်လေကွာ။ ငါတို့အိမ်နဲ့ သူနဲ့က ရင်းနှီးတော့ သူ့ဆီလှမ်းဆက်ပြီး ငါ့ကို လှမ်းပြောတာ။ ပါပါးက မြို့ထဲက ဘော်ဒါဆောင်မှာ ငါ့ညီကို သွားပြန်ခေါ်နေတယ်။ အမိုးက ငါ့ကိုပါ ကြို ခိုင်းတာ၊ ပါပါးက နာဘူးကြီး ဦးဒွေးကိုပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်တယ်၊ လာမကြိုဘူးကွာ"

မိခေလက ပြောရင်းနှင့် ငိုချင်လာလား မသိပါ။ မိခေလက ပင်ကိုယ် အားငယ်တတ်သည့်စိတ် ရှိသည်။ သူ့အဖေနဲ့ အမေက သူ့ထက် စာရင် သူ့ညီ ဂါပြေလကို ပိုချစ်သည်လို့ သူအမြဲ ထင်တတ်သည်။ အဲဒီလို ထင်တာကိုလည်း ထုတ်ပြောတတ်သည်။ သူ့အဖေက အခု ဂါပြေလကို ထားထားတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်က အောင်ချက်ကောင်းသည်ဆိုပြီး သူ့ကိုပါ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ထားဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် မိခေလက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုပြီး အတင်းအကြပ် ငြင်းသည်။ ခြောက် တစ်ခါ ချော့တစ်လှည့် ပြောပေမယ့် မရတဲ့အဆုံးတော့ လက်လျှော့လိုက် ရသည်။ သူ့အဖေက အဲဒီကိစ္စကို သူ့အပေါ် အငြိုးထားနေသည်ဟု မိခေလက ထင်သည်။ အခုလည်း ဂါပြေလကို သွားကြိုပြီး သူ့ကိုကျ လာ မကြိုတာကို တွေးရင်း ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

"က . . . ကမ္ဘာကြီးများ မပြောကောင်း မဆိုကောင်း တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မလား မသိ . . ."

"သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်တွေကတော့ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါ တယ်ကွာ။ မင်းတို့ အမိုးက အစိုးရိမ်လွန်တာ နေမှာပေါ့။ သဘာဝ ဘေး အန္တရာယ်တွေ မဖြစ်အောင်လို့ ငါတို့အနေနဲ့ လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေ က . . ."

"ဟဲ့ နင်ဝင်ပြိုင်တဲ့ စာစီစာကုံးပြိုင်ပွဲက ဟာတွေ အလွတ်ကျက်ပြီး ပြောမနေနဲ့"

အာနိုးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်တော့ သူ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ အာနိုးကို တစ်ခုခုပြန်ချေပမလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အံကြိတ်ပြီး သူ့ကို ဒေါသတကြီးနှင့် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ မိခေလဘက်ကို မေးငေါ့ပြသည်။ အဲဒီတော့မှ သူကြည့်မိသည်။ ကိုယ့်ဆရာက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဆုတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်နေသည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း ပြူးကျယ်ပြီး အောက်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

"မိခေလ ရေသောက်လိုက် ရော့"

မေမဥ္စူက ရေဘူးလေး လှမ်းကမ်းပေးသည်။ အစက သူတို့ချင်း တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြောနေပေမယ့် အခုတော့ မိခေလဆီ တစ်ကားလုံး အာရုံစိုက်လာကြပြီ။ ကလေးတွေကို ပုံပြင်ပြောပြနေသော ရဲရင့်ပါ ပုံပြောတာ ရပ်ပြီး မိခေလကို ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာလဲ မေးနေသည်။ မိခေလကတော့ ရေဘူးကို တစ်ဘူးလုံး ကုန်အောင်သောက်ပြီး အသက်ကို မှျင်းမှျင်းရှူနေသည်။

"ဟော့ရောင် မင်းမှာ ပန်းနာရင်ကြပ်ရှိတယ်မို့လား၊ ဖြစ်ရဲ့လား"

သူ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်တော့ မိခေလက မျက်လုံးကို မှိတ်ပြီး ခေါင်းသာ ညိတ်ပြသည်။

"အခုက ပန်းနာရင်ကြပ်ထက် အစိုးရိမ်လွန်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတာမျိုး ထင်တယ်နော်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရင်လည်း အသက်ရှူမဝတာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်" ဟု မေမဥ္စူက ဝင်ပြောသည်။

"နင်လုံချင်လား၊ ငါ့လွယ်အိတ်ကို ခေါင်းအုံးလိုက် ရော့"

အာနီးက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ မိခေလကို လှဲချလိုက်ပြီး ခေါင်းအောက်ကို သူ့ကျောပိုးအိတ် ခံပေးလိုက်သည်။ ဒီနေ့ လူချောင်၍ တော်သေးသည်။ အရင်လို လူကြပ်တဲ့နေ့သာ ဒီလိုဖြစ်ရင် မိခေလ ဒူးလေးကျုံ့ပြီး နေရလိမ့်မည်၊ အခုလို လှဲလို့ရမှာ မဟုတ်။ မိခေလ ပက်လက်လှန်ပြီး လှဲနေတုန်း မေမဋ္ဌူက သူ သင်္ချာတွက်သည့် အကြမ်းစာအုပ် အရှည်ကြီးကို ထုတ်ပြီး ယပ်ခတ်ပေးနေသည်။

"ငါတို့ ဦးဌေးကို ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

ရဲရင့်က တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောသည်။

"ဟယ်၊ နာဘူးကြီးကို ပြောလည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ ဒီနေ့ လူနည်းပါတယ်၊ ပို့ရမယ့် လမ်းကြောင်းမများဘူး၊ ပြီးတော့ မိခေလတို့အိမ်က သိပ်မှ မဝေးတော့တာ"

အာနီးက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ဝင်ပြောသည်။ ဒါပေမယ့် အာနီးလည်း တင်းခံနေသော်ငြား တစ်ခုခုကိုတော့ စိုးရိမ်နေသည့် ပုံပေါ်နေသည်။ အာနီးက သူတို့အတန်းထဲက မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အမာဆုံးဖြစ်သည်။ လူကောင်လေး ပိန်သေးသေးမို့လို့ နောက်ပြီး အာနီးလို့ ခေါ်ကြရင်းနဲ့ အဲဒီနာမည်က တွင်သွားသည်။ အာနီးက မာသည်ဆိုသည့် နေရာမှာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မာတာဖြစ်သည်။ အရိုက်ကြမ်းသည့် ဒေါ်တင့်တင့်စိန် အတန်းမှာ သူနှင့် အတူတက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အရိုက်ခံရလို့ အာနီး မျက်ရည်ကျတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။

"ရဲရင့် . . ."

မိခေလ လှဲနေရာမှ အသံယဲ့ယဲ့လေး ထွက်လာသည်။

"အေး ပြော"

"မင်းခုနက ပြောပြတဲ့ ပုံပြင် ဆက်ပြောပါ၊ ငါနားထောင်ချင်

တယ်"

ရဲရင့်မျက်နှာက ပျော်သလိုဖြစ်သွားသည်။

"ဟုမ္ဗလင်းက ပလေ့ဆရာလား"

"ဟမ်မလင်က ပလေ့ဆရာပါ ဟယ်၊ နင်ပြောလိုက်မှဖြင့် တလွဲ ချည်းပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒါ ခြောက်တန်း အင်္ဂလိပ်စာမှာ သင်ရတယ်လေ။ ဘာတွေ အဆန်းလုပ်ပြီး ပြောဦးမှာလဲ"

အာနီးက ကျောင်းစာ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်ပေမယ့် စာတော့ တော်တော်ဖတ်သည်။ သူနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပင်။

"ဟ၊ သင်ပြီးသားမှန်းတော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် တွေ မသိသေးလို့ ငါက ပြောပြနေတာ"

ရဲရင့်က ပြောရင်းနဲ့ သူ့တပည့်ကျော် ဘီစကွတ်ကို မျက်ရိပ် လှမ်းပြလိုက်သည်။

ဘီစကွတ်က အလိုက်တသိပင် "ဟုတ်တယ် မကြီး အာနီးရဲ့၊ သားတို့မှ မသိတာ" ဆိုပြီး ထောက်ခံသည်။ တပည့်ကျော် ထောက်ခံ တော့ ရဲရင့်လည်း အားတက်သွားသည်။

"ပြီးတော့ဟာ၊ ငါပြောမယ့် တစ်ခုက စာထဲမှာ သင်ရတာနဲ့ မတူဘူး"

"အမယ် ဘယ်လို မတူတာလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး"

"အဲလိုကြီး တန်းပြောလို့ မရဘူးလေ၊ အစကနေ သေချာ ပြန် ပြောမှ ရမှာပေါ့၊ ဒီလိုဟာ တစ်ခါက ဟုမ္ဗလင်း အဲ ဟမ်မလင် ဆိုတဲ့ မြို့ မှာ..."

"ဟော့ကောင်ရာ၊ မင်း အစက ပြန်ပြောနေရင် မိခေလအိမ်ထိ သာ ရောက်သွားမယ်၊ ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမတူလဲ ဆိုတာသာ ပြော

လိုက်"

သူ ဝင်ဟောက်လိုက်တော့ ရဲရင့် နည်းနည်း အရှိန်ပျက်သွားသည်။

"အေးလေ ငါတို့ သိပြီးသားတွေကို"

ယပ်ခတ်ပေးနေသော မေမဥ္ဇူကပါ ဝင်ပြောတော့ အများနဲ့ တစ်ယောက်မို့ ရဲရင့်လက်လျှော့လိုက်သည်။

"ဒီတိုင်းကြီးတော့ ပြောလို့မရဘူးကွာ။ နည်းနည်းတော့ အစ လေး ပြန်ကောက်မှ ဖြစ်မယ်"

"အေးပါ၊ ပြောမှာသာ ပြောပါ"

မိခေလက အသံယဲ့ယဲ့လေးနှင့် ကြိုးစားပြောလိုက်တော့ ဘယ်သူမှ အထွန့်မတက်ရဲကြတော့ချေ။

"ဒီလိုကွာ၊ အဲဒီမြို့မှာ ကြွက်တွေက သောင်ကျန်းရော။ လူတွေ ရောဂါဖြစ်ပြီး သေကြရော။ အဲဒီမှာ ပလွေဆရာက ရောက်လာပြီး သူ ကြွက်တွေ ရှင်းပေးမယ်၊ သူ့ကို ဘယ်လောက် ဘယ်လောက်ပေးပါဆိုပြီး လုပ်တယ်မို့လား။ ပြီးတော့ ပလွေမှုတ်ပြီး ကြွက်တွေကို မြစ်ထဲ ခေါ်သွား ပြီး ရေနစ်သတ်လိုက်ရောလေ"

"နောက်တော့ မြို့က လူတွေက ကတိမတည်လို့ ကလေးတွေ ကို ပလွေနဲ့ ဖမ်းခေါ်သွားတယ်လေ"

မေမဥ္ဇူက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်တော့ ရဲရင့် အတော် နာကစ် သွားသည်။

"ဟဲ့၊ နင်ပြောမှာလား ငါပြောရမှာလား"

"အေးပါ ဆောရီး၊ နင်ပဲ ပြောပါ"

ရဲရင့်က အားလုံးကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ငါပြောချင်တာကကွာ၊ ငါဟိုနေ့က ဖတ်လာတာ၊ တကယ့်ပုံပြင်က ငါတို့ ခြောက်တန်းစာထဲမှာ သင်ရတာနဲ့ မတူဘူး"

"ဘယ်လို မတူတာလဲ"

အာနိုးက စိတ်မပါ့တပါ မေးလိုက်တော့ ရဲရင့်က "ဟေ့ဘီစကွတ်၊ ငါ့ကို ရေဘူးလေး ပေးစမ်းပါ" ဆိုပြီး ရေထုတ်သောက်နေလိုက်သေးသည်။

"ငါတို့စာထဲမှာ သင်ရတာကကွာ၊ နောက်ဆုံးမှာ မြို့က လူတွေက အသိတရားရပြီး ပလွေဆရာကို ထိုက်သင့်တဲ့ အဖိုးအခ ပေးလိုက်တော့ သူက ကလေးတွေကို ဖမ်းထားတဲ့ ဂူထဲက ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောထားတယ်မို့လား"

ရဲရင့်က ခဏနားလိုက်ပြီးမှ

"အေး တကယ့် ပုံပြင်မှာကျ ပလွေဆရာဟာ မြို့သားတွေကတိမတည်တာကို အတော်လေး စိတ်ဆိုးပြီး ကလေးတွေကိုလည်း ကြွက်တွေလိုပဲ ရေနစ်သတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့"

ဘီစကွတ်တို့ ကလေးအုပ်စုဆီက ဟာခနဲ အသံထွက်လာသည်။ ဒီလို အကြောင်းအရာမျိုးက ကလေးတွေရှေ့ ပြောဖို့တော့ မသင့်တော်ဘူး ထင်သည်။ ရဲရင့်ဆိုတဲ့ကောင် ဘာအရူးထလဲ မသိ။

"နင့်ဟာကလည်း မဖြစ်နိုင်တာဟာ၊ အခြေအမြစ် မရှိတာတွေ"

အာနိုးက ပြောရင်းနှင့် ရဲရင့်ကို မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီး ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတဲ့ ကလေးတွေဆီ မေးငေါ့ပြသည်။

"ဟာ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ငါဆိုလည်း အဲလို ကတိမတည်တဲ့ လူတွေဆိုရင် အဲလိုပဲ လုပ်မှာပဲ"

“ဒါပေမယ့် ကလေးတွေမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဟို ဟိုလေ”

မေမဋ္ဌူက မဝံ့မရဲ ဝင်ပြောသည်။

“ငါဖတ်ဖူးတဲ့ တစ်ပုဒ်မှာကျတော့ ပလွေဆရာက ကလေးတွေကို တောင်ကုန်းတစ်ခုကို ကျော်ပြီး အရမ်းလှတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ခေါ်သွားတာတဲ့”

“ဟာ နင်က တစ်မျိုး၊ လာစိတ်ကူးယဉ်နေပြန်ပြီ”

“အေးလေ”

ဒီတစ်ခါတော့ အာနိုးရော ရဲရင့်ပါ မေမဋ္ဌူကို ပိတ်ဟောက်လိုက်ကြသည်။

“ကားရပ်သွားပြီကွ၊ ငါ့အိမ်ရောက်ပြီထင်တယ်”

ဘာမှ ဝင်မပြောပဲ ငြိမ်နေတဲ့ မိခေလအသံကြားမှ သူတို့လည်း သတိထားမိသည်။ အာနိုးက မိခေလကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တွဲထူလိုက်သည်။ မေမဋ္ဌူက မိခေလ ထမင်းချိုင့်ထုတ်ပေးပြီး မိခေလလွယ်အိတ်ကို ကူဝတ်ပေးလိုက်သည်။

မိခေလ ဖင်ကို တရွတ်တိုက် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့ပြီး ကားနောက်ကို သွားလိုက်သည်။ ကာထားသော ဝါတာဘလူးစကို ဖယ်လိုက်တော့

“ဟာ သောက်ခွေး”

ခုနက ခပ်ယဲ့ယဲ့ဖြစ်နေသော မိခေလထံမှ အသံပြဲကြီး ထွက်လာတော့သည်။

* * *

မိခေလတို့ ဘုရားကျောင်းကို သူနှစ်ခေါက်ထက်မနည်း ရောက်ဖူးပါသည်။ အထူးသဖြင့် ခရစ္စမတ်နေ့တွေမှာ ဖြစ်သည်။ ခရစ္စမတ် ကာလရောက်ရင် မိခေလတို့ဘုရားကျောင်းက လူတွေ အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်ပြီး သီချင်းဆိုတတ်ကြသည်။ ခရစ္စမတ်နေ့မှာတော့ သူတို့ဘုရား ကျောင်းထဲမှာ စုပြီး စားကြသောက်ကြ၊ ဂိမ်းတွေဆော့ကြနှင့် တော်တော် ပျော်ဖို့ ကောင်းသည်။ သူတို့လို ခရစ်ယန်မဟုတ်သူတွေလည်း အများ ကြီးပါသည်။ သူရောက်တိုင်းလည်း ဘုရားကျောင်း၏ သေသပ်လှသော ဗိသုကာလက်ရာတို့ကို တအံ့တသြ ငေးမောကြည့်မိတတ်သည်။ အခုလို တော့ အပေါ်စီးကနေ တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးပါ။

သူတို့ လိုက်ထရပ်ကားသည် မိခေလတို့ ဘုရားကျောင်း ခေါင် မိုး၏ အပေါ်တည့်တည့် လေထဲတွင် ရပ်တန့်နေသည်။

မိခေလက ကြောက်လန့်ပြီး အမောဖောက်နေသည်။ မေမဥ္ဇူ က မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသားနဲ့ ကြက်သေသေနေသည်။ ဘီစကွတ်တို့ ကလေးအုပ်စုက စူးစမ်းသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့် ပတ်ကြည့်နေသည်။ ကားကို ကာထားသော ဝါတာ ဘလူးများကား မရှိ တော့။ ရဲရင့်နဲ့ အာနိုးမှာ ကားခေါင်းခန်းကို ကာထားသော မှန်ကို တဘုံး ဘုံး ထုရင်း ကားဆရာ ဦးဌေးနာမည်ကို အော်ခေါ်နေကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားထဲ သူအတင်းဝင်ပြီး ရှေ့ခန်းကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ကားသမားခုံမှာ ထိုင်နေတာ ဦးဌေး မဟုတ်တာ တွေ့ရသည်။ ပိန်ပိန်ရှည် ရှည်၊ မျက်နှာ စုတ်ချွန်းချွန်း၊ နာယောင်ကောက်ကောက်၊ နားရွက်ကား ကားနှင့် လူတစ်ယောက်။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ရတာ ကြွက်တစ်ကောင် ကို ချက်ချင်း သတိရမိစေသည်။

"မင်း . . . မင်းတို့ ညနေ ကျောင်းလွှတ်တော့ ဦးဌေးကို တွေ့ကြလား"

သူ့အသံက အနည်းငယ် တုန်နေသည်။

"ဟင့်အင်း မတွေ့ဘူး၊ မိုးတွေက ရွာနေတော့ ကားပေါ်ပဲ အမြန်ပြေးတက်လိုက်တာ"

အာနိုးက ဖြေသည်။

"ကားပေါ် အရင်ဆုံးတက်တာ ဘယ်သူလဲ"

ရဲရင့်က အသံကျယ်ကျယ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

"သား"

ဘီစကွတ်တို့အုပ်စုက ပြည့်ဖြိုးဆိုသည့် ကလေးလေး ဖြစ်သည်။

"ငါ့ညီ မင်းကားပေါ်တက်တုန်းက ဦးဌေးကို တွေ့လား"

"ဟင့်အင်း၊ သားလည်း မိုးရွာနေလို့ ကားပေါ် ပြေးတက်လိုက်တာပဲ၊ ကားစက်က အဲဒီအချိန်တည်းက နှိုးထားတာ"

သူတို့အားလုံး မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်သွားကြသည်။ မိုးကတော့ တိတ်သွားပြီ။ အမြင့်ပိုင်းမှာ ဖြစ်၍ လေက တဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ ဒီလောက်အမြင့်ကြီးကို သူရောက်ဖူးတာ မြို့တော်ဥယျာဉ်မှာ မိုးမျှော်ရဟတ်ကြီး စီးတုန်းက တစ်ခါ၊ ပဲခူးက အမျိုးတွေဆီ သွားလည်တုန်းက အစ်ကို ဝမ်းကွဲတွေနှင့်အတူ မဟာစေတီဘုရား အထက်ပစ္စယံပေါ် တက်ကြတုန်းက တစ်ခါသာဖြစ်သည်။ လေထဲမှာ တန်းလန်းကြီး ရပ်နေတဲ့ ကားပေါ်ကနေ ကြည့်ရတာတော့ ဒါပထမဆုံးပင်။

"အမိုး အမိုး သားကို ကယ်ပါဦး"

မိခေလက သွေးရူးသွေးတမ်းနှင့် ရှန်းနေသည်။ သူရုန်းတာကို

ရဲရင့်နှင့် အာနိုးက ဝိုင်းထိန်းရင်း ကားက ဟန်ချက်မညီပဲ စောင်းသလိုဖြစ်လာသည်။

"ဟော့ကောင်တွေ ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်"

သူ ဟောက်လိုက်မှ မိခေလ နည်းနည်း ငြိမ်သွားသည်။ တစ်ကားလုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေပေမယ့် မေမဠ္ဍူက ခုနကအတိုင်း ကြက်သေသေပြီး ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။

"အာနိုး နင့်သူငယ်ချင်းကို တစ်ခုခုလုပ်ဦး"

အာနိုးလည်း အဲဒီကျမှ သတိဝင်လာပြီး မေမဠ္ဍူကို လှုပ်ပြီးနှိုးကြည့်သည်။

"မဠ္ဍူ . . . မဠ္ဍူ သတိထားလေ။ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူက အမြင့်ဆိုတအားကြောက်တာဟ။ လန့်ပြီး ရှော့ခ်ရသွားတာဖြစ်မယ်"

"ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒီတိုင်းကြီး လေပေါ်မှာ နေနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကားဆရာကို တောင်းပန်ပြီး အောက်ပြန်ချခိုင်းကြမလား"

"မင်းကလည်း ကားဆရာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းတောင် မသိပဲနဲ့။ ဦးဌေး မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်ကလူလဲ မသိဘူး၊ စုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့"

"တိုးတိုးပြောပါဟ၊ ကြားသွားရင် စိတ်ဆိုးပြီး တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ဦးမယ်"

သူတို့သုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် ဗျာများနေပေမယ့် ကလေးအုပ်စုကတော့ ထူးထူးခြားခြား တုန်လှုပ်တဲ့ပုံ မပေါ်ပါ။ မြို့၏ အပေါ်စီးမြင်ကွင်းကို တအံ့တသြ ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ကြည့်ရတာ ပျော်နေပုံတောင် ရသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ

"ဟာ ရွှေ့ပြီ ရွှေ့ပြီ"

ရပ်တန့်နေသော ကားသည် တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာသည်။ အောက်ဘက်ကိုတော့ မဟုတ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော အပေါ်သို့သာ ထိုးထိုး၍ တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း သိန္နောမြင်းတစ်ကောင်လို တိမ်တွေကို ခွဲပြီး ကောင်းကင်အထက် ရွေ့လျားနေသည်။ မိခေလတို့ ဘုရားကျောင်းကတော့ အောက်မှာ မှုန်ပျပျသာ ကျန်ခဲ့သည်။ မိခေလ၏ အော်ဟစ်သံသည် ကားထဲမှာ ဆူညံသွားသည်။ မေမဥ္ဇူက ကြက်သေသေဆဲပင်။ နောက်ဆုံးတော့ မိခေလ အော်ရတာ မောသွားပြီ။ သူ ဘုံးခနဲ လှဲချလိုက်ပြီး အသက်ကို လု၍ ရှူနေစဉ်မှာ ကလေးတွေဆီက ဟေးခနဲ အော်သံထွက်လာတော့သည်။

* * *

သူတို့ အသက်ရှူ၍ ရနေသည်။ လူကြီးတွေ ပြောသည့် အာကာသထဲမှာ အောက်ဆီဂျင် မရှိဘူးဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလားမသိ။ သူတို့ရောက်နေသော နေရာသည် လကမ္ဘာ၏ မျက်နှာပြင် တစ်နေရာဟု ထင်ရသည်။ ကားက ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခု၏ ဘေးတွင် ရပ်ထားသည်။ ကား မောင်းလာသည့် စုတ်ချွန်းချွန်း လူကား မရှိတော့။ မည်သည့်နေရာမှန်း အတိအကျ မသိပေမယ့် သူတို့နေရာကနေ ကမ္ဘာကို လှမ်းမြင်နေရတာ တော့ သေချာသည်။

ကမ္ဘာသည် ယခုမှ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဂြိုဟ်ပြာကြီး ဖြစ် သွားပြီ။ ယခင်က ပထဝီ အချိန်တွင် ဆရာမ ယူယူလာသော ကမ္ဘာအလုံး ကြီးကို သူနှင့် အာနိုး စိတ်ဝင်တစား လှည့်ပတ်ကြည့်ဖူးကြသည်။ ရဲရင့် က သူ့အစ်ကို သင်္ဘောသား ရောက်နေသည့် နိုင်ငံများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု လက်နဲ့ ထောက်ပြနေ၍ သူတို့ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် မောင်းထုတ် မိတာ သတိရသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ မှတ်မိသလောက် တော့ ကမ္ဘာဟာ အခုမြင်နေရသလို အပြာရောင်တွေချည်း ပြည့်နေတဲ့ အလုံးကြီး မဟုတ်တာ သေချာသည်။

"သူတို့ကို ရေမြှုပ်သတ်ပစ်လိုက်ကြပြီ"

ကလေးလေး ပြည့်ဖြိုး၏ အသံက အေးစက်စက်နှင့် ထွက် ပေါ်လာသည်။

"ကိုကြီးရဲရင့် ပြောတဲ့ ပုံပြင်ထဲကလိုပေါ့"

ဘီစကွတ်ရဲ့စကားသံကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ထို့နောက် အဲဒီကလေးများအားလုံး ကားပေါ်က ဆင်းသွားကြသည်။ သူ၊ ရဲရင့်၊ မိခေလ၊ အာနီး၊ နှင့် မေမဥ္စူတို့သာ ကားပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ဒီကလေးတွေကို ကြည့်ရတာ ပိုပြီး အေးတိအေးစက်နိုင်လာသည်။ တစ်ခုခု၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကို လိုက်နေကြသလိုပင်။

"ဟော့ကောင်တွေ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ဘယ်နေရာရောက်နေလဲဆိုတာ သိတာမဟုတ်ဘူး။ အန္တရာယ်များတယ်။ အခု ပြန်တက်လာစမ်း"

ရဲရင့်က သူ့ငယ်နိုင်ဖြစ်သော ကလေးများကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ကျနော်တို့ ထိုက်သင့်တဲ့ အဖိုးအခကို ပေးပြီးပြီ။ အခု ဆုလာဘ်ခံယူရမယ့် အလှည့်ပဲ"

ပြည့်ဖြိုး၏ မျက်နှာက သူတို့ဘက်ကို လှည့်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် အသက်ဓာတ်ကို ရှာမတွေ့ပါ။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက တွန့်ခေါက်ပြီး ပြုံးနေသည်။ ထို့နောက် ဘီစကွတ်နှင့် တခြား ကလေးများပါ လှည့်လာကြသည်။ အားလုံး၏ မျက်နှာများတွင် တွန့်ခေါက်သော အပြုံးများကို တွေ့ရသည်။ သူတို့မျက်နှာများသည် စိမ်းပုပ်ရောင် သန်းနေသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ သူ မြင်နေရသည်မှာ သူသိသော ပြည့်ဖြိုးနှင့် ဘီစကွတ် မဟုတ်တော့သလိုပင်။

"နင်တို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ။ ဘာအဖိုးအခလဲ၊ ဘာတွေလဲ"

အာနီးက အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်သည်။

"အာနီး ငါ ငါကြောက်လာပြီ။ သူတို့မျက်နှာကြီးတွေ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဟို . . . လူ . . . လူနဲ့ မတူတော့သလိုပဲ"

မေမဥ္ဇူက အာနီးကို အတင်းဖက်ထားရင်း ပြောသည်။ သူပြော တာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်။ ကလေးတွေ၏ အပြုံးက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးခဲချမ်းစိမ့်လာသည့် အသွင်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ရဲရင့်က ကားခေါင်းခန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

"ဟာ ဟို စုတ်ချွန်းချွန်းလူကြီး မရှိတော့ဘူးဟ"

မှန်ပါသည်။ ကြွက်နှင့်တူသော လူ မရှိတော့ပါ။ မိခေလက ရဲရင့်ကို တွန်းဖယ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည်။

"မိခေလ မင်းရော ဘယ်သွားမလို့လဲ"

မိခေလကိုတော့ သူစိတ်အပူဆုံးမို့ မေးလိုက်မိသည်။

"ကားခေါင်းခန်းထဲက လူကို သွားရှာမလို့။ ငါတို့ကို သူခေါ်လာ တာပဲလေ။ သူ့မှာ အဖြေရှိမှာပေါ့"

မိခေလပုံက ခုနက အမောဖောက်ပြီး သေမလို ဖြစ်ထားတာ သူ မဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ။

"မင်း သက်ရောသက်သာရဲ့လား"

"အေး ထူးဆန်းတယ်ကွ၊ ငါ့ကိုယ်ပေါ်က ရောဂါတွေ တစ်ခုမှ မရှိတော့သလိုပဲ။ တအားပေါ့ပါးနေတယ်။ မင်းတို့မယုံရင် ဆင်းလာ ကြည့်"

မိခေလ စကားဆုံးတော့ ရဲရင့်က ကောက်ဆင်းသွားသည်။

"အေး ဟုတ်တယ်ကွ လုံးဝ ပေါ့ပါးနေတယ်"

ထူးဆန်းသည်။ တစ်ခုခုဆို ဘယ်တော့မှ ချက်ချင်း လက်မခံပဲ အမြဲငြင်းသန်သော ရဲရင့်က မိခေလကို ထောက်ခံနေပေါ်လား။ သူတို့ မျက်နှာတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာကြသည်။

"ပုံပြင် နှစ်ပုဒ်လုံး မှားတယ်"

ပြည့်ဖြိုး၏ အေးစက်စက် လေသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"နင်ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ပြည့်ဖြိုး၊ ဘာပုံပြင်လဲ"

အာနိုး၏အသံက တော်တော် စိတ်နောက်ကျိနေသည့် ပုံ ဖြစ်နေသည်။

"ကိုရဲရင့် ပြောပြတဲ့ ပုံပြင်နဲ့ မမဋ္ဌုပြောပြတဲ့ ပုံပြင်တွေလေ။ ကိုရဲရင့် ပုံပြင်မှာ နောက်ဆုံး ပလွေဆရာက လူတွေ ကတိမတည်လို့ ကလေးတွေကို ရေနှစ်သတ်ပစ်လိုက်တယ်မို့လား။ မမဋ္ဌုရဲ့ ပုံပြင်မှာကျတော့ တခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုကို ခေါ်သွားတယ်လေ"

"အဲဒါနဲ့ အခုကိစ္စ ဘာဆိုင်လဲ"

"အစ်မ . . . ပလွေသံရဲ့နာရာဂီတကို သေချာနားထောင်လိုက်၊ အကုန်ရှင်းပြထားတယ်"

"ဘာပလွေသံလဲဟာ၊ ဘာတွေလဲ"

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိခေလက တစ်ခုခုကို နားစွင့်သည့် ပုံမျိုးနှင့် လက်တစ်ဖက်ကို နားရွက်နားကပ်ပြီး . . .

"ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါ ပလွေသံ ကြားနေရတယ်"

"ငါလည်း ကြားရတယ်။ ဒီပလွေသံက ငါတို့ လုံးဝမကြားဖူးတဲ့ ဂီတပုံစံတစ်မျိုးပဲ။ သံစဉ်ကိုယ်တိုင်က စကားပြောနေသလို ထင်ရတယ်။ ပလွေသံက တစ်ခုခုကို ပြောပြနေတယ်"

ရဲရင့်ကလည်း ဝင်ထောက်ခံလိုက်သည်။

"နာရာဂီတက တကယ့်ပုံပြင်အစစ်ကိုသာ ပြောပြတယ်"

"တကယ့်ပုံပြင် အစစ်မှာ ကလေးတွေက ဘယ်တုန်းကမှ ရေမနစ်ခဲ့ဘူး၊ ကတိမတည်တဲ့ လူတွေကိုသာ ရေနှစ်သတ်လိုက်တာ"

"ပြီးတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ

ရှာမတွေ့နိုင်မယ့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ခေါ်သွားတယ်"

"ကျနော်တို့ဟာ အဲဒီကလေးတွေပဲ" ဟု ပြည့်ဖြိုးက ဆက်ပြောသည်။

"ဒါ . . . ဒါဆိုကျန်ခဲ့တဲ့ လူတွေကရော" ဟု မေမဥ္ဇူက အလန့်တကြား ဝင်မေးသည်။

"အား... ... ..."

အာနိုး ထပ်မံ အော်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်ပြီး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသည်။

"ငါ့...ငါ့အိမ်က လူတွေ အကုန် သေ...သေကုန်ပြီပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ သူတို့တင် မကဘူး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးပဲ"

မိခေလအသံက အရပ်တစ်ရပ်ထဲကနေ ထွက်လာသလို ထွက်ပေါ်လာသည်။

"မိခေလ နင်ဘယ်လိုများ ပြောထွက်နိုင်တာလဲ။ နင်ပဲ နင့်အမိုးကို ချစ်လှချည်ရဲ့ဆို။ အခု အခုကျတော့ နင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ"

မိခေလက ဘာမှပြန်မပြော၊ မျက်လုံးများကို ဖွင့်ပြီး ပြုံးပဲပြုံးနေသည်။

မေမဥ္ဇူကတော့ တရှုတ်ရှုတ်နဲ့ ငိုနေသည်။ သူလည်း ပါးစပ်က ပြောစရာစကား တစ်လုံးမှ မထွက်ပဲ ငိုင်နေမိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့အပေါ် ကောင်းကင်မှ အဝါရောင် အရာဝတ္ထုကြီးများ အစီအရီ ကျလာတော့သည်။

* * *

ဒီလောက်များတဲ့ ကားတွေကို သူတို့တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ပါသည့် အဝါရောင်၊ လိမ္မော်ရောင် ကျောင်းကားကြီးများက အများစုဖြစ်သည်။ ထိုကားများ ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းထားတဲ့ အလယ်မှာ သူတို့ကားတစ်စီးသာ လိုက်ထရပ်ကား အစုတ်လေး ဖြစ်နေသည်။ ထိုကားများထဲမှာ အသားဖြူဖြူ ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့် ကလေးများ၊ တရုတ်ကလေး၊ ဂျပန်ကလေးများ၊ ဆံပင်ကောက်ကောက် အသားညိုညို ကလေးများ စသည်ဖြင့် ဘီစကွတ်တို့လို မူလတန်း ကလေးတွေကနေ သူတို့လို အထက်တန်းကျောင်းသား အရွယ်အထိ အကုန်ရှိနေကြသည်။ ထိုကလေးများကလည်း သူတို့ကိုယ်ပိုင် ဘာသာစကားနှင့် အချင်းချင်း ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေကြသည်။

"ရွေးချယ်ခံတွေ လာကြပြီ၊ မကြာခင်မှာ ဆုလာဘ်ကို ရလိမ့်မယ်"

ပြည့်ဖြိုး၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

"လာလော့ ညီနောင်တို့၊ နာရာဂီတကို နားဆင်လော့"

ပြည့်ဖြိုး၏ စကားက ရာချီသော ကျောင်းကားများကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ မကြာမီမှာပင် နိုင်ငံခြားသား ကျောင်းသားများထဲက မူလတန်းအရွယ် ကလေးတွေ အရင်ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့လမ်းလျှောက်ပုံက တညီတည်း။ သူတို့ပြုံးပုံက တစ်ပုံစံတည်း။ အားလုံး အသက်မဲ့တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ပြုံးနေကြသည်။

ဂီတသံ တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြည့်ဖြိုးပြောနေတဲ့ နာရာဂီတဆိုတာ ဒါပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူတွေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂီတသံက ပိုမိုကျယ်လောင် ပီပြင်လာသည်။

"ကျွန်ပ်တို့ ဘိုးဘေးတွေရဲ့ မိုက်မဲမှုကို သူတို့မျိုးဆက်များက ခံစားသွားရပြီ။ ပလွေဆရာကို သူတို့ပေးခဲ့ကြသော ကတိကို သူတို့ မတည်ကြ"

ပြည့်ဖြိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း လေပေါ်သို့ မြောက်တက်လာသည်။ ဂီတသံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။ သူတို့၏ အပြုံးများက ပိုမိုတွန့်ခေါက်လာသည်။

"ကမ္ဘာသည် ပလွေဆရာ၏ အငှားမြေတစ်ခု သက်သက်သာ ဖြစ်ချေသည်"

ပလွေသံသည် ပိုကျယ်လောင်လာသည်။ အာနီးနှင့် မေမဥ္ဇူတို့ ကားပေါ်က ဆင်းသွားကြပြီ။ တခြားကားများပေါ်က ကျောင်းသားများလည်း အလိုလို ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့အားလုံး မျက်နှာမှာ တွန့်ခေါက်သော အပြုံးများနှင့် အသက်ဓာတ်ကင်းမဲ့သော မျက်လုံးများ။

"ထိုမြေကို စောင့်ရှောက်သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုမြေ၏ သုခဘုံ အဆီအနှစ်ကို စားသုံးနိုင်ကြလိမ့်မည်။ ထိုမြေကို ဖျက်ဆီးကြမှုကား ထိုမြေနှင့်အတူ ပျက်စီးခြင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလတ္တံ့"

ပြည့်ဖြိုးက အားလုံး၏ ခေါင်းအထက်ကို ရောက်သွားပြီ။ ပလွေသံက စူးရှပြီး နားပိတ်မရအောင်ပင် ကျယ်လောင်လာသည်။

"လာလော့ ညီနောင်တို့၊ လာလော့။ ကျွန်ုပ်တို့ကား တောင်ကုန်းတစ်ခု၏ အကျော်၌ လှပသော တိုင်းပြည်တစ်ခု ရှိပေ၏၊ ကျွန်ုပ်တို့ကား ထိုတိုင်းပြည်သို့ သွားကြရမည်"

ပြည့်ဖြိုး၏အသံကလည်း ပလွေသံနှင့် အညီ ဟိန်းဟောက်ကျယ်လောင်လာသည်။ သူနားတွေကို ပိတ်ထားသော်လည်း ပလွေသံက မြွေတစ်ကောင်လို သူ့နားထဲ လူးလိမ့် တွန့်လိမ်၍ ဝင်လာတော့သည်။

ထို့နောက် သူ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး မိခေလနှင့် ရဲရင့်တို့ နံဘေးတွင် သွားရပ်လိုက်သည်။ ကျန်ကားများပေါ်က သူနှင့်ရွယ်တူ ကျောင်းသား များလည်း ဆင်းလာကြတော့သည်။ ထို့နောက် သူတို့အားလုံး လေပေါ်ကို မြောက်တက်လာကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာ တော့သည်။ စိမ်းပုပ်ရောင်တောင်တန်းတွေလို တွန့်ခေါက်သော အပြုံး။

* * *

အမှောင်တိုက်၌ အနားကွပ်ကို ရှာမရပါ။ အဆုံးမဲ့ ကျယ်ပြောသော အဇဋ္ဌာဟင်းလင်းပြင်တွင် အလင်းရောင် တစ်ခုကို သူတို့ မြင်နေရသည်။

ထိုအလင်းရောင်ရှိရာ နေရာမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ငြိမ့်ညောင်းသော ဂီတတူရိယာသံတစ်မျိုး။ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေ လေထဲမှာ ပေါ့ပါးစွာ မျောလွင့်နေကြသည်။ ကျောင်းကားကြီးများကား အခွံသက်သက်သာ ဗလာဟင်းလင်း ကျန်ခဲ့ပြီ။ တူရိယာသံ၏ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ သူတို့ မျောရင်း လိုက်ပါသွားကြသည်။ ကလေးများက ပျော်ရွှင်စွာ ကျွမ်းထိုး ကခုန်နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အဆုံးမဲ့ ကောင်းကင်တွင် ထိန်ညီးသော အလင်းသည် သူတို့နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ နောက်ထပ်နည်းနည်း ခရီးဆက်လိုက်ရင် ပြတ်သားစွာ မြင်ရတော့မည် ထင်သည်။

၁၉ - ၀၆ - ၂၀၁၉
Ref : Knowing (2009)

■

ခန့်မှန်းထားသည့်အတိုင်း

Tumblr အကောင့် ပူပူနွေးနွေးဖွင့်ပြီး သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ တကယ်တော့ ကလေးတွေ သုံးတဲ့ tumblr ဆိုတာကြီးကို သူ မသုံးတတ်ပါ။ ခုလည်း ဘာရယ်မဟုတ်၊ ပျင်းပျင်းနဲ့ ဖုန်းလျှောက်ပွတ်ရင်း ဖွင့်ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။။ သူ့ username မှာ the-bachelor ဖြစ်သည်။

ဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ထိတော့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ရတာ ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ နောက်ပိုင်းကျ နည်းနည်းရိုးလာသည်။ သူ့ တူမအရွယ် ကလေးမလေးတွေက ခုခေတ်အခေါ် vaporwave စတိုင်များနှင့် ပုံတွေ တင်ကြတာမျိုးတွေ၊ သူတို့ခေတ်တုန်းက ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆရာတွေရဲ့ တချို့သော အသည်းကွဲ စာသားများကို ကလေးတွေက စာလုံးပုံ အမျိုးမျိုးဖြင့် ပုံဖော်ပြီး တင်ကြတာမျိုးတွေ၊ တချို့ကလေးမများက မေးစေ့နဲ့ လည်ပင်းရိုးထိသာ ရိုက်ထားတဲ့ ရွံ့စောင်းစောင်းပုံတွေ တင်ကြတာမျိုးတွေ စသည်ဖြင့်သာ သူတွေ့နေရသည်။ သူတို့အခေါ် retro bmnm စသောပုံများလည်း ပါသည်။ သူ့ကတော့ aesthetics မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဖျစ်ညှစ်လုပ်နေကြခြင်းဟုသာ ထင်သည်။

ဒီပရက်ရှင်ဝင်သည့် ကလေးမများ၊ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေပြီ ဆိုသော ကလေးမများ၊ စီးကရက်တွေ ဖွာရှိုက်နေပုံများ သူတွေ့ရသည်။ ထိုအထဲမှာမှ ကလေးမလေး တစ်ယောက်ကို သူသတိထားမိသည်။ ထိုကလေးမလေး၏ username က dja-ill ဖြစ်သည်။

သူ့အကောင့်ထဲကို ဝင်ကြည့်တော့ အခန်းထောင့် အမှောင်ထဲမှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုကြွေးနေပုံများ တင်ထားသည်။ ပန်းချီပုံများ၊ ဓာတ်ပုံများ နှင့် video များပင် ရှိသေးသည်။ သို့သော် medium များ ကွဲပြားသွားသော်လည်း သူတင်သည်မှာ ဒီတစ်ခုတည်းသာ။ အခန်းထောင့်၌ ဒူးကြားထဲ မျက်နှာအပ်ပြီး ငိုနေပုံသာ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီများကလည်း ခဲခြစ်၊ ရေဆေး၊ ဆီဆေး နှင့် ယခုခေတ် ဒစ်ဂျစ်သည် လက်ရာများအထိ ဖြစ်သော်လည်း ပုံပါအကြောင်းအရာမှာ ဒီတစ်ခုတည်းသာ။ ဓာတ်ပုံများသည်လည်း အလင်းယူပုံ၊ ကင်မရာရှုထောင့်၊ အပေါ်ယံ filter နှင့် effects များ ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း ပုံမှာ ထိုင်ငိုနေသည့် ပုံသာ ဖြစ်သည်။ ဒီနေရာမှာ တစ်ချက် ထူးဆန်းတာက ပုံတွင် ကလေးမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ငိုကြွေးနေသည်ဟု သိသိသာသာ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိသော်လည်း ငိုနေသည်ဟု ကြည့်သူက ခံစားမိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုသေချာစေရန် ဗီဒီယိုများတွင် ငိုသံပါ မပါ ဖွင့်ကြည့်တော့ ဘာသံမှ မကြားရပဲ ကြည့်နေသော သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည်ပင် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသလို ခံစားရသည်။ နားကြပ်တပ်ကြည့်သော်လည်း မထူးခြား၊ ထိုဆိတ်ငြိမ်မှုကြီးကသာ ကြီးစိုးလာပြီး အသံဆို ဘာသံမှ မကြားရတော့လောက်အောင် ပျံ့နှံ့လာသည်။ လေဟာနယ် void ထဲ ရောက်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နားကြပ်ကို သူအမြန်ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဗီဒီယိုများ၌လည်း သူက ဒူးနှစ်လုံးကြား မျက်နှာအပ်ပြီး အခန်းထောင့် အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေသည်ပင်။

နောက်ရက်များတွင်လည်း ထိုကလေးမ၏ ပရိုဖိုင်ထဲ ဝင်ဝင်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ပုံအသစ် ဗီဒီယိုအသစ်များ ထပ်တင်ထားသော်လည်း

ယခင်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်း tumblr ပင် မသုံးဖြစ်တော့ပေ။

တစ်ရက်တွင် ထိုကလေးမကို ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ပြန်တွေ့သည်။ သူဟု အတပ်ပြောနိုင်ခြင်းက ထိုနာမည် နှင့် ထိုပုံများကြောင့်ပင်။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် timeline ထဲတွင်လည်း ထိုပုံများ၊ ဗီဒီယိုများကိုသာ တင်ထားသည်။

သူက ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ကို နာမည်အရင်းနှင့် သုံးသော်လည်း nickname ကိုမူ the bachelor ဟု ပင်ပေးထားသည်။ ဒါကလည်း ကျောင်းတုန်းက သူတို့သူငယ်ချင်းတွေချင်းသာ သိသည့် inside joke တစ်ခုကို အစွဲပြုပြီး ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်မှာ သူ့ကို ဟိုကလေးမ လာ add သည်။ သူ လက်ခံရမှာ တွန့်ဆုတ်နေမိသည်။ တကယ်တော့ သူနဲ့ကိုယ်ကြား ဘာမှလည်း ဖြစ်ထားတာမဟုတ်။

ဒီလိုနှင့် တခြား friend request များနှင့် ရော၍ သူ့ကိုပါ တစ်ခါတည်း လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း သူ့ newsfeed ၌ ထိုကလေးမကို မကြာမကြာ တွေ့ရပြန်သည်။ သူ့ကို ဟု ပြောရမည်ထက် စာရင် သူ့ပုံများကိုဟု ဆိုက ပိုတိကျမည်။ သူက ဘာစာမှ မတင်၊ သူ့ပုံများ ဗီဒီယိုများ ပန်းချီကားများကိုသာ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တင်နေသည်။ တင်ရာတွင်လည်း ထိုင်ငိုနေသည့်ပုံ တစ်မျိုးတည်းကိုသာ လှည့်ပတ် တင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြာလာတော့ အာရုံတော်တော် နောက်လာ၍ unfollow လိုက်ရသည်။

"ကျွန်မ ခြေထောက်ကို လာလာဆွဲနေတာ ရှင်လား"

Messenger ကနေ ရုတ်တရက် စကားလာပြောခြင်း ဖြစ်၍

သူလန့်သွားသည်။ သူ့ကို unfollow ထားပြီး သုံးလေးလ အကြာတွင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ သူစာရိုက်ပြီးမှ စိတ်ထဲမှ တစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်နှင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိ တောင်စဉ်ရေမရ လာပြောသော စကားကို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမလဲ သူ မသိတာလည်း ပါသည်။ ပြီးတော့ အသက်အရွယ်အားဖြင့် သူ့ထက် အဆမတန်ငယ်ပုံရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနှင့် လာပြောနေသောကြောင့် ဒေါသလည်း ထွက်သလို ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ archive လုပ်လိုက်သည်။ ဖျက်ပစ်ရမည်ကိုကျတော့ သူ့စိတ်က ဝန်လေးနေပြန်သည်။

ဒီလိုနဲ့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိသော ကာလတစ်ခုရောက်မှ ... သူထပ်ပို့လာပြန်သည်။

"ကျွန်မအမေကို မုန်းလိုက်တာ"

ဒီတစ်ခါတွင်လည်း စကားပြန်မပြောဖြစ်ပေ။ ဒီမိန်းကလေးကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူလန့်လာသည်။ သူ့စကားလုံးတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော မရေရာမှုတစ်မျိုးသာ သူခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် archive လုပ်မိပြန်သည်။

တစ်ရက်တော့ သူစိတ်ကူးပေါက်၍ မိန်းကလေး timeline ထဲ ဝင်ကြည့်မိသည်။ ယခင်ကလိုပင် မပြောင်းမလဲ။ ဒူးခေါင်းကြား မျက်နှာအပ်ပြီး ထိုင်နေပုံများသာ တွေ့ရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်တော့ ဘာရယ်မဟုတ် မသိသလိုလို သိသလိုလိုနှင့် စကားစ ကြည့်သည်။

"'Dja ill' ဆိုတဲ့ အကောင့်ကို မင်းတို့သိလား"

မသိကြောင်း ဖြေကြသည်။ သူတို့က မတွေ့တာ ကြာပြီဖြစ်

သည့်အတွက် သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ဖောက်သည်ချရုံက လွဲရင် ကျန်တာ သိပ်စိတ်ဝင်စားပုံ မရကြ။ သူ့ဘေးနား ထိုင်နေသည့် သွား ဆရာဝန်ကမူ သူသိချင်ကြောင်း ပြော၍ အကောင့်ပြလိုက်သည်။

"ဩော် အဲဒီ D က silent ဗျ။ ဥပမာ Django ဆိုရင် ဂျန်ဂိုလို့ ထွက်ရသလိုမျိုးလေ"

သူက D အသံကို ထည့်ပြီး ထွက်လိုက်မိ၍ အမြဲတမ်း grammar nazi လုပ်တတ်သော သွားဆရာဝန်က ပြင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူလည်း အောင့်သက်သက်နှင့် ခံလိုက်ရသည်။

သူ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ညက တော်တော် မှောင်နေပြီ။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်ခါနီး၌ သူ့ဖုန်းကို ဖွင့်ကြည့် လိုက်စဉ်

"ကျွန်မ ထွက်သွားတော့မယ်"

သူ အမူးပြေချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒီတခေါက် တတိယ မြောက် စကားလာပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြောပြီးတည်း က လာမပြောတော့တာ တော်တော်ကြာနေပြီ။

နေပါဦး၊ မင်းနဲ့ငါ သိလို့လား ဟု ရိုက်ပြီးကာမှ သူပြန်ဖျက်လိုက် သည်။ တကယ်ပို့ဖြစ်တာက

"ဘယ်ကိုလဲ"

"... ... ..."

အကြာကြီး ဘာမှပြန်မပြောပဲ နေနေသည်။

"ဒီလိုပဲ၊ တစ်နေရာရာပေါ့"

အဲဒီစကားပြောပြီးတော့ location တစ်ခု လှမ်းပို့လိုက်သည်။ ထိုနေရာကို maps တွင် ထောက်ရှာကြည့်လိုက်တော့ သူပိုလို့ မျက်လုံး

ပြုံးသွားသည်။ သူအခု ရောက်နေသော လမ်းနှင့် နှစ်လမ်းကျော်လောက်သာ ကွာသည့်နေရာ ဖြစ်နေသည်။ အယ်လ်ကိုဟောအရှိန် မသေသေးသဖြင့် သူဘာမှ မစဉ်းစားတော့ပဲ ထိုနေရာရှိရာကို အမြန်ပြေးထွက်သွားလိုက်သည်။

တကယ်တမ်း ရောက်သွားတော့ လေးဘက်လေးတန် အုတ်တံတိုင်း အမြင့်ကြီး ခတ်ထားသော ခြံကျယ်ကြီးဖြစ်သည်။ အလယ်မှာ သံတံခါး အကြီးကြီး တစ်ချပ်။ သံတံခါးကို သူတွန်းကြည့်တော့ အသာလေး ပွင့်သွားသည်။ ခြံထဲမှာ လူတစ်ရပ်ကျော်သည့် မြက်ရိုင်းပင်ကြီးများက တောထနေသည်။ လေတဟူးဟူး တိုက်လိုက်တိုင်း မြက်ရိုင်းပင်ကြီးများ ယိမ်းထိုးခါသွားသည်။ GPS မှာပြနေသော location point က ရှေ့ကို နည်းနည်း ထပ်တိုးလိုက်ရင် ရောက်ပြီ။ သူမြက်ရိုင်းပင်များ၏ ကြမ်းရှသော ထိတွေ့မှုကို အတင်းတိုးဝင်ပြီး ရှေ့ကို ဆက်တိုးနေမိသည်။ ကြမ်းရှ အေးစက်သော မြက်ရိုင်းပင်များက သူ့အပေါ်ကို ပြိုလဲလာမယောင် ခံစားရသည်။

"ကွိ...ကွိ...ကွိ"

သူနားကြားမှားတာ မဟုတ်ရင်တော့ မျောက်တစ်ကောင် အော်ဟစ်သော အသံ သေချာသည်။ သူမြက်ပင်များထဲ တိုးဝင်လေလေ မျောက်အော်သံက ပိုပြီး ကျယ်လောင်လာလေလေဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးမှာ GPS က location point နှင့် သူ့ကို ကိုယ်စားပြုသော အစက်ကလေး ထပ်တူကျသွားသည်။

သူတွေ့လိုက်ရတာက လူ မနေတာ ကြာပြီဖြစ်သော တစ်ထပ်အိမ်ပု တစ်လုံးသာ။ အိမ်၏ နံရံများက ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ သူ ထိုအိမ်ထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။ အခန်းအနည်းငယ်သာ ရှိပြီး အခန်းတိုင်း

က ပိတ်ထားသည်။ ဖွင့်ထားသော အခန်းက တစ်ခန်းသာ ရှိသည်။ ထို အခန်းထဲ သူဝင်သွားလိုက်တော့ ဘာမှမရှိသည့် အခန်းဟောင်းအလွတ် သာ ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်မိုးမှ ဖြာကျနေသည့် လရောင်ကြောင့် အခန်း အတွင်းကို မြင်နေရသည်။ လရောင် မရောက်သော အခန်းထောင့်မှာ တော့ မှောင်မိုက်နေသည်။ သူ့ဖုန်း flash မီးကို ဖွင့်၍ ထိုအခန်းထောင့် နေရာကို ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ အခန်းထောင့်နံရံ၏ အောက်ခြေတွင် အပေါက်နှစ်ခု တွေ့သည်။ လူတစ်ယောက် ခြေနှစ်ဖက် ဝင်ဆံ့နိုင်ရုံ အပေါက်နှစ်ပေါက်။ ဒီထက်ပိုပြီး သူဘာမှမတွေ့တော့။

သရုပ်မှန် ဝတ္ထုမဟုတ်၍ သူလည်း များများစားစား စဉ်းစား မနေတော့ပဲ အိမ်ကို မီးရှို့ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

၃၁-၁-၂၀၁၈
Inspired by "Fables" comics

လုံခြုံရေး သတိပေးချက်

ကမ်းခြေမှာ အပန်းဖြေကြတဲ့သူတွေ များနေသည်။ နွေရာသီ ဖြစ်၍ တချို့က အပူဒဏ်ကို ရေဆော့ရင်း ဖြေဖျောက်ရန် လာကြသည်။ တချို့က သဲသောင်ပြင်၌ ဘောလုံးကန်နေကြသည်။ တချို့က စက်ဘီး ကိုယ်စီ စီးလို့။

"ဂျစ် . . . ဂျစ် . . . ဂျစ်"

ကမ်းခြေစောင့်ဌာန၏ သတိပေး လော်စပီကာမှ အသံထွက် ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဟယ်လို တက်စ် ဝမ်း တူး ဟယ်လို . . . ကမ်းခြေကို လာရောက် အပန်းဖြေ အနားယူကြတဲ့ မိဘပြည်သူများ ခင်ဗျား။ မိဘများအနေဖြင့် ကျနော်များရဲ့ ကမ်းခြေမှာ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ အနားယူနိုင်ပါတယ်၊ ရေထဲ ဆင်း၍လည်း မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ နည်းလမ်းများနဲ့ ဆော့ကစား နိုင်ကြပါတယ် ခင်ဗျား။ သို့သော် မဆော့ကစားခင် အချိန်လေးမှာ ကျနော် များရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားအရ မိဘပြည်သူတို့ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေး အတွက် လုံခြုံရေး သတိပေးချက်ကလေးကိုတော့ ဖွင့်ပြလိုက်ပါရစေ"

"ဂျောက်"

"... ... ..."

"... ... ..."

အေးစက်သော လေသံနှင့် လူတစ်ယောက် စကားပြောသံ ထွက်လာသည်။ ကမ်းခြေ တစ်ခုလုံး ရုတ်တရက် ချမ်းစိမ့်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“Scuba diving လုပ်တယ်ဆိုတာ အရမ်းအန္တရာယ်များတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ။ ဟိုးရေအောက် အနက်ကြီးထဲထိ အောက်ဆီဂျင်ဘူး တစ်ဘူးနဲ့ ဆင်းသွားရမှာ။ အောက်ဆီဂျင်ဘူးဟာ အချိန်မရွေး ပေါက်သွားနိုင်တယ်။ မင်း ရုတ်တရက် လေဖြတ်သွားနိုင်တယ်။ မင်း တစ်ခုခုနဲ့ ငြိမိသွားနိုင်တယ်။ မင်း ကျောက်စိုင် ကျောက်ခဲတွေနဲ့လည်း ရိုက်မိသွားနိုင်တာပေါ့။ မင်းက ရေငုပ်တာ ကျွမ်းလွန်းလို့ ရေထဲမှာ လမ်းလျှောက်သွားနေနိုင်ရင်တောင်မှ မတော်တဆဆိုတာက ဖြစ်တတ်တာပဲ။

ခြေချော်လက်ချော်နဲ့ တစ်စုံတစ်ခုဟာ ဖြစ်သွားခဲ့မယ်။

ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ၊ မင်း ကြည့်လိုက်။ မင်း ရုပ်အလောင်းနားမှာ မင်းချစ်ရတဲ့သူတွေ ငိုနေမယ်။ မင်းနဲ့ အနီးစပ်ခဲ့ဆုံးသူက အခေါင်းထဲက မင်းမျက်နှာကို မျက်ရည်တွေအပြည့်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေမယ်။ စန္ဒရားဆရာက ကြေကွဲဖွယ် ဓမ္မတေးကို တီးခတ်ချိန်မှာ လူတွေ အစုံရောက်လာမှာပေါ့။ တချို့ကလည်း မင်းကြိုက်တတ်တဲ့ ဘရန်ဒီပုလင်းတွေ ကိုင်လို့လေ။ မင်းစျာပနအပြီးမှာတော့ သူတို့ ကိုယ်စီ အိမ်ပြန်သွားကြမှာ။

သူတို့တွေ ဘယ်တော့မှ သိနိုင်မှာ မဟုတ်တာကတော့ မင်းဟာ အောက်ဆီဂျင်ဘူးရဲ့ အဖုံးကို တမင်ဖွင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ”

“... ... ...”

၂၃-၁-၂၀၁၈

Ref : The Leftovers, Season 03 Epiosde 06

မိတ်ဆွေကြီး

ဇညားသည် တိရိစ္ဆာန်ရုံရောက်လျှင် အလွန်ပျော်သည်။ ဇညား ငယ်ငယ်တည်းက တိရိစ္ဆာန် အကောင်တွေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ချစ်လည်း ချစ်သည်။ ဇညားဖေဖေက တိရိစ္ဆာန်ရုံသို့ နေ့တိုင်း ပို့မပေးနိုင်၍ ဇညားကြည့်ရန် တီဗီက လာသော ဒစ္စကာဗာရီလိုင်းကို ဖွင့်ပေးထားရသည်။ ဇညားသည် တိရိစ္ဆာန်အစစ်များကို နေ့စဉ်ကြည့်ရရုံနှင့် အားမရ၊ တိရိစ္ဆာန်အရုပ်များကိုလည်း သဘောကျသည်။

အထူးသဖြင့် ဇညားတို့လမ်းထဲ လာသော အလှူခံများကို ဇညားသဘောကျသည်။ ထိုအလှူခံများတွင် တိပ်ခွေကြိုးများနှင့် လုပ်ထားသော ဝက်ဝံ၊ မျောက်ဝံကြီးများ၊ ဝါးကို ကွပ်၍ ပိတ်စအနက်ကြီးများဖြင့် ပတ်ထားသော ကျွဲရုပ်ကြီးများ ပါတတ်သည်။ ထိုအလှူခံများ လာလျှင် ဇညားသည် အိမ်ရှိ လူစုံထံမှ ပိုက်ဆံအကြွေ နည်းနည်းစီ လိုက်တောင်းတတ်သည်။ ပြီးလျှင် တစ်ရာတန်၊ ငါးဆယ်တန်လေးများ ကိုင်၍ အိမ်အပြင်ကို ပြေးထွက်သွားပြီး ဝက်ဝံကြီးအတွက် ငါးဆယ်၊ ကျွဲကြီးအတွက် ငါးဆယ် ဆိုပြီး လှူတတ်သည်။ ပြီးလျှင် လမ်းထိပ်ထိ ထပ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ် ငါးဆယ်ဆိုပြီး ထပ်ပေးတတ်သည်။ သို့သော် ဇညား အလွန်ဆုံး သွားနိုင်သည်ကတော့ လမ်းထိပ်ထိသာ ဖြစ်သည်။ လမ်းထိပ်ကျော်သွားလျှင် ဇညားဘယ်လောက် ကြိုက်သော အရုပ်ဖြစ်ပါစေ လိုက်သွားခွင့် မရှိတော့ပါ။

ဗညားဖေဖေ သို့မဟုတ် မေမေ၊ တစ်ခါတရံ ဖွားဖွားက ထွက်လာပြီး ခေါ်တတ်ပါသည်။ ဗညားထိုအချိန်မျိုးတွင် အင်မတန် စိတ်ဆိုးပါသည်။

“လူကြီးတွေမပါပဲ အပြင်မသွားရဘူး၊ မြေးရဲ့” ဟူ၍ ဖွားဖွားက ပြောတတ်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဖွားဖွား” ဟု ဗညားက မေးလျှင်၊ ဖွားဖွားက ပြုံးပြီး “အန္တရာယ်ရှိလို့ပေါ့ကွယ်” ဟု ဖြေတတ်ပါသည်။

အန္တရာယ်၊ ထိုအန္တရာယ်ဆိုသော အရာကို ဗညားနားမလည်ပါ။ သူ့အတွက်တော့ ဝက်ဝံရုပ်၊ ကျွဲရုပ်ကြီးများကို ကြည့်နေရတာက ပျော်စရာအလွန်ပင် ကောင်းလှပါသည်။

တစ်ရက်တော့ ဗညားတို့ လမ်းထဲသို့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွဲရုပ်ကြီးများ အလှူခံရောက်လာပါသည်။ တခြားအိမ်က ကလေးများ ဟေးခနဲအော်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်ကို ဗညားကြားရပါသည်။ ဗညားလည်း လိုက်သွားကြည့်ချင်ပါသည်။ သို့သော် ပိုက်ဆံ အရင်တောင်းရဦးမည်။ ပြီးလျှင် ဖေဖေနှင့် မေမေကိုလည်း ခွင့်တောင်းရဦးမည်။ ဒါပေမယ့် အခု ဖေဖေနှင့် မေမေ မရှိပါ။ မြို့ထဲသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ထွက်သွားပါသည်။ ဗညားနှင့် ဖွားဖွားသာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။ ဗညား ဖွားဖွားရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့ပါသည်။ ညနေစောင်းဖြစ်သဖြင့် ဖွားဖွားက ဘုရားစင်ကို မီးပူဇော်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေပါသည်။

“ဖွားဖွား ဘုရားရှိခိုးနေရင် မနှောင့်ယှက်ရဘူးနော်” ဆိုသည့် မေမေ့စကားကို ဗညားပြန်၍ ကြားယောင်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဗညား ခြေကို ဖွဖွလေး နင်းပြီး အိမ်အောက် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဖွားဖွား ဘုရားရှိခိုးပြီးတာကို ထိုင်စောင့်နေပါသည်။

"ဖွားဖွားကလည်း ဘုရားရှိခိုးတာ ကြာလိုက်တာ"

ကျွဲရုပ်ကြီးတွေက ဗညားတို့ လမ်းထဲမှာ အလှျူခံနေပါသည်။ ဗညား ဖွားဖွားကို ထပ်စောင့်ပါသည်။ သို့သော် ကျွဲရုပ်ကြီးများ၏ တီးမှုတ်ကခုန်သံကသာ ဝေး၍ သွားသည်။ ဖွားဖွားက ဆင်းမလာသေးပါ။ ဗညား စိတ်ပူလာ၍ ခြံရှေ့ကို ပြေးထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွဲရုပ်ကြီးများ မရှိတော့ပါ။ အသံကိုသာ ကြားရတော့သည်။ ဟိုဘက်လမ်းထဲ ရောက်သွားတာ ဖြစ်မည်။ ဗညား ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည်။ ဖွားဖွားရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖွားဖွားထလာသည့် အရိပ်အယောင် မမြင်သေးပါ။ နောက်ဆုံး ဗညား စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချလိုက်သည်။ သူ ကျွဲရုပ်ကြီးများနောက်ကို လိုက်မည်။ ပြန်လာမှ ဖွားဖွားကို ခွင့်တောင်းလိုက်မည်၊ သူပြန်လာတဲ့ထိ ဖွားဖွား ဆင်းမလာသေးရင် ဟန်မပျက် ပြန်ထိုင်နေလိုက်မည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ကျေနပ်ပြီး ဗညား အိမ်ကနေ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်များကို တရိပ်ရိပ်နှင့် ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ ကျွဲရုပ်ကြီးများ ရှိမည်ထင်သော ဟိုဘက်လမ်းထဲကို သူချိုးကွေ့လိုက်သည်။ သို့သော် ကျွဲရုပ်ကြီးများကို မတွေ့ရပါ။ ဗညားရင်ထဲ ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားသည်။ သူပြန်လှည့်ရကောင်းမလား စဉ်းစားသည်။ သို့သော် ထိုလမ်းထဲတွင် သူနှင့်ရွယ်တူကလေးလေးများ ဝွေလိုမ့်နေတာ တွေ့ရသည်။

"ကျွဲရုပ်တွေ ဘယ်ဘက် ထွက်သွားလဲကွ"

ဗညား မောမောနှင့် အသက်ကို လုရှူရင်း မေးလိုက်သည်။

"ဟိုဘက်လမ်းကွ"

စွပ်ကျယ်အကျီအပြဲနှင့် ကလေးလေးက ဖြေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဘက်လမ်းပါ"

သွားကျိုးနှင့်ကလေးလေးက ဝင်ပြောသည်။

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သား ဟိုဘက်လမ်း၊ ဒီဘက်လမ်း ငြင်းနေကြသည်။ ဗညားလည်း စောင့်မနေတော့ပဲ သူထင်သည့်ဘက်ကို သာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ပလွေသံနှင့် ဗုံတီးသံလေးကို သူသဲ့သဲ့ကြား နေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာ၍ လမ်းမီးတွေတောင် လင်းစပြုလာ ပြီ။ ဗညား တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ရှာသော်လည်း ကျွဲရုပ်ကြီးများ ကို မတွေ့ပါ။ သူသတိထားမိချိန်တွင် အိမ်နှင့် တော်တော်ဝေးနေပြီ။ လမ်းများကိုလည်း သူ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဗညား တဖြည်းဖြည်း ကြောက် လာသည်။ လမ်းပေါ်မှာလည်း ကလေးတွေ မရှိတော့။ ဒီအချိန်ဆို တီဗီက ဗညားသိပ်ကြိုက်သော ကာတွန်းကား လာနေပြီ။ ကလေးတွေအကုန် အဲဒါ ဝင်ကြည့်နေကြတာ ဖြစ်မည်။ လူကြီးတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ တွေ့ပေမယ့် သူတို့ကို ဗညား မမေးရဲပါ။

ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆက်လျှောက်လာရင်း လူရှင်းသော လမ်းတစ်ခုနား အရောက်တွင် လူကြီးတစ်ယောက် ဗညားနား ကပ်လာ ပါသည်။ မှောင်နေသော လမ်းဖြစ်၍ သူ့ပုံစံကို ဗညားကောင်းကောင်း မမြင် ရပါ။ သူ့အနားက ချဉ်စုတ်စုတ် အနံ့ကိုသာ ဗညား ရပါသည်။

"ဘယ်သွားမလို့လဲကွ သားလေး"

ထိုလူ့အနားက ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့က ပိုပြင်းလာပါသည်။

"သား ကျွဲကြီးတွေ ကြည့်မလို့"

"သြော် ကျွဲကြီးတွေလား၊ လာလာ ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကျွဲကြီးတွေ သွားတဲ့ဘက် ဦးသိတယ်"

ထိုလူက ဗညားလက်ကို လာဆွဲပါသည်။ သူ့အနားက ချဉ်စုတ်

စုတ် အနံ့ကြီးက ပိုပြင်းလာသည်။ သူ့အင်္ကျီဟပြဲကြောင့် ရင်ဘတ်က ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်တွေက ဗညားလက်မောင်းကို အတင်းကြီး ဆုပ်ထား၍ နာလာသည်။ ဗညား တဖြည်းဖြည်း ကြောက်လာသည်။

"ဟင်အင်း သား မလိုက်တော့ဘူး၊ သား အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်"

"အေး အဲဒါဆိုလည်း မင်းအိမ်ကိုလိုက်ပို့မယ်၊ ဦးနဲ့ လိုက်ခဲ့"

ဟိုလူက ဗညားလက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။ သူသွားနေသည့်ဘက်က မှောင်မည်းပြီး ဘာမှ မမြင်ရပေ။

"ဟင်အင်း သားဘာသား ပြန်မယ်၊ သားကို လွှတ်"

"ဟာကွာ စကားများလိုက်တာ၊ လိုက်ခဲ့ပါ ဆိုနေမှ"

ဟိုလူက ဗညားကို လက်ဖြင့် ရွယ်ပြီး ရိုက်မည်ပြင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်

"ညွှမ့်"

ကျွဲအော်သံကြီး အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့ရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာသော မည်းမည်း အရာကြီး။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့မှ သေချာ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ကျွဲကြီးတစ်ကောင်။ ချိုကြီးက ချွန်ကော့နေသည်။ ကျွဲကြီးက သူတို့ဆီ တဟုန်ထိုး လာနေသည်။

"ဟာ ကျွဲ ကျွဲ"

ဟိုလူကြီး ကြောက်လန့်ပြီး ဗညားလက်မောင်းကို လွှတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ကို သုတ်ခြေတင် ပြေးတော့သည်။ ထိုနေရာတွင် ဗညားတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ကျွဲကြီးက ဗညားဆီ ပြေးဝင်လာသည်။ ဗညားမျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ကျွဲကြီးက ဗညားနား ရောက်ခါနီးတွင် ရှေ့ခြေနှစ်ဘက်ကို ရှေ့ကို

ထိုးပြီး အရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။ ဗညားရှေ့တည့်တည့် အရောက်တွင် လုံးဝ ရပ်သွားသည်။ ဗညား မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်တော့ သူ့ မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်တွင် ချိုကားကားနှင့် ကျွဲကြီး ရပ်နေတာကို တွေ့ရ သည်။

"လမ်းပျောက်နေတာလား ကောင်လေး"

ကျွဲကြီးက နှာတစ်ချက်မှုတ်ပြီး ဗညားကို မေးသည်။

"ဟုတ် ဟုတ်"

ဗညား တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

"ကဲ ဒါဖြင့် တက်၊ အိမ်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

ကျွဲကြီးက ရှေ့ခြေနောက်ခြေတို့ကို ကွေး၍ ဝပ်ချလိုက်သည်။ ဗညားလည်း ကျွဲကြီးကို ကုပ်တွယ်၍ တက်လိုက်သည်။ ကျွဲပေါ် တက်ရ တာ သူထင်သလောက် မခက်ခဲတာကို တွေ့ရသည်။

"ခြေကို မြဲမြဲကုပ်ထားနော်"

ကျွဲကြီးက ပြောပြီး ပြန်ထလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိပဲ့ အိပဲ့နှင့် ထိုနေရာကနေ စထွက်သွားသည်။ လမ်းမှာ ကျွဲကြီးနှင့် ဗညား စကားတွေ အများကြီး ပြောကြသည်။ ဗညာက ဖွားဖွားအကြောင်း၊ ဖေဖေ နှင့် မေမေ အကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျွဲကြီးက စားကျက်ထဲတွင် မြက်တွေဘယ်လို ချိုနကြောင်း၊ တိုက်ခတ်သော လေက အေးမြချိုမွှေးနေကြောင်း ပြောပြ သည်။ ဗညားလစ်ထွက်လာသည့် အကြောင်းကို ပြောပြတော့ ကျွဲကြီးက နှာကို အကျယ်ကြီးမှုတ်သည်။

"လူကြီးတွေစကားကို နားထောင်ရတယ်ကွ၊ အဲဒီလို ကိုယ် ထင်တာ မလုပ်ရဘူး။ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားတော့ အခု မင်း ဘေးတွေ့ပြီမဟုတ်လား"

“ဘေးဆိုတာ ဘာလဲဟင် ကျွဲကြီး”

“ဘေးဆိုတာ အန္တရာယ်ပေါ့ကွ”

“အန္တရာယ် ဆိုတာကရောဟင်”

“အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘေးပေါ့ကွ၊ ဟာ ရှုပ်သွားပြီကွာ”

ကျွဲကြီးက ချိုကြီးများကို စောင်းပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီလိုကွာ ဘေးတို့ အန္တရာယ်တို့ဆိုတာ မင်းခုနက တွေ့ခဲ့တဲ့ လူကြီးလိုမျိုးကွာ။သူတို့တွေက မင်းကို မကောင်းတာတွေ လုပ်ချင်တာ။ မင်း အဲဒီလို မဖြစ်ချင်ရင် လူကြီးတွေပြောတာနားထောင်၊ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

သူတို့ စကားတပြောပြောနှင့် သွားလိုက်တာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဗညားမှတ်မိလာပြီ။

“ဟာ ဒီနေရာ သားသိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မနက်တိုင်း လိုက်လာနေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ဒီမှာထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပူပူထဲကို အီကြာကွေးတွေ နှစ်ပြီး စားရတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ သိလား၊ ကျွဲကြီး”

“အေးအေး အဲဒီလိုစားချင်ရင် လူကြီးတွေ မပါပဲ၊ လျှောက် မသွားနဲ့ ကြားလား”

“အင်းပါ ကျွဲကြီးကလည်း ဆရာပဲ လုပ်နေတာပဲ၊ ဟာ ဒါ သားတို့ လမ်းထိပ်ပဲ။ သားမှတ်မိပြီ။ သားအိမ်ပြန်ရောက်တော့မယ် ကျွဲကြီး၊ မြန်မြန်သွားပေးပါ၊ သားဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ ဖွားဖွားကို တွေ့ချင်လှပြီ”

“အေး ဒါဖြင့် ချိုကို မြဲမြဲကိုင်ထားပေတော့”

ဗညားလည်း ကျွဲကြီး၏ ကော့ကားနေသော ချိုကြီးများကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြဲမြဲကိုင်လိုက်သည်။ ကျွဲကြီးက ခွာကို တစ်ချက်ယက်

ပြီး တရှိန်ထိုးပြေးတော့သည်။ လေက တဟူးဟူးနှင့် တိုးနေသည်။ ဗညား ဆံပင်များ လေထဲတွင် နောက်သို့ လန်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်ခါနီးတွင် ကွဲကြီးက ရပ်လိုက်သည်။ ဗညားလည်း ကွဲကြီးပေါ်က ကမန်းကတမ်း ခုန်ဆင်းပြီး အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာ ဖွားဖွားက မေမေ့ကို ဖက်ပြီး တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ငိုကြွေး နေသည်။ ဖေဖေက တယ်လီဖုန်းကို နားတွင်ကပ်၍ တစ်စုံတရာကို အသည်းအသန်မေးရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသည်။

ဗညား အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်နေပြီး သူတို့ကို ငေးနေမိသည်။ သမင်လည်ပြန်၍ အိမ်ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်ရာတွင်မူ ကွဲကြီးကို မတွေ့ရ တော့ပါ။

၂၇-၅-၂၀၁၉
For Hayao Miyazaki.

(ဒီစာက ပိုက်ဆံပြတ်တဲ့ ကာလမှာ ကလေးပုံပြင် ပရောဂျက် တစ်ခုကို ပေးပို့တဲ့ စာပါ။ အဲဒီတုန်းက သူတို့က စာလုံးရေ၊ စာမျက်နှာ အရေအတွက် ဘာညာကန့်သတ်ပြီး ခပ်တိုတိုပဲ ရေးရမယ်ဆိုပြီး စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားတယ်။ ပြော် မေ့လို့၊ ကလေးတွေအတွက် တစုံတစ်ခု အကျိုးပြုရမယ်ဆိုတာမျိုးလည်း ပါသားပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျနော်က သူတို့ရဲ့စည်းမျဉ်းတွေကို မကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါနဲ့ သူတို့ပြောထားတာ တွေကို အတိအကျ မလိုက်နာပဲ ဖောက်ဖျက်တဲ့ပုံလည်း မရောက်အောင် ဝိနည်းလွတ် ရေးကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင် ပြုတ်သွားရော။ အခုတော့ အဲဒီစာမူကို ဒီစာအုပ်မှာ အမှတ်တရ ပြန်ထည့်တာပါ။ ကိုယ့်အတ္တကိုယ် ပြန်ကုစားတာပါပဲ။ ရုပ်ပေါက်တယ် ထင်လည်း ဆဲကြပေါ့ဗျာ။)

■

အကြောင်းရင်းကတော့ လက်ရှိကမ္ဘာနဲ့ မလုံလောက်လို့ပါပဲ

ပထမလ

ကစားကွင်းကြီးရှေ့မှာ ကျနော်စောင့်နေပါသည်။ သူ ရောက် မလာခဲ့သေးပါဘူး။ ခဏနေတော့ သုံးဘီးကား တစ်စီးပေါ်ကနေ ပြုံးဆင်းလာတဲ့ လူတွေထဲမှာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ စီးစရာ ဆက်သွယ်ရေး ယာဉ်အမျိုးအစားတွေ အများကြီး ရှိတဲ့ထဲကမှ သုံးဘီးကားကိုပဲ သူက မက်မက်စက်စက် စီးတတ်ပါသည်။ ကျနော်က ကျနော်တို့ အချိန်ဇုန်ဆီက YBS ကားတွေ စီးဖို့ သူ့ကို ခေါ်သွားဖူးသည်။ နှစ်မှတ်တိုင်ပဲ စီးပြီး ချမ်းတုန်လို့ ပြန်ဆင်းလာသည်။ နောက်တော့ YBS စီးဖို့ ဘယ်တော့မှ စကားစ မရတော့ပါ။ သူက ကျနော်တို့ အချိန်ဇုန်က ကိစ္စ တော်တော်များများကို မကြိုက်တတ်ပါ။ ကျနော်တို့ အချိန်ဇုန်က အစားအသောက် တော်တော်များများကိုလည်း မကြိုက်တတ်ပါ။

"ကျုပ်တို့ကို ဖိတ်ထားတာ မတူညီတဲ့ အချိန်ဇုန်တွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအချင်းချင်း ဖလှယ်ကြဖို့လေ။ ခင်ဗျားက ကျန်တဲ့လူတွေဆီက ကိစ္စတွေကို မကြိုက်ရင် ဒီအချိန်မဲ့ဇုန်ကြီးထဲ ဘာလာလုပ်နေသေးလဲ" လို့ ကျနော် ဘုတောဖူးသည်။

အဲဒီကျတော့လည်း လက်မှတ်ရပြီးမှတော့ မလာရင် နမျောလို့ ဆိုပြီး ပေါ့ပျက်ပျက်ပြန်ဖြေသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဖက်လူကို တည့်တည့်မကြည့်ပဲ ဖြေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ အဲဒီလောက် ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်တာကိုတော့ ကျနော်သိပါသည်။

သူက ဒီနေ့ သုံးဘီးကားရောင် တီရှပ်လေးနဲ့ အားကစား ဘောင်းဘီရှည်၊ အားကစား ဖိနပ်နဲ့ပါ။ ကျစ်ဆံမြီး တုတ်တုတ်ကျစ်ပြီး တွဲလောင်း ချထားပါသည်။ မျက်မှန်ကိုင်းအထူ၊ အဝိုင်းကြီးကြီးကို တပ်ဆင်ထားပါသည်။ ကျောပိုးအိတ်အပျော့လေး လွယ်ထားပါသည်။ ကျနော်တို့ အချိန်ဇုန်က အဝတ်အစားတွေကိုတော့ မက်မက်စက်စက် ဝတ်နေတတ်သော သူ့ကို "ပြောပါဦး၊ ဒီဖက်ရှင်ကရော ဘယ်ခေတ်ကဟာများပါလိမ့်" လို့ ကျနော်က ချောင်ပိတ်မေးဖူးသည်။ ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လျှောက်ဝတ်ကြည့်တာပါ ဟု ပြန်ဖြေပြီး ရော်သွားသည်။ မနောသီချင်းသံ ဆူညံစွာ ဖွင့်ထားတဲ့ သုံးဘီးကားကတော့ ကျနော့် ဘေးကနေ ဝူးခနဲမောင်းတက်သွားသည်။ သူက ကျနော့်ကို လူအုပ်ထဲမှာ ထွေထွေထူးထူး ရှာနေစရာမလိုပဲ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပါသည်။

ကျနော့်ထံသို့ Ticket of Moon စတင်ပေးပို့ ခံရသည့် နေ့ကို ကျနော် မှတ်မိနေသေးသည်။ အဲဒီနေ့က ဘာရယ်မဟုတ် ပျင်းပျင်းနဲ့ ပလေးစတိုးက ဂိမ်းတစ်ခုကို ဒေါင်းလုတ်ဆွဲပြီး ဆော့နေမိသည်။ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလည်း မဟုတ်ပါ၊ ဒီတိုင်း နာမည်ကြီး အပြေးဂိမ်းတစ်ခုကို ကူးထားတဲ့ ဟာမျိုးပါပဲ။ အပျင်းပြေ ဆော့နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သင် Ticket of Moon ကို ကံထူးပါသည်။ အသေးစိတ်ကို အောက်က လင့်ခ်မှာ ကြည့်ပါ ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အင်တာနက်လည်း မဖွင့်ပါပဲနဲ့ ဘယ်ကကြော်ငြာ ဝင်လာတာလဲဟ ဆိုပြီး ကြောင်တော့ ကြောင်သွားသေးသည်။ ဒီတိုင်း clickbait ကြော်ငြာမှန်း သိပေမယ့်လည်း အဲဒီနေ့က တော်တော် ပျင်းနေတာနဲ့ လင့်ခ်ထဲ တမင်ကို ဝင်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အဲဒါကပဲ သူနဲ့ ဆုံတွေ့ရဖို့ ကံကြမ္မာအစ ဖြစ်ခဲ့သည်။

၂၀၀၀ ခုနှစ်များဆီက လူတွေ သုံးလေ့သုံးထ ရှိတဲ့ G-Talk ကိုသာ ကျနော်ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ ကျနော် သိခဲ့ကြပါသည်။ ဆက်သွယ်ရေးစင်တာမှာ အချိန်ဇုန်အမျိုးမျိုးက ဆက်သွယ်မှု နည်းပညာပေါင်းစုံ ရှိပေမယ့် ၂၀၀၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင်က အငွေ့အသက်ကို ပြန်လိုချင်လို့ G-Talk ကို သုံးဖြစ်တာပါ။ သူ့နာမည်က Nerdy Chic ဖြစ်ပြီးတော့ ကျနော်က Mount Blanc ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ပါ။ တစ်လလောက်အကြာမှာ ကျနော်တို့ ချိန်းတွေ့ကြည့်ဖို့ သဘောတူညီချက်ရပြီး ဘလိုင်းဒိတ်ကို ကစားကွင်းမှာ ချိန်းလိုက်ကြပါသည်။ အဲဒီနောက်တော့ အချိန်မဲ့ဇုန်ထဲကို ရောက်လာတိုင်း သူနဲ့ကျနော် တွေ့ဖြစ်ကြတော့သည်။

သူက ကျနော့်ရှေ့ကို မြောက်ကြွမြောက်ကြွနဲ့ ရောက်ရှိလာပြီး ဖြူဖွေးနေတဲ့ သွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးပြပါသည်။ သူပြုံးလိုက်တဲ့ အခါ မျက်လုံး မှေးမှေးလေးတွေက တွင်းအောင်း ပွေးလေးလို ပိတ်လုမတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။

"ကျနော်မှန်း ဘယ်လိုသိလဲ"

"ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့ အဖိုးကြီးပေါက်စပုံ ဖြစ်နေတာကိုး။ ယူက လွဲရင် ဘယ်သူရှိမလဲ"

ကျနော်က လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အာတာပူဇီနှစ်ခုကနေ တစ်ခုသူ့ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ သူက ကျေးဇူးလို့ ပြောပြီး ယူပြီးပြီးချင်း တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စားလိုက်ပါသည်။

"ကျနော် ကစားကွင်းလက်မှတ် မဝယ်ရသေးဘူး"

"ရပါတယ်၊ ကိုယ် မန်ဘာကတ် လုပ်ထားတယ်။ ယူ့အတွက် အဲ့ထဲက ဖြတ်ပေးလိုက်မယ်"

"ဟာ အားနာစရာကြီး"

"အဲဒါဆို အထဲရောက်ရင် တစ်ခုခုစီးတဲ့အခါ ယူ လက်မှတ်ဝယ်ပေးပေါ့"

"အိုကေ လေ"

ဒီလိုနဲ့ ကျနော်တို့ ကစားကွင်းအထဲ ရောက်သွားကြသည်။ အရင်ဆုံး သူက ရေလျှောလှေပျော်စီး သွားမယ်ဆိုလို့ ကျနော် ရေလျှောလှေပျော်စီး ရထားကို လက်မှတ်ဖြတ်လိုက်သည်။ လက်မှတ်ကောင်တာက စာရေးမက စက်ကလေးကို ထိုးပေးတော့ ကျနော့် လက်ပတ်ကို စက်နားကပ်လိုက်သည်။ တီ ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ကျနော့်လက်ပတ်ထဲက ပွိုင့်တချို့ လျော့သွားသည်။ နောက်တော့ နှစ်ယောက်ထိုင် ရထားတွဲခုံ အကျယ်ကြီးမှာ ကျနော် သူ့အနားကို တမင်ကပ်ပြီး တိုးထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူက သိပေမယ့် မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အာတာပူဇီကို ဖဲ့စားနေသည်။

"အဲဒါကြီး လွှင့်ပစ်လိုက်တော့လေ၊ တော်ကြာ ရထားလှုပ်မှ နင်နေဦးမယ်"

"ဟင် နမျောစရာကြီး မကုန်သေးပဲနဲ့၊ ပြီးတော့ အခုလွှင့်ပစ်လိုက်ရင် ရေထဲရောက်သွားမှာပေါ့၊ အမှိုက်ပွတယ်"

သူက ပြောပြီး အာတာပူဇီကို ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ သေချာထုပ်လိုက်ပါသည်။

"အရှေ့အိတ် ဇစ်တချက် ဖွင့်ပေးပါ"

ကျနော်လည်း သူလွယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ဇစ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

"ဟာ အဲဒါ အလယ်အိတ်ကြီးလေ၊ ရှေ့ဆုံးက အိတ်ကို ပြောတာ"

ပွင့်သွားတဲ့ အလယ်အိတ်ထဲမှာ ဗလာစာအုပ် ခပ်ထူထူ တစ်

အုပ်နဲ့ ကတ်ထူပြားတစ်ချပ်၊ ခဲတံ၊ ပေတံတွေ ထည့်ထားတာ တွေ့လိုက်ပါသည်။ နောက်တော့ ကျနော် အလယ်အိတ်ဇစ်ကို ပြန်ပိတ်ပြီး ရှေ့အိတ်ဖွင့်လို့ သူ့အာတာပူဇီထုပ်ကို ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ ရထား စထွက်ပါသည်။

သံလမ်းကုန်းမြင့်တလျှောက် ရထား စတက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျနော် သူ့မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ သူက စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်တဲ့ပုံနဲ့ ပျော်မြူးနေပါသည်။ သူ ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ ကျနော် ငေးကြည့်နေတာ တွေ့သွားပါသည်။ သူ ဘာမှမပြောခင်မှာပဲ "ကျနော် အမြင့်ကြောက်လို့၊ ဘေးတို့ အောက်တို့ကို မကြည့်ရဲလို့ အာရုံလွှဲနေတာ" လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြောလိုက်ပါသည်။

မကြာပါဘူး ရထားဟာ သံလမ်းရဲ့အမြင့်ဆုံး နေရာကို ရောက်သွားပါပြီ။ သူက ကျနော့်ဖြေတာကို ခေါင်းထဲ သိပ်မထည့်တဲ့ ဟန်နဲ့ ပျော်မြူးဆဲပါပဲ။ ရထားက ဝုန်းဆို အောက်ကို ရုတ်တရက် လျှောဆင်းသွားပါသည်။ သူ ဟေး ဆိုပြီး အကျယ်ကြီး အော်ပါသည်။ အပွင့်လင်းဆုံးနဲ့ အလှပဆုံး ပျော်ရွှင်မှုကို ကျနော်တွေ့ရပါသည်။ ရေတွေက ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ လာစင်လို့။ ပြီးတဲ့အခါ ရထားဟာ မိကျောင်းရုပ်ကြီးရဲ့ဟထားတဲ့ ပါးစပ်ထဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဝင်သွားပါသည်။

ပြီးတော့ တိုက်ကားမောင်းကြသည်။ ကျနော်တို့ အပြင် တခြားလူ ဆိုလို့ ကလေးတွေပဲ ရှိပါသည်။ သူနဲ့ ကျနော်ပေါင်းပြီး ကလေးတွေကို လိုက်တိုက်ရင်း အနိုင်ကျင့်ကြပါသည်။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ မောင်းပြီး မောသွားတဲ့အခါ အုန်းပင်အောက်က ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ပြီး အမောဖြေကြပါသည်။ သူက ဓားလွီးရေခဲချောင်း တစ်ခုကို ကိုက်စားနေပြီး ကျနော်က အုန်းမွှေးလုံးတစ်ခု စားပါသည်။

"တစ်နေကုန် သွားရည်စာတွေချည်းပဲ စားနေတာ၊ ဗိုက်မဆာဘူးလား" လို့ မမေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

"ယူ့ အွန်လိုင်းမှာ လာလာပြောတဲ့ စာအုပ်တွေက ကိုယ်မဖတ်ရသေးတာတွေ များတယ်"

"အင်းလေ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ထွက်မှ မထွက်သေးတာကိုး"

"မင်းလူရဲ့ ဝတ္ထုတွေတော့ ဖတ်ပြီးပြီ၊ သူက ကိုယ်တို့ဘက်မှာ အခု ရေးနေကျ ပုံစံနဲ့ ယူပို့ပေးတာတွေထဲက ပုံစံနဲ့ တော်တော်ကွာသွားတယ် သိလား"

"ဟုတ်လား . . . ကျနော်တို့ကတော့ စဖတ်တည်းက အဟောင်းအသစ်တွေ ရောနေလို့ အဲ့လောက် သတိမထားမိဘူး"

"ချစ်မြားရှင်ကို သူဆက်ရေးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ထားမိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖတ်တုန်းကတော့ ဆက်ရေးစေချင်တာ"

"ကျနော့်အမြင်တော့ ဆက်ရေးလိုက်တာ တအားမိုက်သွားတယ်"

"အတင်းကြီး ညားပေးသလို ဖြစ်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား"

"အာ မထင်ပါဘူး။ သူပြထားတာ အကျိုးအကြောင်းသင့်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးကို မမေ့နိုင်လို့ ကောင်မလေး စီးခဲ့တဲ့ ဘတ်စ်ကားကြီးကို ပြန်ဝယ်တာကို တအားသဘောကျတယ်"

"ကိုယ်ကတော့ တချို့ကိစ္စတွေကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လိုက်တာပဲ ကြိုက်တယ်။ သူ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးရှေ့မှာ အသည်းကွဲပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ အခန်းမှာ ကိုယ်က ခံစားပြီးသွားပြီ။ အဲဒါကို နောက်မှ သူက ထပ်ဖြည့်ပြီး ပြန်ပေါင်းပေးတယ်ဆိုတော့ မတင်မကျကြီးပဲ"

"အဲဒီလို မပေါင်းပေးပဲ တန်းလန်းကြီး ထားတာမှ မတင်မကျ

လို့ ခေါ်တယ်။ ခင်ဗျား သူ့အရွယ်ရောက်သွားရင် သဘောပေါက်သွားမှာပါ”

“အံမယ် ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အသက်အရွယ်နဲ့ အတွေးအခေါ်ကို ဆွဲစိပစ်တာမျိုး ကိုယ်မုန်းတယ်”

သူပြောပြီး တော်တော်ကြာ ငြိမ်သွားသည်။ ကျနော့်ကိုလည်း မကြည့်ဘူး၊ တစ်ခုခုကို တွေးနေသလိုပဲ။ လက်ထဲက ရေခဲချောင်းက အရည်တွေ ပျော်ကျနေသည်။

“ရှုခင်းကြည့်တဲ့ ရဟတ်မြင့်ကြီး စီးရအောင်ကွာ၊ ပုံကြမ်းခြစ်ချင်လို့”

“ခုနက ပြောတော့ သရဲရထား စီးမယ်ဆို”

“ဟင့်အင်း စိတ်ပြောင်းသွားပြီ။ မင်းလူ သရော်စာထဲကလို သရဲစာရေးဆရာတွေ ကိုယ်တိုင် သရဲလုပ်ပြီး ခြောက်တော့မှပဲ စီးတော့မယ်”

သူက ပြောပြီး သူ့ဘာသူ သဘောကျနေသည်။ ကျနော်လည်း အလိုက်တသိနဲ့ လိုက်ရယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“လက်သုတ်လိုက်ဦး”

သူ့ကို တစ်ရှူးတစ်ခု ကမ်းပေးပြီး ကျနော်တို့ ခုံတန်းလေးက ထထွက်ခဲ့ပါသည်။

ရဟတ်အမြင့်ကြီးမှာ ကျနော်တို့တွဲက နေရာအကောင်းဆုံးပါပဲ။ ရဟတ်ကြီးဟာ နာရီအိုကြီးလို တအိအိနဲ့ ရွေ့လျားနေပါသည်။ သူက အဝေးကို ကြည့်လိုက် ကတ်ထူပြားခံထားတဲ့ စက္ကူပေါ် ရေးခြစ်လိုက်လုပ်နေပါသည်။ ကျနော်က သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်နေတော့ သူဘာဆွဲနေလဲ မမြင်ရပါဘူး။

"အမြင့်ကြောက်လို့ဆို ခုနကတော့"

သူက ကျနော့်ကို မကြည့်ပဲ လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။ ပုံဆွဲစက္ကူပေါ် ငုံ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မျက်မှန်က လျှောလျှောကျသွားလို့ သူ့ဘယ်ဘက်လက် လက်ညှိုးနဲ့ ခဏ ခဏ ပင့်တင်နေပါသည်။

သူမေးတာကို ကျနော် ဘာပြန်ဖြေရမလဲ မသိပါဘူး။ သူက ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပဲ ပုံဆွဲနေပါသည်။

" MCU ကားတွေ အကုန်ကြည့်ပြီးပြီလား"

"ယူ ပို့ပေးတာတွေထဲက နည်းနည်းပဲ ကြည့်ရသေးတယ်။ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်က 'Castaway On the Moon' ဆိုတဲ့ ကိုရီးယားကားကို တော်တော်သဘောကျနေတယ်"

"ဩော် ပဲခေါက်ဆွဲကား"

"ဟုတ်တယ် ပဲခေါက်ဆွဲ။ အဲဒီအခန်း ကြည့်လိုက်တော့ ပဲခေါက်ဆွဲ တအား စားချင်လို့၊ အိမ်ပြန်တော့ ဈေးထဲက ခေါက်ဆွဲဖတ် တစ်ဆယ်သား ဝယ်ပြီး ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ သုပ်စားလိုက်တယ်"

"ဟင် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ ကောင်းပဲ့မလား ချဉ်စုတ်စုတ်ကြီး နေမှာပေါ့"

"မသိဘူးလေ၊ ကိုယ်မှ မစားဖူးတာ"

"ပြီးရင် အောက်က ကန်တင်းမှာ သွားစားကြမယ်လေ၊ ပဲခေါက်ဆွဲရတဲ့ ဆိုင်ရှိတယ်။ ကျနော်ကျွေးပါ့မယ်"

ခဏ နေတော့ သူက ပုံဆွဲစက္ကူညှပ်ထားတဲ့ ကတ်ထူပြားကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပါသည်။ ရဟတ်ကြီးက အောက်ပြန် မကျသေးပါဘူး။ ကျနော် သူ့အနားမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။ ကျနော်တို့ စီးနေတဲ့ တွဲက တအိအိနဲ့ အောက်ကို ရွေ့လျားနေပါသည်။ ကျနော် အမြင့်

ကြောက်တတ်သည်ဟု သူ့ကို ညာပြောခဲ့မိပါသည်။ ယခု ကျနော့်နလုံးသားများ တကယ် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာခဲ့ပါပြီ၊ အကြောင်းရင်းကတော့ ကျနော် တစ်ခုခုကို ကြောက်နေခဲ့မိ၍ ဖြစ်သည်။

***

အချိန်မဲ့ ဇုန်ထဲကို စရောက်လာတုန်းက ကျနော် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် နီးတဝက် အိပ်မက်မက်သူလို ဖြစ်နေခဲ့ဖူးသည်။ အမှတ်မထင်နှိပ်လိုက်သော ad တစ်ခုကနေပြီး ဒီလို ဆန်းကြယ်တဲ့ နေရာကို ရောက်လာခဲ့မယ်လို့မှ မထင်မိတာကိုး။ ရောက်ရောက်ချင်းမှာ ကျနော့်ကို ဆက်သွယ်ရေးစင်တာတွေဆီ လိုက်ပို့ပေးကြသည်။ ဆက်သွယ်ရေး စင်တာတွေက ကျနော်တို့အချိန်ဇုန် အသီးသီးကနေ အချိန်မဲ့ဇုန်ထဲသို့ ဝင်ရသော လျှို့ဝှက်ဘူတာတိုင်းမှာ ရှိပါသည်။ ဒီစင်တာတွေမှာ ကြေးနန်းကြိုး၊ ပေးစာ၊ ပီစီအို အိတ်ချိန်းစနစ်ကနေ နောက်ဆုံးပေါ် ဗီဒီယိုကောလ်စနစ်တွေထိ အစုံအလင်ရှိနေသည်။ ထိုစင်တာပေါ်မှာ ကျနော့်လို ကံထူးရှင် အချင်းချင်း ဆက်သွယ်မိတ်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားရာကနေ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် မတူညီသော အချိန်ဇုန် အသီးသီးမှ လူများကို မိတ်ဖွဲ့ပြီး ကျနော်သိချင်တာတွေကို တဝကြီး မေးလိုက်မယ်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီး တပွေ့တပိုက်နှင့် အချိန်မဲ့ဇုန်ထဲကို ကျနော်ရောက်ရှိလာတာပါ၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့သာ ကျနော် ဦးစွာဆုံစည်းခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကစ၍ ကျနော့်ရည်ရွယ်ချက်ကြီးလည်း အကောင်အထည် မပေါ်တော့ပါ။ အကြောင်းရင်းကတော့ ကျနော့်မှာ သူရှိနေ၍ဖြစ်သည်။

***

အပြန်လမ်းမှာ သူရောကျနော်ရော နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။ ရထားလုံးလေးဟာ ဘူတာရုံဆီကို တလိမ့်လိမ့် ပြေးလွှားနေပါသည်။

သူက ရုတ်တရက် ကျောပိုးအိတ်ကို ရှေ့ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျနော်က သူ ခုနက ကျန်တဲ့ အာတာပူဇီကို စားမယ်ထင်လို့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူက အလယ်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ အထဲကနေ စက္ကူ တစ်ချပ် ထုတ်လိုက်သည်။ ခုနက သူဆွဲနေတဲ့ပုံပါ။ ကြည့်လိုက်တော့ မှုန်ကုပ်ကုပ် ညှင်းသိုးသိုးနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပါသည်။

"ဟာ ကျနော့်ပုံပဲ" လို့ မရေရွတ်မိအောင် ကျနော်ထိန်းထား လိုက်ပါသည်။ သူကတော့ ကျနော့်ကို မကြည့်ပဲ အဲဒီပုံကို ထိုးပေးလိုက်ပါ သည်။ ပြီးတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ရှေ့အိတ်ထဲကနေ အာတာပူဇီ ကို ထုတ်စားနေပါသည်။

ရထားလုံးဟာ အချိန်မဲ့ဇုန်က နှုတ်ခွန်းဆက်သပါသည် ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်သွားသည်။ ဒီဘက်ကနေ ပြန် ကြည့်တော့ အချိန်မဲ့ဇုန်က ကြိုဆိုပါသည် ဆိုတဲ့ တစ်ဘက်ခြမ်းကို မြင်နေ ရသည်။

ဘူတာကို ရောက်တော့ လူတွေတောင် တော်တော်ကျဲပါးနေ ပါပြီ။ ခုတလော အချိန်မဲ့ဇုန်သို့ လာသောသူ နည်းပါးနေသည်။ Ticket to the Moon ကို စတင် ကံထူးစဉ်က ကျနော်တို့ အားလုံးရဲ့လက်ပတ် တွေမှာ ပွိုင့်တွေ တထောကြီး ရရှိခဲ့ကြသည်။ အချိန်မဲ့ဇုန်ထဲမှာလည်း ကံထူးရှင်တွေ ပျားပန်းခတ် စည်ကားနေခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ ထိုပွိုင့် များမှာ သုံးရင်း သုံးရင်း တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးသွားရာ လာတဲ့ သူတွေ လည်း တော်တော်နည်းသွားကြပြီ။ ဒီပွိုင့်တွေသာ ကုန်သွားရင် ကျနော် တို့ရဲ့အနာဂတ်က ဘယ်လိုလာမလဲ မသိပါ။ ကျနော်တို့ အချိန်မဲ့ဇုန်ထဲကို

ဝင်ခွင့်မရတော့ဘူးလား။ ပွဲ့ပွင့်အသစ်တွေ ဘယ်တော့ ဖြည့်ပေးမှာလဲ။ ကျနော့်မှာ မေးခွန်းတွေအများကြီးပါ။ အချိန်မဲ့ဇုန်ထဲကို လာခွင့်မရတော့မှာ ကျနော်ကြောက်နေမိသည်။ အကြောင်းရင်းကတော့ . . .

***

သူ့ လော်ကာက ကျနော့် လော်ကာနဲ့ သိပ်မနီးမဝေးမှာ ဖြစ်သည်။ သူက locker ထဲက ကချင်လွယ်အိတ်အဖြူလေး တစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်လဲခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ သူဝင်သွားတုန်း သူဆွဲထားပေးသော ကျနော့်ပုံလေးကို သေချာကြည့်နေမိပါသည်။ ခဲပန်းချီလက်ရာအကြမ်းမျိုး ဖြစ်ပြီး အောက်ခြေမှာ သူ့လက်မှတ်လေး ထိုးထားပါသည်။ ကျနော့်ရဲ့ပင်ကိုယ် ဝိညာဉ်လိပ်ပြာမျိုး ပေါ်အောင် ဆွဲထားနိုင်သည်လို့ ကျနော်ထင်မိသည်။ ပြီးတော့ ကျနော့် လော်ကာကို ဖွင့်ပြီး လော်ကာတံခါးမှာ သံလိုက်တုံးလေးနဲ့ ဖိပြီး ကပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ခဏနေတော့ သူပြန်ထွက်လာသည်။ သုံးဘီးကားရောင် တီရှပ်နဲ့ အားကစားဘောင်းဘီကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်တဲ့ ပုံပါပဲ။ ကျစ်ဆံမြီးကိုတော့ ဖြည်ပြီး ဆံထုံးထုံးထားပါသည်။ မီးခိုးမှိုင်းရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ထဘီဝမ်းဆက်လေး ဝတ်လို့။ ကချင်လွယ်အိတ် အဖြူလေးကို တဖက်တည်း ချိတ်လွယ်ထားပါသည်။ အားကစားဖိနပ်နေရာမှာ ခြေညှပ်ဖိနပ် ဖြစ်သွားပါပြီ။ မျက်မှန်ထူထူအောက်က မျက်နှာကလေးကတော့ ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။

သူ့ကို ကျနော်ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတာ ကျနော့်ဟာ ကျနော တောင် မသိပါဘူး။ သူက ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်မှ သတိပြန်ဝင်သွားပါသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ပွေးလေးလို ပူးကပ်ပိတ်အစ်သွားတာပါပဲ။

လက်မှတ်ရောင်းကောင်တာက မိန်းမ၀၀ကြီးက ကျနော်တို့ကို အသေအချာလည်း မဟုတ်သလို စိတ်မပါသလိုလည်း မဖြစ်ပဲ တာဝန်အရ ကြည့်တဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ "ဘယ်ကိုလဲ" လို့ မေးသည်။ သူ့အသံက ရင်းနှီးနွေးထွေးတဲ့ပုံ မပေါက်ပါဘူး။ ရုံးစာရေးမတွေရဲ့လေသံမျိုးပါပဲ။

"၂၀၁၉ ကို တစ်စောင်ပေးပါဗျ" လို့ ကျနော် ပြောလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးက သူလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီး၊ တံဆိပ်တုံးတွေ ထု၊ ဘောက်ချာတွေ ဖြတ်၊ စာအုပ်ထဲရေးမှတ်နဲ့ ခဏနေတော့ ကျနော့်ညာဘက် လက်က လက်ပတ်လေးကို သူ့လက်ထဲက စက်နဲ့ချိန် စကင်န်ဖတ်ပြီး ရထားလက်မှတ်ဖိုး ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

"နောက်တစ်ယောက်"

အသံက ပုံမှန်ထက် ကျယ်ပြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

"၁၉၈၂ ကို တစ်စောင်ပေးပါရှင့်"

သူ့အသံက ကျနော်နဲ့ ပြောဆို ဆက်ဆံစဉ်ကထက် ယဉ်ကျေးတဲ့ လေသံမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

သူ့ဆီက လက်မှတ်ဖိုးဖြတ်ပြီးတော့ မိန်းမကြီးက "ကိုယ့်ခရီးနဲ့ဆိုင်ရာ စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကို သွားပေးပါ။ တားမြစ်ပစ္စည်းတွေ ကိုယ်နဲ့ပါလာသလား သေချာစစ်ပြီး၊ ပါလာရင် အခုတည်းက လော်ကာထဲမှာ သွားပြန်ထားပေးပါ" လို့ ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြောလိုက်သည်။

ကျနော်ခုနက ပန်းချီကားလေးကို သတိရသွားသည်။ အဲဒီပန်းချီကားလေးကို ကျနော့်အိမ် ပြန်သယ်ဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။

သူရော ကျနော်ရော စစ်ဆေးရေးဂိတ်တွေ ရှိရာဆီ လေးလံတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အနံ့ခံ ခွေးကြီးတွေက ဂိတ်ပေါက်ဝ

တိုင်းမှာ မာန်တဖီဖီနဲ့။ သူနဲ့ကျနော် ဂိတ်ပေါက်ချင်း တော်တော်လှမ်းပါသည်။

"နောက်တစ်ပတ်ရော…"

ကျနော် အရဲစွန့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ သူက ကျနော့်ကို မကြည့်ပဲနဲ့ ခေါင်းခါပြသည်။

"နောက်တစ်လ ဒီလိုနေ့မှ တွေ့မယ်လေ၊ နေ့တိုင်း တွေ့နေရင် ပွိုင့်တွေ အမြန်ကုန်သွားမှာပေါ့၊ ရထားလက်မှတ်က ဈေးကြီးက ကြီးနဲ့၊ လက်မှတ်ဖိုးနဲ့တင် ပွိုင့်တွေ တော်တော်ကုန်နေပြီ သိလား"

"အိုကေလေ၊ အွန်လိုင်းမှာတော့ ရှိနေမယ်မှတ်လား"

"အင်း"

ဒီလိုနဲ့ ကျနော့်ကို သူတစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး သူ့စစ်ဆေးရေးဂိတ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျနော်လည်း ကျနော့် စစ်ဆေးရေးဂိတ်ဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မာန်တဖီဖီနဲ့ လိုက်ကြည့်နေတဲ့ ခွေးကြီးတွေကို ကျနော် ဟီး ဆိုပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ စစ်ဆေးရေးမှူးက ကာတွန်းအောက်တိုဘာ အောင်ကြီးလို ကတုံးပြောင်ပြောင်မှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကားကားနဲ့ပါ။

သူက မေးနေကျ မေးခွန်းကို မေးပါသည်။

"ကိုယ့်အချိန်ဇုန်ထဲက မဟုတ်တဲ့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းဆိုရင် သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ တားမြစ်ပစ္စည်းတွေအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ယူဆောင်လာပါသလား"

ကျနော် ပန်းချီကားလေးကို ဒုတိယအကြိမ် သတိရမိပြီး စိတ်ထဲ မကောင်းသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

"မယူလာပါဘူး"

အောက်တိုဘာအောင်ကြီးက ခံစားချက်မဲ့တဲ့ မျက်နှာနဲ့

"ကောင်းပြီ၊ ကျောပိုးအိတ်၊ နာရီ၊ ခါးပတ်တွေကို ခြင်းထဲထည့်ပြီး ဒီစက်ပေါ်တင်ပေးပါ။ လူကတော့ ဒီတံခါးကနေ ဖြတ်ပါ"

ကျနော် စစ်ဆေးရေးတံခါးကနေ ဖြတ်သွားလိုက်တဲ့အခါ ကျနော့်ကိုယ်ကို စကင်န်ဖတ်ပြီးတော့ "၂၀၁၉ က လူ ဟုတ်မှန်ပါသည်" ဆိုတဲ့ စက်ရုပ်ဆန်ဆန် မိန်းမအသံတစ်သံ စက်ကနေ ထွက်လာသည်။

ရွှေလျားကြမ်းခင်းနဲ့အတူ စကင်န်ဖတ်စက်ရဲ့ တစ်ဖက်ကနေ ဖြတ်ပြီးထွက်လာတဲ့ ကျနော့်ကျောပိုးအိတ်နဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ယူပြီး ကျနော် စကြံဘက် ထွက်လာလိုက်သည်။ ရထားက ဆိုက်နေပြီမို့လို့ ကျနော့်ခုံနံပတ်အတိုင်း ကျနော်ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ ကျနော်အိပ်ပျော်သွားပြီး ရထားထွက်လိုက်တာတောင် မသိလိုက်ပဲ တဖက်ဘူတာကို ရောက်မှ နိုးပါတော့သည်။

***

ဒုတိယလ

သူစကြံရှိတဲ့ စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကနေ ကျနော် မယောင်မလည်နဲ့ သွားစောင့်နေလိုက်ပါသည်။ ခွေးကြီးတွေက ဒီနေ့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်လဲ မသိပါဘူး ကျနော့်ကို မာန်မဖီတော့ပဲ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ကြည့်နေကြပါသည်။ ခွေးပေါက်ကြီးတွေပဲကွလို့ ကျနော်တိုးတိုးလေး ရေရွတ်ပြီး သူတို့ကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ခဏနေတော့ သူထွက်လာပြီး ကျနော့်ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပါသည်။ ဒီတစ်ခါ မရမ်းစေ့ရောင် ချည်ထည် ရင်ဖုံးလက်ပြတ်လေးနဲ့ပါ။ ထဘီကလည်း အဲဒီအရောင် ဝမ်းဆက်ပါပဲ။

"စောင့်နေတာကြာပြီလား"

သူ့ထုံးစံအတိုင်း မေးပိတ်သွားအောင် ပြုံးပြရင်း မေးပါသည်။

"နည်းနည်းတော့ ကြာပြီ" လို့ ကျနော် အင်တင်တင်နဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

"ဒါဆို ခဏစောင့်၊ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်"

"ဟာ မလဲပါနဲ့၊ ဒီတိုင်းလည်း လှတဲ့ဟာကို"

သူက ရယ်ချင်ပက်ကျိနဲ့

"မလဲလို့ မဖြစ်ဘူးကွ။ ဒီအင်္ကျီနဲ့ လျှောက်သွားနေရင် ပေကျံသွားမယ်၊ မနေ့ကမှ ဝယ်ထားတာ အသစ်ကြီး"

"ဒါဖြင့်လည်း ဘာလို့ဝတ်လာသေးလဲ"

"ကဲ . . . ကဲ ပြောနေရင် ကြာပါတယ်၊ သွားလဲလိုက်မယ်။ ကျောပိုးအိတ်လည်း ယူရဦးမှာ"

ဒီလိုနဲ့ ဘူတာရုံထဲက ထွက်လာတော့ သူက Star Wars တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ မတိုမရှည်နဲ့ ရှူးဖိနပ်နဲ့ ဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျောပိုးအိတ်ကတော့ လွယ်လျက်သား။

"လေးဘီးကား ငှားမလား၊ အေးအေးဆေးဆေးရှိတာပေ့ါ၊ ရထားလုံးကတော့ ဈေးတက်သွားပြီ"

"ကိုယ့်မှာ ပွိုင့်တွေနည်းနေပြီကွ။ ချွေတာသုံးမှ ရမယ်၊ သုံးဘီးပဲ တိုးစီးကြတာပေ့ါ"

"ဟင် ခုနကကျ ပေကျံသွားမယ် ဘာညာနဲ့"

"ရတယ် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး၊ အင်္ကျီလဲပြီးသွားပြီ"

"ပွိုင့်ကတော့ ကျနော်လည်း နည်းနေပြီ။ ခင်ဗျားက ပွိုင့်နည်းမှာပေ့ါ အရောင်းစင်တာတွေကနေ အဲ့စတားဝါးအင်္ကျီတွေ ဘာတွေလျှောက်ဝယ်တာကိုး၊ ဈေးကြီးက ကြီးနဲ့။ အိမ်လည်း ပြန်သယ်သွားလို့ရတာမဟုတ်"

"ဒီမှာရောက်နေတဲ့ အချိန်တွေ ဝတ်လို့ရတာပဲကွ ဘာဖြစ်လဲ"

ကျနော် သူ့လက်မောင်းကို အသာအယာ ထုလိုက်ပါသည်။ သူဒီတစ်ခါ ရယ်မောလိုက်ပုံက အင်မတန် တရင်းတနှီးရှိလှပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ ဈေးအသက်သာဆုံး သုံးဘီးကား ကြပ်ကြပ်ကို တိုးစီးကြပြီးတော့ ကျနော်တို့ငှားထားတဲ့ ဘန်ဂလိုလေးဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သန့်ရှင်းကျယ်ဝန်းတဲ့ ခြံဝင်းထဲမှာ ရှိပြီးတော့ ဘေးမှာ ကန်အကျယ်ကြီးလည်း ရှိပါသည်။ အဲဒီကန်ကြီးထဲမှာ အပျော်စီးလှေ စီးနေတဲ့ လူ၊ ရေကူးနေတဲ့ လူတွေနဲ့ စည်ကားနေပါသည်။ ကန်စပ်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာလည်း ပျော်ပွဲစားထွက်နေကြတဲ့ သူတွေ မနည်းပါဘူး။

ကျနော်တို့ ဘန်ဂလိုကတော့ တခြားအလုံးတွေနဲ့ ခပ်လှမ်း

လှမ်းမှာ ရှိပါသည်။ အရင်ဆုံး ကျနော်တို့ ညှော်ကြိုကောင်တာမှာ အကျိုး
အကြောင်းပြောပြီး ငှားခရှင်းကြပါသည်။ ကျနော်က တစ်ယောက်တဝက်
ပေးမယ်လို့ အစက တွေးထားပေမယ့် သူက ကျနော့်လက်ကို ကောင်တာ
ပေါ် မရောက်အောင် သူ့လက်ဖဝါး ဖြူဖြူသေးသေးလေးတွေနဲ့ အတင်း
ချုပ်ထားပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ပတ်ကို အတင်းထိုးပေးပြီး ငှားခ
အကုန် သူပဲ ချေလိုက်ပါသည်။

ဘန်ဂလိုလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ နေချင်စရာလေးပါ။
သူရော ကျနော်ရော အထုပ်အပိုးတွေချပြီး အိပ်ရာပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်
အိပ်လိုက်ကြပါသည်။ ခုနက သုံးဘီးစီးလာတော့ ညောင်းထားသည်
မဟုတ်လား။

"သြော် . . . ခုမှ သတိရတယ်၊ ပါလာတဲ့ဟာတစ်ခု ပြဖို့ မေ့နေ
တယ်"

ကျနော်က ကျောပိုးအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်သံ
ဂျွတ်ဂျွတ်မြည်အောင် နှိုက်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ယူလာတဲ့
အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို သူ့ကို ပြလိုက်သည်။

"ဟာ ပဲခေါက်ဆွဲထုပ်တွေ"

သူ ယုန်ကလေးလို တအံ့တသြနဲ့ ဝမ်းသာအားရ မျက်နှာပေး
ဖြစ်သွားသည်။

"ဒီဟာက အသင့်စားခေါက်ဆွဲလေ။ ရေနွေးဖျောပြီး အမှုန့်နဲ့
နယ်စားရုံပဲ။ ဒီတစ်ထုပ်ကတော့ ပဲခေါက်ဆွဲ အနှစ်ထုပ်ပါတဲ့ ဟာ"

"သြော် ကောင်းတာပေါ့"

"ညဘက်တွေ ဘာတွေ ဗိုက်ဆာလို့ ပဲခေါက်ဆွဲကိုလည်း
အရမ်း တမ်းတနေပြီဆို ဒီကောင့်ကို ဖောက်စားလိုက်ရုံပဲ၊ အာသာပြေ

သွားရောဝ"

"ယူကတော့ ဟန်ကျတာပေါ့။ အဲဒါက ယူတို့ဆီက ပစ္စည်းကိုး။ ကိုယ်ကကျ ပြန်သယ်သွားလို့မှ မရတာ"

သူ့နှုတ်ခမ်းလေး စူသွားသည်။

"ကဲပါ ယူသွားလို့မရလည်း စားဖူးတယ်ရှိအောင် အခု ပြုတ်စားကြမယ်လေ၊ နို့မို့ဆို ဒီလာတိုင်း ဒီကအစားအသောက်တွေ ဝယ်စားနေရရင် မဟန်ဘူး၊ ဒီမှာက အစစ အရာရာ အကုန်စျေးကြီးနေတာ။ ကျနော် ဝန်ထမ်းတွေဆီက ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ သွားတောင်းလိုက်မယ်။ ရေနွေးက ဝါတာကူလာကနေ ငှဲ့လို့ရတယ်"

ကျနော်တို့နှစ်ယောက် ပဲခေါက်ဆွဲ နှစ်ထုပ်ပြုတ်ပြီး မြိန်ရေရှက်ရေ စားကြသည်။ သူစားရင်းနဲ့ တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ခေါင်းငုံ့ငုံ့သွားတာ ကျနော် သတိထားမိသည်။ ပဲခေါက်ဆွဲထုပ်တွေကို ကျနော် ညဘက် ဗိုက်ဆာတိုင်း စားနေကျပါ။ ဘာလို့ ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား အရသာရှိနေလဲ မသိ။

ညနေကျတော့ ကန်စောင်းဘက် လမ်းလျှောက်ထွက်ကြသည်။ သူက လှေစီးမလားလို့ဆိုတော့ ကျနော်က ရေမကူးတတ်လို့ အတင်း ငြင်းဆန်မိသည်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူကဆွဲ၊ ကျနော်က ရုန်းနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျနော် အရှုံးပေးလိုက်ရပြီး လှေစီးတဲ့ဆီ ရောက်သွားသည်။ ရေလယ်ရောက်တော့ သူက ကျနော့်ကို စချင်တာနဲ့ လှေကို မှောက်အောင် တအားယမ်းလို့ ကျနော်လည်း သည်းမခံနိုင်တာနဲ့ အော်ထုတ်မိပြီး နောက်ဆုံးတော့ လှေစီးခရီးစဉ်ဟာ ကို့ရိုးကားရားနဲ့ ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။ ဘန်ဂလိုပြန်လာတဲ့ လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ သူက အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်တွေးရင်း အူမြူးပြီး မပြီးနိုင်မစီးနိုင် စနောက်နေသည်။

"အရယ်လွန်ရင် ငိုရတတ်တယ်နော်" လို့ ကျနော်ပြောလိုက်တော့ သူတစ်ချက် တုံ့သွားသည်။ ပြီးတော့ သန့်စင်ခန်း ဝင်လိုက်ဦးမယ် သွားနှင့် ဆိုပြီး ကျနော့်ကို အတင်းသွားခိုင်းသည်။

သူအခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာတော့ မိုးအတော်ချုပ်နေပြီ။ အပြင်မှာ ကန်စပ်က ဖားအော်သံ တဂွမ်ဂွမ်ကြားနေရသည်။ ဘန်ဂလိုက မီးလုံး မှိန်တုတ်တုတ်လေးပဲ လင်းနေသည်။

ညက စိုစွတ်နေသည်။ လမင်းရဲ့အလင်းရောင်ကလည်း စိုစွတ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေလည်း စိုစွတ်နေသည်။

အဲဒီညက ကျနော်သူ့ကို ချစ်သည်လို့ ပြောမိတာ အခါခါပါပဲ။ အကြောင်းရင်းကတော့ . . .

***

နောက်နေ့မနက် အပြန်ခရီးမှာတော့ ပွိုင့်နည်းနေပြီဆိုပေမယ့် ကျနော်တို့ ရထားလုံးပဲ ငှားဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်တဝက်မျှပေးကြပါသည်။ သူသိသိသာသာ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ အိပ်ရေးမဝလို့လား ဘာလားမသိ၊ ကျနော့်ပုခုံးကို မှီပြီး တစ်လမ်းလုံး လိုက်လာသည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အသက်ရှူသံက အိပ်မောကျနေတဲ့ အသံ မဟုတ်မှန်းတော့ ကျနော် သိပါသည်။

ဘူတာရုံရောက်တော့ သူက သူ့လော်ကာကို သွား၊ အဝတ်အစားတွေ ထုတ်ပြီး လဲသည်။ ကျနော်လည်း အဝတ်အစားတစ်စုံ ဝင်လဲလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်လာပြီး လော်ကာကနေ စောင့်နေသည်။ လော်ကာတံခါးမှာ ကပ်ထားသော သူဆွဲပေးထားသည့် ကျနော့်ပုံ ပန်းချီကားလေးကို ကျနော်လက်နဲ့ ပွတ်သပ်ကြည့်နေသည်။

ခဏနေတော့ သူထွက်လာသည်။ လာခါစတုန်းက မရမ်းစေ့ရောင် အင်္ကျီဝမ်းဆက်နဲ့ လွယ်အိတ်ဖြူနဲ့ပါပဲ။ သူ ကျနော်ရှိရာ တန်းတန်းလျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျနော့်ရှေ့တည့်တည့် လာရပ်ပြီး ခြေဖျားထောက်ရင်း ကျနော့်နဖူးပြင်ကို မက်မက်စက်စက် နမ်းလိုက်သည်။ သူ ကျနော့်ကို ချစ်တယ်လို့ မပြောပါဘူး။ ကျနော်ကတော့ ချစ်တယ်လို့ တီးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ အဲဒီမှာ သူ ကျနော့်ကို မော့ကြည့်ပါသည်။ ဟင်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်တွေ အပြည့်နဲ့ပါလား။

သူအသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီးတော့ ပြောသည်။

"ကိုယ့်ကို အိမ်က ယောကျ်ားပေးစားတော့မယ်"

"ဘာ"

ကျနော့်အသံဟာ ခြသေ့်တစ်ကောင်လို ဟိန်းထွက်လာပြီး၊ ကျနော့်လည်ဆံမွှေးတွေ ထောင်သွားသည်။ သူကျနော့်ဆီက အကြည့်မလွှဲသွားပါဘူး။ ဖြစ်လာသမျှ ပေခံမယ် ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်နေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့မတွေ့ခင်တည်းက အိမ်က ပေးစားဖို့စီစဉ်ထားပြီးသား။ စေ့စပ်ပွဲတောင် လုပ်ပြီးပြီ"

ကျနော့် ဒေါသတွေ မီးတောင်တစ်တောင်လို ဆူပွက်လာသည်။

"အဲဒါနဲ့များ ခင်ဗျားဘာလို့ ကျုပ်နဲ့ လာပတ်သက်နေသေးလဲ"

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း ကျနော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကုန်ကြပြီ။

"ကိုယ်ပြောတာဆုံးအောင် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ နားထောင်ပါဦး"

ကျနော် တစ်စုံတရာ ပြန်ပြောလိုက်ပေမယ့် ဘာပြောလိုက်မိ

မှန်း မသိဘူး။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းအရာတစ်ခုခုပဲ နေမှာပါ။

"ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တာ ကြီးလေကွာ။ ကိုယ်တို့ ဒီအချိန်မှာ ဖုန်ကြီးထဲမှာ ထာဝရနေလို့မှ မရတာ။ ကိုယ်တို့မှာရှိတဲ့ ပွိုင့်တွေ ကုန်တော့မယ်။ အခုတောင် တစ်လနေမှ တစ်ခါ တွေ့နိုင်တာလေ။ မင်းသေချာစဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ဘယ်လိုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကြီး။ ပြီးတော့ တို့မှာ ဘဝရှေ့ရေးက ရှိသေးတယ်"

သူအများကြီး ဆက်ပြောနေပါသေးသည်။ ဒါပေမယ့် သူဘာတွေ ဆက်ပြောနေလဲဆိုတာ ကျနော်မသိတော့ပါဘူး။ အဲဒီစကားတွေ ပြောနေတာ သူမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ကျနော် သံသယဝင်မိသည်။ သူက ကျနော်သိထားသလို အရာရာကို ဂရုမစိုက်ပဲ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေတတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်တော့ပါ။ သူ့ဆီကနေ ဘဝရှေ့ရေးတွေ ဘာတွေ ပြောနေတာကို ကြားရတာ ကျနော် မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ။

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ"

"ဆက်သွယ်ရေးစင်တာက ရထားလက်မှတ်လောက် ဈေးမကြီးဘူးဆိုတော့ မင်းနဲ့ကိုယ် အွန်လိုင်းပေါ်ကနေ ပတ်သက်နေလို့တော့ ရသေးတယ်လေ"

"ဟာ တော်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျားက လင်ကြီးကို ရိုးအီသွားတဲ့အချိန် ကျနော်နဲ့ လာလာကြူမလို့လား။ သူများမယား ကြာခိုတဲ့အလုပ် ကျနော် မလုပ်နိုင်ဘူး"

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ကိုယ် သူငယ်ချင်းတွေ ဆက်ဖြစ်နေလို့ ရသေးတယ်လေ။ တို့အရင်လို ရုပ်ရှင်အကြောင်း စာအုပ်အကြောင်းတွေ ပြောလို့ရတယ်လေ...တို့..."

"တော်တော်တော်ဗျာ"

ကျနော် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေတဲ့ ယုတ်ယုတ်ကန်းကန်းတွေ အဆက်မပြတ်ပြောနေမိပါသည်။ ကျနော်အရင်က ရှုံ့ချခဲ့တဲ့ အမူအကျင့်တွေ အကုန်လုံး ကျနော်လုပ်နေမိပါသည်။ အဲဒီနောက် ကျနော့်ပုံ ပန်းချီကားကို ကျနော်ဆွဲဖြဲပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့ ပိတ်ပေါက်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျနော် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ လက်မှတ်ရောင်းကောင်တာဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူလိုက်မလာပါဘူး။ အဲဒီနေရာမှာ ငိုင်တွေပြီး ငိုယိုရင်း ရပ်ကျန်နေခဲ့ပါသည်။ မိန်းမဝဝကြီးနဲ့ အောက်တိုဘာအောင်ကြီးတို့ရဲ့ ပရိုတိုကောတွေကို ကျနော်ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်လာလဲ၊ အိမ်ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာလဲ ကျနော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီက – နေ တစ်ပတ်လောက်ထိ ကျနော် ဆက်သွယ်ရေးစင်တာဆီ မသွားပဲ နေလိုက်ပါသည်။

***

တတိယလ

ကျနော် စိတ်ပြန်လည်လာလို့ ဆက်သွယ်ရေးစင်တာဆီ ခြေဦး လှည့်ဖြစ်တော့ ကျနော့်အကောင့်မှာ missed call တွေ၊ စာတွေ တစ်ပုံ ကြီးပါပဲ။ အကုန် သူ့ဆီကပါ။ ပို့ထားတာကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ် လောက်တည်းက အဆက်မပြတ်ပို့ထားတာတွေပါ။ သူတောင်းပန်တဲ့ အကြောင်း၊ သူ့ဆီ စာပြန်ဖို့၊ ဖုန်းခေါ်ဖို့ စတာတွေပါ။

ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း သူ့ဆီ ဘာလုပ်နေလဲ၊ အခုပြန်သုံးနေပြီ အစရှိတဲ့ စာတစ်စောင် ပို့လိုက်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူ စာမပြန်ခဲ့ပါဘူး။ သူ့အကောင့်ကလည်း offline ဖြစ်နေပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ မေ့မေ့ပျောက် ပျောက် နေလိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ကျနော် ထပ်ရောက်သွားတော့ လည်း သူ့အကောင့်ဟာ offline ဖြစ်နေတုန်းပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျနော်လည်း စိတ်ပူပြီး သူရှိမယ်ထင်တဲ့ တခြား facebook, Instagram စတဲ့ medium တွေမှာပါ လိုက်ကြည့်ကြည့်ပါသည်။ အကုန် offline တွေ ချည်း ဖြစ်နေပါသည်။ ကျနော် ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့ပါဘူး။ အိမ်မှာ လည်း ထိုင်မရ ထမရနဲ့ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျနော်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပါသည်။

အဖေနဲ့ အမေ မင်္ဂလာပွဲတုန်းက အဖေဝတ်တဲ့ ဆင်စွယ်ရောင် တိုက်ပုံလေးကို ဗီရိုထဲကနေ သေချာထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ အဖေ့ရဲ့ ဆိတ်ခွန်ပုဆိုးအဟောင်းနဲ့၊ လည်ကတုံးအင်္ကျီဖြူ အဟောင်းကို ကျနော် သေချာဝတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ အဖေ့လွယ်အိတ်အဟောင်းကို လွယ်လိုက်ပါသည်။ ဒီပစ္စည်းတွေကတော့ အဖေလူပျိုဘဝ ၈၀ ခုနှစ် ကာလတွေတည်းက ပစ္စည်းတွေပါ။ အထိန်းအသိမ်း ကောင်းလွန်းတဲ့

အဖေ့ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါမယ်။ ဒီအဝတ်အစားတွေရဲ့ အငွေ့အသက် aura ကတော့ စကင်န်ဖတ်စက်ကို လှည့်စားလို့ ရကောင်းပါရဲ့လို့ ကျနော် ဆုတောင်းနေပါသည်။

ဘူတာကို ရောက်တော့ ကျနော့်စစ်ဆေးရေးဂိတ်ကနေ သေချာစစ်ဆေးပါသည်။ ပြီးတော့ လော်ကာခန်းတွေဘက် ကျနော် ရောက်လာပြီး စေ့စေ့လေးဖြစ်နေတဲ့ ကျနော့်လော်ကာကို ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာ သော့ကို တွေ့ပါသည်။ ကျနော့်ပုံ ပန်းချီကားကတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျနော် ငါးမိနစ်လောက်စောင့်နေပြီး လက်မှတ်တန်းစီတဲ့ လူတွေ များတဲ့အချိန်မှ လူအုပ်ထဲ ရောယောင်ဝင်တိုးနေလိုက်ပါသည်။ ကံဆိုးစွာနဲ့ပဲ လက်မှတ်ရောင်းတဲ့လူက မိန်းမဝဝကြီးပဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျနော့်အလှည့်ရောက်တော့ သူ့ကို မကြည့်ပဲ "၁၉၈၂ ကို တစ်စောင်လောက်" လို့ ကျနော်ပြောလိုက်ပါသည်။

မိန်းမကြီးက ကျနော့်ကို သေချာလိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ကျနော် သူ့ကို သေချာမကြည့်ပဲ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် လုပ်နေလိုက်ပါသည်။ အဲဒီနောက်

"လက်ပေး"

"ဟမ်"

ကျနော် ကြောင်အအနဲ့ ဖြေလိုက်သည်။

"လက်ပေးလေ၊ လက်မှတ်ဖိုးရှင်းရမယ်"

အဲ့ကျမှ ကျနော်လည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ သတိဝင်ပြီး လက်ကို ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ လက်မှတ်ရရချင်းပဲ ကျနော် ဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီး ထခုန်မိမတတ်ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ၁၉၈၂ စကြာကို သွားတဲ့ စစ်ဆေးရေးဂိတ်က ခွေးကြီး

တွေက မာန်တဖီဖီနဲ့ပါ။ ကျနော်သူတို့ကို ထုံးစံမပျက် ပြုံးပြလိုက်ပြီး စစ်ဆေးရေးဂိတ်ထဲ ခြေတုန်လက်တုန်နဲ့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကံကောင်းတာက စစ်ဆေးရေးမှူးက အောက်တိုဘာအောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ပိန်ညှော်ညှော် မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ Reservoir Dogs ထဲက Mr. Pink လို လူပါ။ သူက ကျနော့်ကို ဘာမှထူးထူးခြားခြား သံသယမဝင်ပဲ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း ပြောပါသည်။

"ကိုယ့်အချိန်ဇုန်ထဲက မဟုတ်တဲ့ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းဆိုရင် သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ တားမြစ်ပစ္စည်းတွေအဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ အဲဒါတွေကို ယူဆောင်လာပါသလား"

ကျနော်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

"မယူလာပါဘူး"

ပြီးတော့ ကျနော့်လွယ်အိတ်(အဖေ့လွယ်အိတ်)ကို စစ်ဆေးရေး စက်ပေါ် တင်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျနော်ကတော့ စကင်န်ဖတ်တဲ့ စက်တံခါးကနေ ဖြတ်ဝင်လိုက်ပါသည်။ စက်ရုပ်ဆန်ဆန် မိန်းမအသံ တစ်သံ ထွက်လာပါသည်။

သူဘာပြောမလဲဆိုတာကို ကျနော် ဘုရားတပြီး စောင့်နေခဲ့သည်။

"၁၉၈၂ က လူ..."

***

အသံက "၁၉၈၂ ကလူ . . ." ဆိုပြီး ရပ်သွားပါသည်။ ဟုတ်မှန်ပါသည်၊ မဟုတ်မှန်ပါ ဆိုတာမျိုး ဘာမှဆက်မလာတော့ပါ။

Mr. Pink က ကျနော့်ကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဖြတ်ဖို့ ပြောပါသည်။ ကျနော်ဖြတ်ရနိုး မဖြတ်ရနိုး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ တဝုတ်ဝုတ်အသံနဲ့ ခွေးကြီးတစ်ကောင် ပြေးဝင်လာပါသည်။ ခွေးကြီးနောက်က ပါလာတာကတော့ အောက်တိုဘာအောင်ကြီးပါ။ သူ့နောက်မှာ လက်မှတ်ရောင်းကောင်တာက မိန်းမဝဝကြီး။

သူတို့ကျနော့်ဆီ ပြေးဝင်လာပုံက အနေးပြကွက်တစ်ခုလိုပါ။ အဲဒီနောက် ကျနော့်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်လှဲသိပ်လိုက်ကြပြီး ကျနော့်တစ်ကိုယ်လုံး ကျင်တက်သွားပါသည်။

ကျနော် သတိပြန်လည်လာတော့ ရုံးခန်းတစ်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံမှာ ကျနော်ထိုင်နေရပါသည်။ ကျနော့်ရှေ့မှာ လူသုံးယောက်ရှိပါသည်။ ကျနော်နောက်မှ သိရတာတော့ အဲဒါဟာ ရုံပိုင်ကြီး ရုံးခန်းပါတဲ့။ ရုံပိုင်ကြီးက နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူ၊ အသားညိုညို၊ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်းပါ၊ သူက အလယ်မှာ ထိုင်နေပြီး ဘာစကားမှ မဆိုပါဘူး။ သူ့ဘေးက ထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ သိပ္ပံပညာရှင် ဆိုတဲ့ လူရယ် မန်နေဂျာဆိုတဲ့လူရယ်က ကျနော့်ကို အလုအယက် ပြောနေတာပါ။ အဲဒီနှစ်ယောက်က အချိန်မဲ့ဖုန်ထဲကို ကျနော့်ကို စတင်ဖိတ်ခေါ်ကြတဲ့ သူတွေပါ။ ကျနော် အချိန်မဲ့ဖုန်ထဲ စရောက်လာတုန်းက ပထမဆုံး လိုက်ရှင်းပြပေးတာလည်း သူတို့ပါပဲ။ သူတို့ပြောနေတာတွေ ကျနော်မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ရယ်ပါ။ ကျနော်ကြားမိသလောက်ကတော့ သက်ရှိသက်မဲ့တွေကို မတူညီတဲ့

အချိန်ဖုန်တွေကို ပို့ဖို့က မဖြစ်နိုင်သေးကြောင်း။ အချိန်မဲ့ဖုန်နဲ့ ဆက်သွယ်ရေးစင်တာတွေကို စတင်တည်ထောင်တည်းက သူတို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ယခုအချိန်ထိ မအောင်မြင်သေးကြောင်း၊ ကျနော်သာ ၁၉၈၂ ရထားပေါ် ခိုးလိုက်သွားရင် ၁၉၈၂ ကို ရောက်တဲ့အခါ အချိန်မဲ့စက်ဝန်းအုပ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ဘူတာထိပဲ ကျနော်ဝင်ခွင့်ရှိမှာဖြစ်ပြီး အဲဒီကနေ ဆက်သွားရင် ကျနော့်ခန္ဓာကိုယ်လည်း ပျက်စီးပြီး ကျနော်လည်း သေဆုံးသွားနိုင်ကြောင်း စတာတွေပါပဲ။

နောက်ဆုံးမှာ ကျနော်ကြားလိုက်ရတာတော့ ရုံပိုင်ကြီးရဲ့ စကားပါ။

"မောင်ရင်က ဥယျာဉ်သည်သဘောတူညီချက်မှာပါတဲ့ အကြီးလေးဆုံး စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်တဲ့အတွက် အကြီးလေးဆုံးပြစ်ဒဏ်ကို ချရပါလိမ့်မယ်။ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

***

Ticket of the Moon လို့ ကျနော်တို့ ခေါ်ကြတဲ့ အချိန်မဲ့ဇုန်ကို လည်ပတ်ခွင့်ရရေး ကံထူးလက်မှတ်တွေဟာ အင်မတန်ရှားပါးပြီး လျှို့လည်းလျှို့ဝှက်ပါသည်။ ရွေးချယ်ခံရတဲ့ အနည်းငယ်သော သူတွေသာ ဒီအခွင့်အရေးကို ရရှိတာပါ။ ကျနော်တို့ အချိန်ဇုန်ဖြစ်တဲ့ ၂၀၁၉ မှာတော့ ကျနော်အပါအဝင် ဆယ်ဂဏန်းသောသူတွေပဲ ဝင်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။ အခုတော့ ကျနော်ဟာ အဲဒီအခွင့်အရေးကနေ ရာသက်ပန် ပိတ်ပင်ခံလိုက်ရပါပြီ။ ကျနော် အချိန်မဲ့ဇုန်ကို လည်ပတ်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူး။ ဆက်သွယ်ရေး စင်တာတွေဆီ သွားခွင့်မရှိတော့ပါဘူး။ မတူညီတဲ့ အချိန်ဇုန်က လူတွေနဲ့ စကားပြောခွင့် မရှိတော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် သူနဲ့ပေါ့။ ကျနော် လျှို့ဝှက်ဘူတာရှိရာ နေရာကို ပြန်ရှာကြည့်ပါသေးသည်။ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ပါဘူး။ အချိန်မဲ့ဇုန်ရဲ့ မြင့်မားတဲ့နည်းပညာကို ကျနော့်လိုကောင်က ဘယ်လိုလုပ် တုဖက်ပြိုင်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ကျနော် လမ်းမထက်မှာ လေလွင့်ပြီး လျှောက်သွားနေခဲ့သည်။ ဘာမှ မစားမသောက်ရသေးလို့ ဗိုက်ထဲက တကျုတ်ကျုတ်မြည်နေတာကိုတောင် ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ နေနေခဲ့ပါသည်။ အိမ်လည်း မပြန်ဖြစ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာ ရုတ်တရက် ကျနော့်ခေါင်းထဲ သတိတစ်ချက်ရသွားသည်။ ကျနော့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက လက်ကျန်ပိုက်ဆံကို ထွက်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ နီးစပ်ရာ အငှားကားတစ်စီးငှားပြီး နာမည်တစ်ခု ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သူ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း စာသင်ပေးသည်လို့ ပြောဖူးတဲ့ ဘုရားကျောင်းလေး တစ်ခုပါ။ ကားသမားကလည်း အူလယ်လယ်နဲ့ မသိဘူးဆိုပြီး ပြောနေပါသည်။ အဲဒါနဲ့ ကျနော် စိတ်မရှည်လို့ နောက်တစ်စီး

ငှားမယ်လုပ်တော့မှ ကားသမားက သိတယ် သိတယ် တက်ဆိုပြီး အတင်းခေါ်ပါသည်။ နောက်တော့ တစ်လမ်းလုံး ဖုန်းတဂွမ်ဂွမ်ဆက်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို လမ်းကြောင်းမေးနေပါတော့သည်။ ကျနော်လည်း အချိုးမပြေလို့ကတော့ မျက်ခွက်ရိုက်ပြီသာ မှတ်လို့ စိတ်ထဲတေးနေတုန်း သူ့ လေးယောက်မြောက် သူငယ်ချင်းမှာ အဆင်ပြေသွားပါသည်။ အဲ့ တစ်ယောက်က နေရာလည်း သိပြီး ကောင်းကောင်းလည်း လမ်းညွှန်နိုင်ပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီလူရဲ့လမ်းညွှန်ချက်နဲ့အတူ နောက်ဆုံးတော့ ကျနော သွားချင်တဲ့နေရာကို ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကားသမားကို ကျသင့်ငွေ ပေးပြီး ပြန်အမ်းတာ မစောင့်တော့ပဲ ဘုရားကျောင်းထဲ ပြေးဝင်သွားလိုက်ပါသည်။

ကျောင်းလေးက အတော်အသင့် ကျယ်ပါသည်။ ဟောင်းပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေပါသည်။ အထဲမှာ ဖာသာတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။ ဖာသာက အသက် ၆၀ ကျော်ကျော်ပါ၊ သူ့မျက်နှာကို ကျနော် ရင်းနှီးနေသလို ရှိပါသည်။ ဖာသာက ကျနော့်ကို တရင်းတနှီး ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ပါသည်။

"ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ့်"

ကျနော်ရင်တွေတုန်နေပါသည်။

"ဟိုလေ ဖာသာ၊ နော် . . . နော်လီယာဦး ရှိလားဟင်"

ကျနော် သူ့နာမည်ကို ထုတ်ပြောလိုက်တော့ ဖာသာ့မျက်နှာက တော်တော်အံ့ဩသွားပါသည်။

"ဟော . . . အဲ . . . အဲဒါ တို့အစ်မကွ၊ ငါ့တူနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်လို့လဲ"

ကျနော် ဘာပြန်ပြောရမလဲ မသိပါ။

"ကျနော်ပြောလည်း ဖာသာ ယုံ . . . ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူရှိလား မရှိလားသာ ဖြေပေးပါဗျာ"

ဖာသာက မျက်မှန်ကို အသာအယာချွတ်သည်၊ ပြီးတော့ ကျနော့်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြပြီး နောက်ဖေးကွက်လပ်ကို ခေါ်သွားသည်။ အဲဒီမှာ အဖြူရောင် ကျောက်ပြားတစ်ချပ်၊ အောက်ခြေမယ် ရေညှိစိမ်းစိမ်းတွေနဲ့။ ကျနော် ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးဝေ မှောင်မိုက်သွားသည်။

"သူ့အသက် ၂၇ မှာပဲ အပြင်းဖျားပြီး ဆုံးတာကွ။ သူနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ သူနဲ့ ယူဖို့တောင် တစ်ပတ်ပဲ လိုတယ်။ ဆုံးသွားတော့ ကြံတောမှာပဲ မြှုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ငါတို့တော့ မီချင်မှ မီမယ်၊ ကြံတောသချိုင်းကြီး ပြောင်းကြရွှေ့ကြနဲ့ ဖြစ်ရော။ အဲဒီမှာ ကိုယ်တို့လည်း သူ့အရိုးတွေ ဘာတွေ ရသလောက် ကောက်ပြီး ဒီဘုရားကျောင်းဝင်းထဲမှာပဲ ယာယီဆိုပြီး ထားရာကနေ ကျောင်းကလည်း ခွင့်ပြုတော့ မရွှေ့ပဲ ထားထားလိုက်တာ"

ကျောက်ပြားပေါ်မှာ သူ့နာမည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးထွင်းထားပါသည်။ အောက်မှာ (၁၉၅၅ – ၁၉၈၂) ဆိုပြီး ရေးထိုးထားပါသည်။

"ငါ့တူကို မေးရတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွ။ သူမဆုံးခင် တစ်ရက်မှာ အထုပ်အပိုးတွေ အကုန်ပြင်ပြီး အိမ်ပေါ်က ထွက်ပြေးသွားတာ။ သူ့ကြည့်ရတာ တစ်နေရာရာကို အပြီးထွက်သွားတော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ ကိုယ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်။ သူ စိတ်တွေ တော်တော်လှုပ်ရှားနေသလို ပျော်လည်း ပျော်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ညဘက်ကြီးပေါ့၊ သူခိုးထွက်ဖို့ လုပ်နေတုန်း ကိုယ်နဲ့ တန်းတိုးတာ။ ကိုယ်က အဲဒီတုန်းက ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာကွ။ သူက ကိုယ့်ကိုတွေ့တော့ ရှိုက်ကြီးတငင်

ငိုပြီး နှုတ်ဆက်တယ်၊ ဖိုးချွား မမ သွားတော့မယ်၊ မမ အခုသွားမယ့် နေရာက မင်းဘယ်လိုမှ လိုက်ရှာလို့မရတဲ့ နေရာ တဲ့။ ကိုယ်လည်း ပြောလိုက်တယ်၊ မငိုပါနဲ့ မမလို့။ မမ အခုသွားမယ်ဆိုတဲ့ နေရာကို သွားရရင် မမပျော်မှာလားလို့ ဆိုတော့ သူမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ ပြန်ဖြေတယ်၊ သေချာတာပေါ့ တဲ့။ ဒီလိုနဲ့ သူထွက်သွားခဲ့တာပေါ့"

ဖာသာက ပြောပြီး ခဏနားလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အထုပ်အပိုးတွေလည်း ပါမလာဘူး၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နေ့ချင်း ညချင်း ပိန်ချုံးကျသွားတယ်။ ကိုယ်တို့ မိဘတွေက ညတွင်းချင်း ဆေးရုံတင်ပေမယ့် မမီတော့ဘူး။ သူဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာ ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေလည်း မစမ်းသပ်နိုင်ဘူး၊ ကိုယ်တို့လည်း ခုချိန်ထိ မသိဘူး"

ဖာသာ့ အသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် အက်ကွဲလာသည်။

"သူ မဆုံးခင်က သူ့ ဘေးနားမှာ ကိုယ်ရှိနေခဲ့တာ။ သူက လူကြီးတွေ မရှိတုန်း ကိုယ့်ကို တိုးတိုးလေးပြောတယ် အသက် ၂၇ နှစ်လောက် ကောင်လေး နောက်ဘယ်နနှစ်နေရင် လာရှာလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ပေးပေးပါ ဆိုပြီး ဘူးလေးတစ်ဘူး အပ်သွားတယ်"

ကျနော် ဖာသာ့စကားတွေကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ပါပဲ။

"ကိုယ်လည်း သူဖျားပြီး ကယောင်ကတမ်း ပြောနေတာ မှတ်လို့ ပေးပေးမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဆုံးသွားတော့ အဲဒီဘူးလေးကို လှွင့်မပစ်ရက်ပဲ ကိုယ်သိမ်းထားခဲ့တယ်။ အရေးအခင်း

ကြီး ဖြစ်တော့တောင် ကိုယ်ပြေးဟယ် လွှားဟယ်နဲ့ ရအောင် သိမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကနေ အခုထိ ဘယ်သူမှမလာခဲ့ဘူး"

ဖာသာက ပြောပြီးတော့ ကျောင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဘူးလေးတစ်ဘူး ကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

"ငါ့တူက သူပြောတဲ့လူ ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့ ကိုယ်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့တူက သူ့အကြောင်း ပထမဆုံးလာမေးတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်း လောကကြီးမှာ နေရမယ့်အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဘူးကွာ။ ဒီတော့ ..."

ဖာသာက ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။ ပြီးတော့ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းရှူပြီး သေတ္တာဘူးလေးတစ်ဘူး ကမ်းပေးပါသည်။ ကျနော် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖွင့်ကြည့်လို့ရအောင် ဖာသာက အထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

ကျနော် မဖွင့်ကြည့်ခင်တည်းက ဘာလဲဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။

ကျနော်ဆုတ်ဖြဲပစ်ခဲ့တဲ့ သူ့လက်ရာ ကျနော့်ပုံတူ ပန်းချီကားလေးပါ။ သူကြိုးစားပြီး အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်အောင် ပြန်ဆက်ပေးထားခဲ့ပါသည်။

ပုံအောက်ခြေမှာတော့ သူ့လက်မှတ် အပြင် စာလေးတစ်ကြောင်းတိုးလာပါသည်။

"ချစ်တယ်"

၁ - ၉ - ၂၀၁၉

■

ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

၁။ ခက်ရာခဲခြစ် စကားပြေ – သားဦး
၂။ မေးခွန်းကြီးများအတွက် စတီဖင်ဟောကင်းရဲ့အဖြေ – ကောင်းကင်ကို
၃။ သတိရခြင်းများ တစိမ့်စိမ့် – လွင်မောင်မောင်
၄။ ပယ်ရီ ပယ်ရီ ချစ်ကန်း – ပါပီယွန်
၅။ အနုပညာကမ္ဘာကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့နေ့များအကြောင်း
ပြောကြည့်ခြင်း – သုခမိန်လှိုင်
၆။ လက်ဖဝါးထဲ မြုပ်ဝင်နေတဲ့ မျက်နှာ – ပီမို
၇။ မီးကိုပြုလုပ်ခြင်း စကားပြေကဗျာများ – မောင်ဒေး
၈။ လက်အရိုးပါ၍ ရေးသော စာများ (အတွဲ – ၁) – ခိုင်စိုးလင်း
၉။ မက္ကဇင်ပါပီရဲ့ထရော်မာများ – ပါပီယွန်
၁၀။ သူရိန်လူလေး၊ မိုးဆတ်၊ မောင်ဒေး၊ နေမျိုးဆက်လူ (ဝတ္ထုတိုများ)
၁၁။ ကဗျာဆရာပိုင်စိုးဝေ ၇၅ နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ စာကဗျာစုများ
၁၂။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကြိတ်မှန်ပင် – သားဦး
၁၃။ လူတွေ လမ်းတွေ အလုပ်အကိုင်တွေနဲ့
ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေ – ချစ်မင်းဝေ
၁၄။ #scraplk – လင်းခါး
၁၅။ ဇီးကွက်ချောင်းတံတားပေါ်က
အဝါရောင်ဝက်ဝံရုပ်အကျိုးအပဲ့လေး – ပါပီယွန်
၁၆။ ကြယ်တွေကို ငါ အလွတ်ရတယ် – အနုစ်(နဘူးအိုင်)

ဝိုင်းမော် စာအုပ်တိုက်